

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

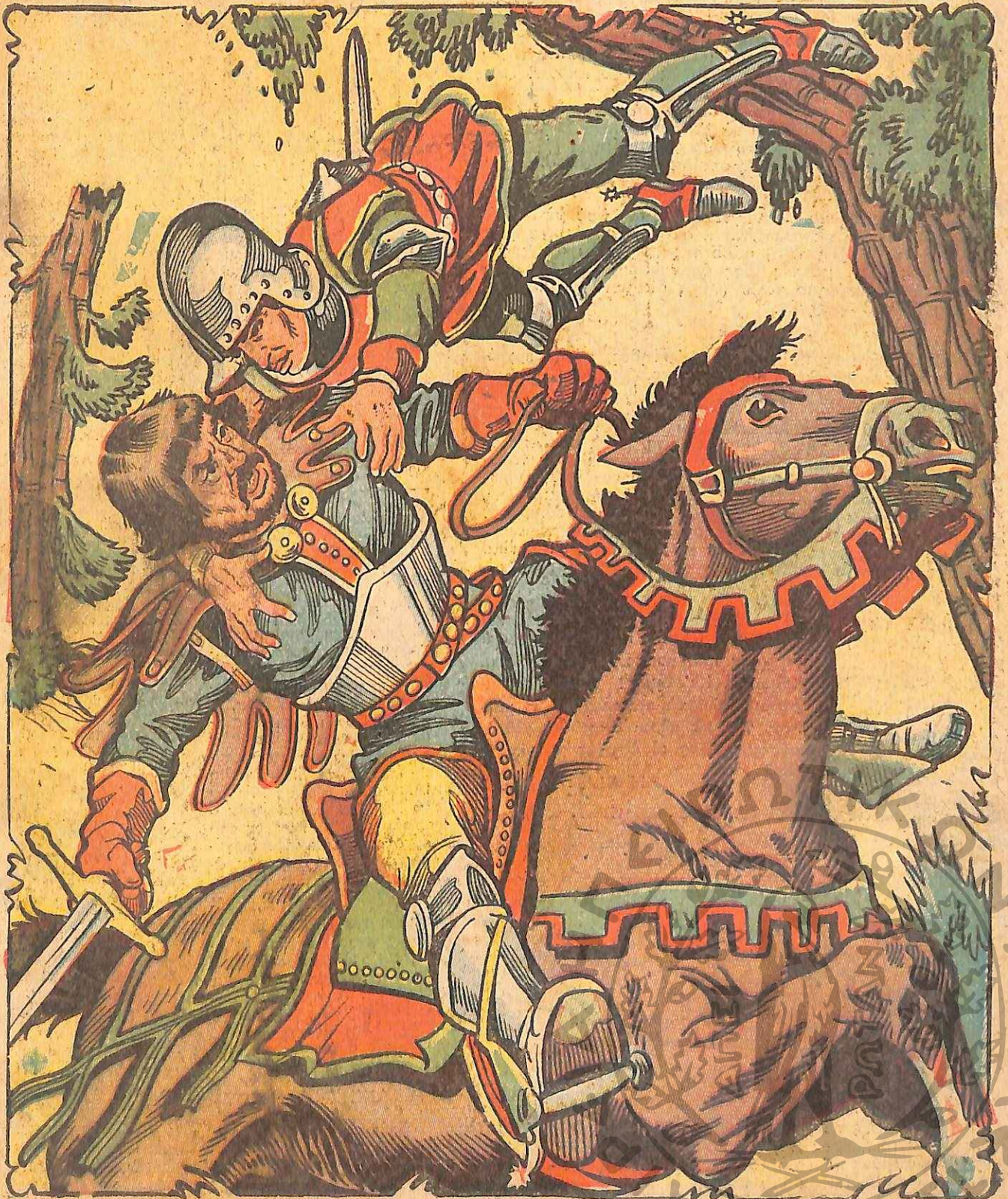
Έγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ σχολεῖα (1932).
Τιμηθὲν διὰ τοῦ ἀργυροῦ μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ 1
(Β' ὄροφος) — ΑΘΗΝΑΙ
Τὸ φύλλον δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΚΩΣΤΑΣ Ε. ΠΑΡΑΣΧΟΣ
Ἰδρυτὴς-Διευθυντὴς (1879-1895) ΝΙΚ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντὴς (1895-1948) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 24 ΜΑΪΟΥ 1958

ΤΟΜΟΣ 1958 Α' ΑΡΙΘ. 25

Ἀπὸ τὸ διήγημα «Ὁ ἀτρόμητος ἵπποκόμος τοῦ Γκρανφόν» (σελ. 604—5)

ΞΕΔΩ ΔΙΑΨΑΛΟΙΣ

ΜΕ τὸ ἐπόμενο τεύχος, τελειώνει ὁ τόμος τοῦ 1958 Α' κι' ἀρχίζει ὁ καινούργιος, πού θά τελιώσῃ στίς 31 Νοεμβρίου. Τὰ νέα μου μυθιστορήματα καί τίς καινοτομίες, θά τίς πληροφορηθῇτε ἀπὸ ἄλλες στήλες καί χωρίς ἄλλο θά σᾶς ἐνθουσιάσουν. Εἶδατε πὼς πάντα πηγαίνομε μπροστά. Ἀλλά κι' ἀπὸ σᾶς δὲν ἔχω παράπονο. Ὁλόένα μου συστήνετε καινούργιους φίλους. Στὸ ξεσπάθωμα αὐτὸ ἔρχονται πρῶτα τὰ κορίτσια. Ἀς δάλουνε λοιπὸν καί τ' ἀγόρια τὰ δυνατά τους.

ΜΕΡΙΚΑ Διαπλασόπουλα, πού πρὶν ἀπὸ μῆνες φέρανε στὰ γραφεῖα μου τὰ τεύχη τοῦ τόμου 1957 γιὰ νὰ δεθοῦν, δὲν τὰ παρέλαβαν ἀκόμα. Τοὺς παρακαλῶ νὰ περάσουνε γρήγορα, νὰ πάρουνε τοὺς τόμους, γιατί σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ ἡ διβλιοδεσία τοῦ τόμου 1958 Α' καί θέλω νὰ ξεκαθαρίσω μὲ τὰ παλιά. Λοιπὸν: Παραλάβετε γρήγορα τοὺς τόμους σας, γιατί θά ἀναγκασθῶ νὰ τοὺς στείλω στὴν... ἀποθήκη.

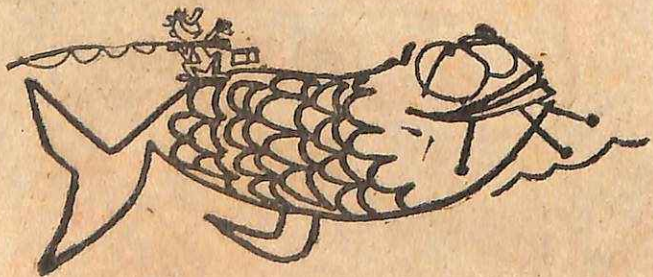
ΑΣ προσέξουν οἱ ἀναγνώστες μου, πού μὲ ἀγοράζουν ἀπὸ τὰ περίπτερα, στὴν πρωτεύουσα ἢ τίς ἐπαρχίες, πὼς ἡ τιμὴ κάθε τεύχους εἶναι τρεῖς (3) δραχμές. Καί μὲ τίς νέες βελτιώσεις πού θά κάνω ἀπ' τὸν καινούργιο τόμο (λίγη ὑπομονή) ἡ τιμὴ θά εἶναι πάλι 3 δραχμές.

ΣΤΙΣ Ἑλένες καί στοὺς Κώστηδες, εὐχομαι χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτὴ τους.

ΤΑ Διαπλασόπουλα ἀπὸ τὴν Παιδόπολιν «Ἅγιος Δημήτριος» τῆς Θεσσαλονίκης, μοῦ στείλανε τὴ χειρόγραφη ἐφημερίδα πού βγάζουνε καί τὴν τιτλοφοροῦν «Πνευματικοὶ Ρυθμοί». Μὰ εἶναι θαῦμα. Μοῦ ἄρεσε πάρα πολύ. Ἐχει ποικιλία μὲ ἐπικαιρὴ ὕλη, διηγηματάκια καί ἀστεῖα, πειράγματα καί ἀρθράκια. Εἶναι θαυμάσια εἰκονογραφημένη, μὲ πολὺχρωμες εἰκόνες καί σκίτσα, καμωμένα ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ παιδιά. Εὐγε λοιπὸν καί πάλι!

ΠΩΣ τὰ πάτε μὲ τὴ ζέστη; «Μὰ δὲν εἶναι δὰ καί τόσο μεγάλη», θά μοῦ πῆτε. Πάντως, ἔρχονται στιγμές πού νοσταλγεῖ κανεὶς τὸ... χειμῶνα. Κι' ὅμως! Ἐμένα μου ἀρέσει πολὺ τὸ καλοκαίρι. Ἡ μάλλον, γιὰ νὰ εἶμαι ἀκριβής, μοῦ ἀρέσουνε ὅλες οἱ ἐποχὲς τοῦ ἔτους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

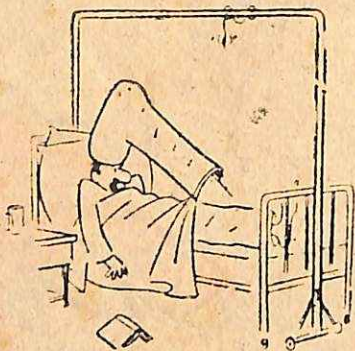
— Τὸ ἤξερες πὼς τὰ ψάρια μεγαλώνουνε πολὺ γρήγορα;
— Ἄν τὸ ἤξερα; Ἐδὼ ὁ πατέρας μου ἔπιασε πέρσι ἓνα τόσο δὲ ψαράκι κι' ἀπὸ τότε, κάθε φορὰ πού μιλάει γι' αὐτό, μεγαλώνει ὁλόένα πιο πολὺ!

Ἡ Κικίτσα βλέπει ἓναν κύριο μὲ πολὺ μεγάλα καί πυκνὰ φρύδια.

— Μαμά, φωνάζει, αὐτὸς ὁ κύριος ἐδῶλε μουσάκια πάνω ἀπ' τὰ μάτια του!!

MANAX—KPI

Γιατρέεεε... Τρέχα!

Στὸ κουρεῖο: Ὁ πελάτης: Γιατί σὰν μὲ κουρεύεις μοῦ λές πάντα τρομακτικὲς ἱστορίες;
— Γιατί σηκώνονται οἱ τρίχες τοῦ κεφαλοῦ σας καί κούρευνται εὐκολώτερα.

MANAX—KPI

Ὁ Ροδινώνας Κρούσος νὰ ἦταν τάχα φανταστικὸ ἢ πραγματικὸ πρόσωπο; Ἐνας μελετητὴς, ὁ Ντανιέλ Ντεφό, πού ἀσχολήθηκε τελευταῖα μ' αὐτὸ τὸ θέμα, ὑποστήριξε ὅτι ὁ συγγραφέας τοῦ Ροδινώνα Κρούσου εἶχε στὸ νοῦ του ἓνα πρότυπο ὑπάρχον, τὸ Σκῶτο ναῦτη Ἀλέξανδρο Σέρλκirk. Αὐτὸν τὸ Σέρλκirk τὸν ἀναφέρει ὁ πλοίαρχος Β. Ρότζερς στὸ ἔργο του «Σταυροφορία γύρω ἀπ' τὸν κόσμον», ὅπου, ἀνάμεσα στίς ἄλλες ταξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις του, γράφει ὅτι στὰ 1704, ὁ Σκῶτος αὐτὸς ἀποβιβάστηκε θεληματικά στὸ νησί τοῦ Ροδινώνα καί ἔζησε ἐκεῖ ἴσαμε τὰ 1709. Τὸ νησί βρίσκεται στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸ κάπου 600 χιλιόμετρα δυτικὰ ἀπὸ τίς ἀκτὲς τῆς νότιας Χιλῆς.

ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΠΙΘΗΚΟΥ

Στὴν περιοχή τοῦ Σαραγκπούρ (Ἰνδίες), ζῇ ἓνας πίθηκος, μὲ ἀσυνήθιστες ἐκδηλώσεις. Κάθετα σ' ἓνα

Ἐνα παιδί βλέπει ἓνα γέρο καί τοῦ φωνάζει:

— Μπάρμπα, μπάρμπα!

Ὁ γέρος γυρίζει καί τὸ παιδί δὲν ξέρει τί νὰ πῇ καί συνεχίζει:

— Μπάρμπα, Γιάννη μὲ τίς στάμνες...

ΝΥΦΙΤΣΑ

— Ἀσημίνα! λέει ἡ κυρία τὴν ὑπρέτρια. Νομίζω πὼς εἶναι καιρὸς ν' ἀρχίσῃ τὸ μεγάλο ἀνοιξιάτικο καθάρισμα τοῦ σπιτιοῦ. Τί σκέπτεσαι νὰ πρωτοκάνῃς, παιδί μου; τὴ ρωτᾷ.

— Ν' ἀλλάξω σπῆτι, κυρία! ἦταν ἡ ἀπάντησή τῆς Ἀσημίνας.

MANAX—KPI

— Ποῖοι μὺς τίθενται σ' ἐνέργεια, όταν θελήσω νὰ πυγμαχῶ; ρωτᾷ τὸν ὑποψήφιο διπλωματοῦχο τῆς γυμναστικῆς Ἀκαδημίας ὁ ὁλοστρόγγυλος καθηγητὴς.

— Οἱ μὺς τοῦ γέλιου κ. καθηγητά, τοῦ ἀπαντᾷ, μὲ ἀφέλεια ὁ φοιτητὴς.

Ἡ Ἑλένη ρωτᾷ τὴ μαμά της:

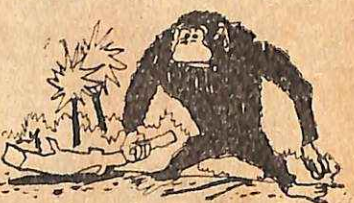
— Γιατί, μαμά, όταν βρέχῃ δὲ βγαίνει ὁ ἥλιος;

Κι' ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης προφταίνει κι' ἀπαντᾷ:

— Ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἀφήνει νὰ βγῇ γιατί θά σῇσῃ.

ΜΙΚΡΗ ΚΥΔΩΝΙΑΤΙΣ

σημεῖο τοῦ μεγάλου δρόμου, κρατώντας ἓνα ρόπαλο καί τραυματίζει τοὺς περαστικούς αὐτοκινητιστές. Γιατί; Ἐκδικεῖται μ' αὐτὸ τὸ τρο-

πο τὸν ἄδικο χαμὸ τῆς συζύγου του, πού πατήθηκε ἀπὸ ἓνα αὐτοκίνητο!

Τὰ θύματα τοῦ ἐκδικητοῦ πιθήκου εἶναι καμμιά διακοσαριά, μὰ οἱ ἀρχὲς δὲν δέχονται, μὲ κανένα τρόπο, νὰ τὸν σκοτώσουν.

Σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη βλέπετε ὁ πίθηκος θεωρεῖται ζῶο ἱερό. Πιὸ ἱερό, ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ἀνύποπτων αὐτοκινητιστῶν

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

Τοῦ Ρόμπερτ Λούις Στήβενσον
Ἐνα θαυμάσιο μυθιστόρημα, γραμμένο ἀποκλειστικά γιὰ παιδιά, ἀπὸ τὸν κλασικὸ Ἀγγλο συγγραφέα τοῦ «Νησιοῦ μὲ τοὺς θησαυροὺς». ΠΑΛΗΝΚΑΡΙΑ — ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ — ΑΓΩΝΙΑ — ΠΛΟΚΗ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ.

Παρακολουθήστε ὅλοι τὸ

ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ἀπὸ τὸ πρῶτο τεύχος τοῦ Ἰουνίου.

Θὰ σᾶς καταπλήξῃ:

ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΟ
ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ
ΣΤΟ ΜΠΡΟΥΚΛΙΝ!

Τὸ πολὺκροτο μυθιστόρημα τῆς Μπέτυ Σμιθ, πού προκάλεσε τὸν παγκόσμιο θαυμασμό, εἰδικὰ διασκευασμένο γιὰ παιδιά καί νέους, θά τὸ βρῆτε στίς σελίδες τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», ἀπὸ τὸ πρῶτο τεύχος τοῦ Ἰουνίου.

ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΟ!

γιὰ τὰ χρονικά τῶν ἐλληνικῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Ἀπὸ τὸ πρῶτο τεύχος τοῦ Ἰουνίου, μιὰ ἐκπληξη ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

ὍΛΑ τὰ Διαπλασόπουλα θά παρακολουθήσουν τὴν...

ΣΤΟΠ!

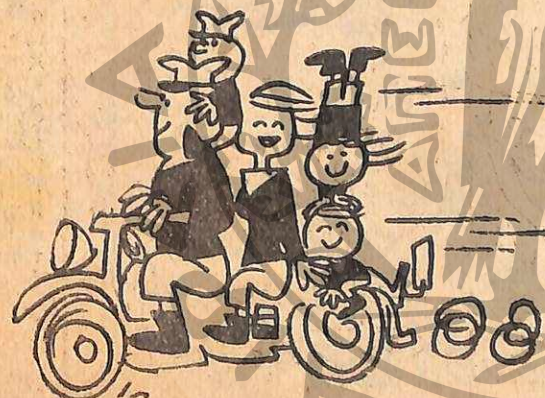
Εἶναι ἐκπληξη. ὍΛΟΙ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ

ΘΑ ΜΕΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΑΝΟΙΧΤΟ!

Κοπέλλα,

Στίς φροντισμένες σελίδες τοῦ περιοδικοῦ σου θά βρῆς μιὰ πιστὴ καί σίγουρη

Πάρε τὸ πρῶτο τεύχος τοῦ Ἰουνίου. Οὐ μείνης ΑΦΩΝΙΗ!

Ἀγόρι,

Στὸ πρῶτο τεύχος τοῦ Ἰουνίου θά νοιώσῃς πολὺ ΠΕΡΗΦΑΝΟΣ πού εἶσαι ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ!

Διάδωσε παντοῦ, μὲ φανατισμό, τὸ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΟΥ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η επιτυχία του Ίωνάδαν

ΤΑ έχετε διαβάσει, παιδιά, τα «Ταξίδια του Γκιούλιμπερ»; Είχαν προβληθεί σαν κινηματογραφική ταινία πριν από κάμποσα χρόνια και ίσως τα μεγαλύτερα Διαπλάσσιμα να θυμούνται το Γίγαντα Γκιούλιμπερ στη χώρα των Λιλλιπουτιών και τις συναρπαστικές του περιπέτειες.

Αυτό το ωραίο βιβλίο που κάνει τα παιδιά να ξεκαρδίζονται στα γέλια και θεωρείται ένα από τα λαμπρότερα και πιο κλασσικά υποδείγματα της παγκόσμιας παιδικής λογοτεχνίας, το έγραψε ένας πικραμένος Άγγλος, ο Ίωνάδαν Σουίφτ.

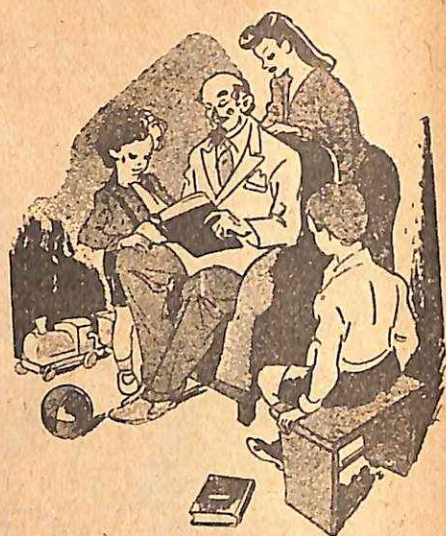
Και η πίκρα τούτη είχε τη ρίζα της στα παιδικά του χρόνια. Ο Ίωνάδαν όρφανεψε πολύ μικρός. Έχασε μάνα και πατέρα κι' ανέλαβε να τον ανατρέψει η παραμάννα του, που τον πήρε μαζί της στην Ίρλανδία. Μέσα στην πιο θλιβερή μοναξιά, το μικρό παιδί απόχτησε κλειστό χαρακτήρα και μια μεγάλη περιφρόνηση για τα ελαττώματα των μεγάλων.

Όταν μεγάλωσε, η πείρα του ά-

Σ
Ο
Υ
Ι
Φ
Τ

πο την πολιτική και τη διπλωματική ζωή δυνάμωσαν ακόμα περισσότερο αυτή την περιφρόνηση. Αποφάσισε τότε να γράψει ένα βιβλίο για να τα σατιρίσει. Και έγραψε τα «Ταξίδια του Γκιούλιμπερ στη χώρα των Λιλλιπουτιών» (των νάνων, δηλαδή) και τα «Ταξίδια του Γκιούλιμπερ στη χώρα των Μπρόμπντινγκναγκ» (δηλαδή των γιγάντων). Ο ήρωάς του και πρωτοδάσκαλος της εironείας είναι ένας γιατρός που επισκέπτεται αυτές τις δυο φανταστικές χώρες. Έκει οι περιπέτειές του είναι σπαρταριστές και σατιρίζονται με αλύπητο σαρκασμό όλα τα ελαττώματα που έχουν οι άνθρωποι μπροστά στους ισχυρούς και οι ισχυροί μπροστά στους αδύνατους.

Καθώς έσατιριζε τσουχερά ο Σουίφτ, με αυτό του το βιβλίο, τους πολιτικούς του αντιπάλους, καταδιώχθηκε και η κυκλοφορία του βιβλίου του απαγορεύθηκε. Στο τέλος όμως, η μεγάλη λογοτεχνική αξία και το κλασικό ύφος του βιβλίου θριάμβευσαν. Τα «Ταξίδια του Γκιού-

λιμπερ» έγιναν το αγαπημένο βιβλίο της εποχής του. Αλλά πάνω απ' όλους το αγάπησαν τα παιδιά, που το διαβάζουν αγόρταγα από γενεά σε γενεά. Έξακολουθούν όμως να το διαβάζουν και οι μεγάλοι, που φαντάζονται στις σελίδες του τον ξαυτό τους μικρό.

Αν.

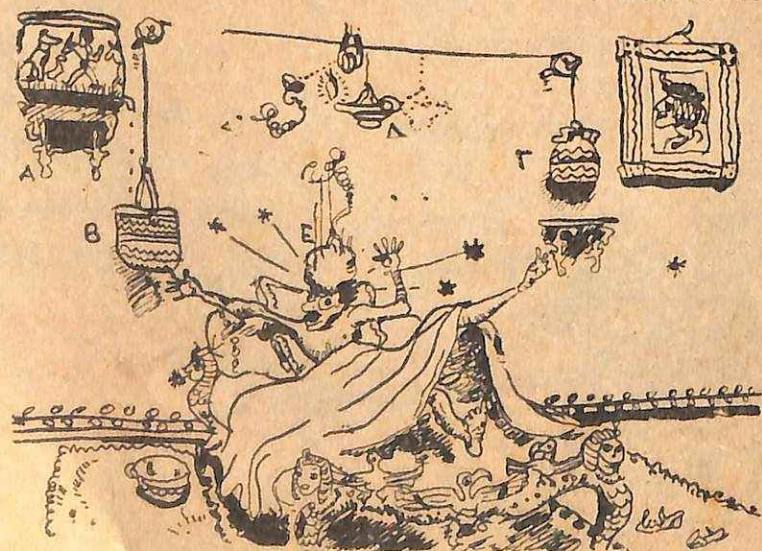
Οι έξυπνάδες του Σοφάκια ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ

ΟΙ τελευταίες αρχαιολογικές ανακαλύψεις επιβεβαιώνουν τις απόψεις μου, σχετικά με την προέλευση και την αρχή του Ξυπνητηριού. Ένας αρχαίος πάπυρος, λοιπόν, αναφέρει πως επί βασιλείας του Αμάνοθη του 13ου (γύρω στις 3.000 χρόνια π.Χ.) οι άνθρωποι που κοιμόντουσαν κάπως βαριά, χρησιμοποιούσαν ένα πρωτότυπο μηχανήμα.

Από το δοχείο Α, έσταζε, σιγά-σιγά, στο δοχείο Β νερό, σε ωρίσμένη ποσότητα. Με το νερό, το δοχείο Β βάραινε τόσο, που το βάρος Γ ανέβαινε ψηλότερα κι' άφηνε το λυχνάρι Δ να προχωρήσει στο κέντρο, όπου δρισκόταν το σκοινί, που συγκρατούσε μια πέτρα, το έκαιγε και... χόπ, η πέτρα Ε προσγειωνόταν, όμορφα-όμορφα, στο κεφάλι του ύπνάρη!

Την εποχή όμως εκείνη, το σκοινί ήταν είδος πολυτελείας. Και καθώς ο Αμάνοθης 13ος δεν ήθελε να επιβαρύνει περισσότερο τον προϋπολογισμό του κράτους του, δεν εφάρμοσε ποτέ την ευτυχή εκείνη εφεύρεση!

Ο ΣΟΦΑΚΙΑΣ

Μιά ενδιαφέρουσα στατιστική

Και λίγοι αριθμοί!

(Σταλμένα απ' το ΡΟΒΥΡΟ)

Αγαπητά Διαπλάσσιμα. Σήμερα, σ' αυτή τη στήλη, θ' αναφερθούν μερικοί αριθμοί του τόμου «1957» της «Διαπλάσεως των Παιδών», που ελπίζουμε ότι θα τραβήξουν το ενδιαφέρον σας.

Και αρχίζουμε:

- 1) Κατά το 1957 ένεκρίθησαν 519 νέα ψευδώνυμα.
- 2) Κατά το 1957 εδημοσιεύθησαν 2.646 μικρές αγγελίες.
- 3) Κατά το 1957 εδημοσιεύθησαν 380 πνευματικές ασκήσεις.
- 4) Κατά το 1957 εδημοσιεύθησαν 218 συνεργασίες αναγνωστών. Απ' αυτές, οι 138 ήταν πεζά, οι 77 ποιήματα και οι 3 ανταποκρίσεις.
- 5) Υπάρχουν 17 διαπλασασκοί σύλλογοι, που έδρεύουν εις Αθήνας, Πάτρας, Αλεξανδρούπολη και Χίον.

6) Οι πιο πολλές αγγελίες έχουν δημοσιευθεί από τον Ρ. Κρούσο (22). Στη σελίδα συνεργασίας, και συγκεκριμένα στα πεζά, την πρώτη θέση κρατά η «Αρτεμής» (6), ενώ στα ποιήματα το Μενουέτο (5).

Και τελειώνουμε με ένα πρωτότυπο: Το πιο μακρύ ψευδώνυμο έχει ο ΑΛΦΑΒΗΤΑΓΑΜΑΔΕΛΤΑΣ.

Ο ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ
και κατ' αντιγραφην
ΡΟΒΥΡΟΣ

ΗΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΠΑΙ

Ο πραγματευτής

Αγαπητοί μου,

ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝΑ σ' ένα χωριό της Σαλαμίνας κι' άκουσα από μακριά μια φωνή, που τη μετέδιδε ένα megάφωνο:

— Έδω τα καλά και φτηνά ύφασματα. Με 85 δραχμές ένα φουστάνι.

Η φωνή πλησίαζε και συνέχιζε:

— Θα μείνω για ένα τέταρτο μόνο στην πλατεία. Τρέξτε να προλάβετε πριν εξαντληθούν.

Όταν πλησίασα, είδα πως ο «πραματευτής» είχε εγκαταστήσει τις πραμάτειες του σ' ένα αυτοκίνητο, με megάφωνο και γυρίζει στα χωριά να πουλήσει το εμπόρευσμά του.

Ο πραγματευτής όμως, ο γραφικός αυτός τύπος, έχει κι' αυτός την ιστορία του. Στην Ελλάδα παρουσιάζεται τώρα πιο εξελιγμένος, πιο «μοντερνοπο.ημένος», καθώς πρέπει να πούμε, για να είμαστε ακριβολόγοι.

Στα παλιά χρόνια οι πραγματευτάδες γυρίζανε στα χωριά και πουλούσανε τις πραμάτειες τους, που τις κουβαλούσανε στον ώμο. Είχανε πάν' απ' όλα ύφασματα, δαντέλλες, τραπεζομάνδηλα, πετσέτες, κορδέ-

λες και άλλα. Μερικοί κουβαλούσανε μαζί τους κι' άσημικά και χρυσικά, που τα πουλούσανε σε τιμές ευκαιρίας. Άλλοι φορούσανε ρούχα φανταχτερά και δαχτυλίδια στα χέρια τους. Συχνά, ήταν νέοι και ωραίοι άνδρες, με μεγάλη εύφραδεια και μπορούσανε να διαλαλούν με δυνατή φωνή τις πραμάτειες τους.

Στους πιο μεγάλους, θα είναι γνωστό το ωραίο τραγούδι του Γρυπάρη:

«Ηρθε απ' την Πόλη νιός πραγματευτής,

με διαλεχτή πραμάτεια,
μ' άσημικά και χρυσικά
και με γλυκά και μαύρα μάτια.

Γυρίζανε σ' όλα τα χωριά και ξέ-
ρανε κι' όλα τα... κουτσουμπολιά της
περιοχής. Παίρνανε και έκτελού-
σανε διάφορες παραγγελίες και
κάνανε ψώνια απ' τις μεγάλες πό-
λεις. Οι αρχόντισσες τους παραγ-
γέλνανε, τι χρειαζόντανε κι' αυτοί
έκτελούσανε τίμια και εύσυνεδητα
τις παραγγελίες.

Ήταν όμως πολύ κουραστική η
δουλειά του πραγματευτή. Γι' αυτό
τον συναντάμε αργότερα με γαϊδου-
ράκι. Φόρτωνε στα συμπαθητικά τε-
τράποδα το εμπόρευσμά του και τρι-

γύριζε έτσι πιο άνετα στις πολι-
τείες και τα χωριά. Από τη μιά και
την άλλη μεριά του σαμαριού είχε
κρεμασμένες κάτι τάβλες. Πάνω κεί
τοποθετούσε τα ύφασματα και κρε-
μούσε τις φανταχτερές δαντέλλες
και τις κορδέλλες.

Οι πραγματευτάδες που δρισκόν-
τανε πάντα στην ίδια πόλη και δεν
έβγαιναν έξω στα χωριά, τριγύρι-
ζαν από συνοικία σε συνοικία, κρα-
τώντας με το βοηθό τους ένα είδος
φορείου. Αυτοί είχανε και ψιλικά,
κουμπιά και κουδιστρες, δελόνες
και καρφίτσες.

Κι' άλλη όμως εξέλιξη παρουσιά-
στηκε αργότερα. Και βλέπουμε
τους πραγματευτάδες με σουστές
και άμαξια. Αυτοί είχανε megάλω-
τερη ακόμα άνεση και μπορούσαν
να σέρνουνε μαζί τους πολύ πιο
πολλά και ποικίλα πράματα.

Τώρα, μετά τον πόλεμο, η εξέλι-
ξη είναι... μηχανική. Τους βλέπουμε
σε μοτοσυκλέττες και αυτοκίνητα,
με άφωνα και ωραία έμπορευματα,
να τριγυρνάνε στις επαρχίες. Σε
μια μέρα μπορούνε να εξυπηρετή-
σουνε πολλά χωριά. Το megάφωνο
ειδοποιεί για τον έρχομό τους. Τώ-
ρα ο πραγματευτής είναι διασπασ-
μένος. Αμφιβάλλω αν στέκεται να κουβεν-
τιάσει. Όστόσο, πάλι περικυκλώ-
νουν το αυτοκίνητό του οι γυναίκες,
για ν' αγοράσουνε ύφασματα και
ψιλικά. Δε νομίζω όμως πως έχουνε
την αίγλη και το μεγαλείο που εί-
χανε οι παλιοί πραγματευτάδες, που
τριγύριζαν στα χωριά και διαλαλού-
σαν με τόσο ωραία λόγια και με
δυνατή φωνή, το εμπόρευσμά τους,
που το κουβαλούσανε στους ώμους.

Σας ασπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

οτι στο μάτι δε θα προσθέσουμε τρεις γραμμές, όπως στο
προηγούμενο σκίτσο, αλλά θα τραβήξουμε μια ευθεία

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

γραμμή, πολύ χοντρή, όπως αυτή που βλέπετε στο σχή-
μα 21.

Ύστερα, τη γραμμή, που φτιάξαμε πάλι στο στόμα, τη
μικραίνουμε, ως στο σημείο που βλέπετε στο σκίτσο
μας 21.

Πώς θα ζωγραφίσω, έναν άνθρωπο που γελάει; θα ρω-
τήσετε σίγουρα. Ποιές αλλαγές θα κάνω; Ακούστε λοι-
πόν. Πρώτα-πρώτα, στο πίσω μέρος του ματιού θα προσ-
θέσετε τρεις γραμμές, όπως αυτές που βλέπετε στο σχή-
μα 20.

Ύστερα θα κάνετε μια γραμμή, που θ' αρχίσει από το
ρουθούνι και θα τελειώνει στο κάτω χέλος. Το στόμα το
σκιτσάρετε σαν ένα μικρό V.

Με τον ίδιο τρόπο, που ζωγραφίσαμε το γελαστό πρό-
σωπο του σχήματος 20, μπορούμε να φτιάξουμε και το
γυναικείο προφίλ του σχήματος 21. Με τη διαφορά όμως

«Αν θέλετε να κάνετε το πορτρέτο του θεού σας ή της
θείας σας, ή ενός εξαδελφού σας, δεν έχετε παρά να φ-
ατε μια ιδέα, από το σχήμα 22.

(Συνεχίζεται)

ΧΩΡΙΣ άλλο, μιά από τις μεγάλες στεναχώριες μερικῶν πλασμάτων είναι, που δεν μπορούν ν' αλλάξουν εμφάνιση. Κι' όλα βέβαια πάνε καλά, όταν δεν έχουν αυτή τη μανία. Μά-αν τούς έρθη καμμιὰ φορά αυτή ή όρεξη, γίνονται δυστυχισμένα και ζηλεύουνε τὸ χαμαιλέοντα, που αλλάζει χρώμα, ανάλογα με τὸ μέρος που βρίσκεται, γιὰ νὰ μὴ τὸν ξεχωρίζουν οἱ ἐχθροὶ του.

Αὐτὸ ἔπαθε καὶ ἡ Λαμπρίτσα. Κεὶ που γυαλιζότανε μιά μέρα στὴ δροσοστάλα τοῦ ἀνθόφυλλου, βόλθηκε νὰ κοιτάξῃ τὴ φορεσιά της. Πωπῶ! Τὴ λαμπερὴ που ἦτανε; Τὴ στρογγυλά φτεράκια κόκκινα με μαῦρες δούλες.

— Μ' ἀλήθεια γιὰτί νὰ εἶμαι τόσο στρουμπουλή, ἀνανόηθηκε. Φ! Κι' αὐτὲς οἱ δούλες! Τὴς σιχάθηκα τὴς μαῦρες δούλες!

Ἐφερε ἕνα γύρο, σεριάνισε στ' ἀνθόφυλλα καὶ στάθηκε νὰ χαζεύῃ τὴ σφήκα. Τὴ ὁμορφὴ καὶ τοῦτῃ ἡ σφήκα, εἶπε με πίκρα. Τὴ καριτωμένη με κείνη τὴς τὴ χρυσὴ φορεσιά, τὴ στολισμένη με μαῦρες ρίγες.

Καὶ τὴν πήρε τέτοιος καημὸς τὴ Λαμπρίτσα μας, που ἔχασε τὴν ὀρεξὴ τὴς. Ἦθελε ν' ἀδυνατίσῃ, νὰ κάνῃ μέση σὰν τὴς σφήκα. Μὰ ὅσο κι' ἂν δὲν ἔτρωγε, πάντα τὴς ἔμενε στρογγυλὴ καὶ πάντα κόκκινη.

Σηκωνότανε κάθε πρωινὸ, ἄφηνε τὸ φύλλο που εἶχε πάρει στῶμα τὴς, ἀκούπιστο καὶ στεκόταν νὰ γυαλιστῇ στὴ δροσοστάλα. Κι' ὅσο ἔβλεπε τὴς δουλίτσες τὴς φορεσιάς τὴς, τόσο ἀναστενάζε. Ὡσπου, μιά μέρα, ἀποφάσισε νὰ πᾶν στὸν κύρ Γρύλλο, που ξέρει τὰ μυστικὰ τοῦ καλοκαιριοῦ. Ὁ κύρ Γρύλλος εἶναι καλλιτέχνης. Ποιὸς ἄλλος ἔξω ἀπ' αὐτὸν μπορούσε νὰ τὴν καταλάβῃ; Δὲ λένε πῶς οἱ καλλιτέχνες ἔχουνε καλύτερες ιδέες ἀπὸ τὰ σοβαρὰ πρόσωπα;

Ἐπαψε ὁ Γρύλλος τὸ τραγούδι του γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ παράπονο τὴς Λαμπρίτσας. Ἐψαχνε νὰ βρῇ τρόπο νὰ κάνῃ τὴ Λαμπρίτσα ν' ἀλλάξῃ φορεσιά ἀφοῦ δὲν μπορούσε νὰ τὴς χαρίσῃ δαχτυλιδένια μέση.

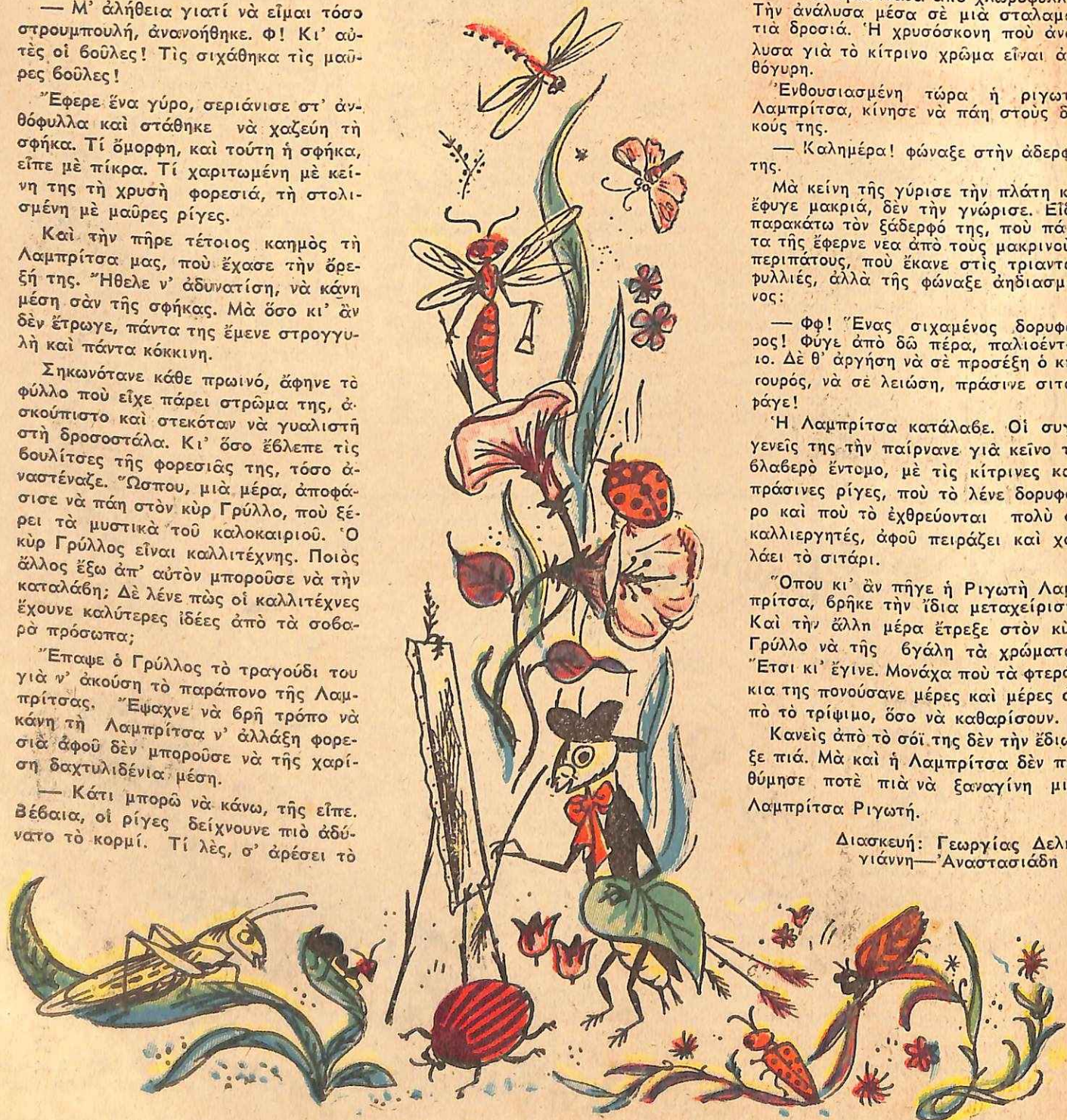
— Κάτι μπορῶ νὰ κάνω, τὴς εἶπε. Βέβαια, οἱ ρίγες δείχνουνε πὺ ἀδύνατο τὸ κορμί. Τί λὲς, σ' ἀρέσει τὸ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΜΙΑ

ΛΑΜΠΡΙΤΣΑ

ΡΗΓΩΤΗ

κίτρινο καὶ τὸ πράσινο χρώμα; Ἐχῶ δυὸ κυπελλάκια ἀπὸ ἀνθόφυλλα. Τὰ ἔνα εἶναι γεμάτο πράσινη μπογιὰ καὶ τὸ ἄλλο κίτρινη, χρυσή.

— Σύμφωνοι! φώναξε ἡ Λαμπρίτσα. Θὰ σοῦ τὸ χρωστάω χάρη, κύρ Γρύλλε μου.

Πῆρε τότε ὁ Γρύλλος ἕνα στάχυ ἀπὸ τὸ ψηλὸ χορτάρι, τὸ βούτηξε με προσοχὴ στὰ κυπελλάκια. Ἡ Λαμπρίτσα στάθηκε ἀσάλευτη, καμρωτῇ, μὴ λάχῃ καὶ ξεφύγῃ τὸ στάχυ καὶ γίνῃ στραβὴ ἢ πινελιά. Κι' ἀφοῦ περάσαι ἀπάνω στὰ κόκκινα φτεράκια τὴς Λαμπρίτσας οἱ χρυσὲς πινελιές, ὁ κύρ Γρύλλος βούτηξε τὸ πινέλο του στὸ ἄλλο κύπελλο.

— Μὲ τί ἔφτιαξες τὴν πράσινη μπογιὰ τὴς θάλασσας κύρ Γρύλλε;

— Μὲ πρασινάδα ἀπὸ χλωρόφυλλο. Τὴν ἀνάλυσα μέσα σὲ μιά στολαματιά δροσιά. Ἡ χρυσόσκονη που ἀνάλυσα γιὰ τὸ κίτρινο χρώμα εἶναι ἀνθόγυρη.

Ἐνθουσιασμένη τώρα ἡ ριγωτὴ Λαμπρίτσα, κίνησε νὰ πᾶν στοὺς δικούς τὴς.

— Καλημέρα! φώναξε στὴν ἀδερφοῦ τὴς.

Μὰ κείνη τὴς γύρισε τὴν πλάτη κι' ἔφυγε μακριά, δὲν τὴν γινώρισε. Εἶδε παρακάτω τὸν ξάδερφό τὴς, που πάντα τὴς ἔφερνε νεὰ ἀπὸ τοὺς μακρινοὺς περιπάτους, που ἔκανε στίς τριανταφυλλιές, ἀλλὰ τὴς φώναξε ἀηδιασμένος:

— Φφ! Ἐνας σιχαμένος δορυφόρος! Φύγε ἀπὸ δῶ πέρα, παλιοέντοιο. Δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ σὲ προσέξῃ ὁ κηπουρὸς, νὰ σὲ λειώσῃ, πράσινε σιτοράγε!

Ἡ Λαμπρίτσα κατάλαβε. Οἱ συγγενεὶς τὴς τὴν παίρνανε γιὰ κείνο τὸ βλαβερὸ ἔντομο, με τὴς κίτρινες καὶ πράσινες ρίγες, που τὸ λένε δορυφόρο καὶ που τὸ ἐχθρεύονται πολὺ οἱ καλλιεργητὲς, ἀφοῦ πειράζει καὶ χαλάει τὸ σιτάρι.

Ὅπου κι' ἂν πῆγε ἡ Ρηγωτὴ Λαμπρίτσα, βρῆκε τὴν ἴδια μεταχείριση. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔτρεξε στὸν κύρ Γρύλλο νὰ τὴς δαγᾶλ τὰ χρώματα. Ἐστὶ κι' ἔγινε. Μονάχα που τὰ φτεράκια τὴς πονούσανε μέρες καὶ μέρες ἀπὸ τὸ τρίψιμο, ὅσο νὰ καθαρίσουν.

Κανεὶς ἀπὸ τὸ σοὶ τὴς δὲν τὴν ἔδιωξε πιά. Μὰ καὶ ἡ Λαμπρίτσα δὲν πεθύμησε ποτὲ πιά νὰ ξαναγίνῃ μιὰ Λαμπρίτσα Ρηγωτὴ.

Διασκευὴ: Γεωργίας Δελγιάννη—Ἀναστασιάδη

ΕΝΑΣ
ΦΙΛΟΣ
ΧΗΜΙΚΟΣ

1) Μιά μέρα, ἡ Μάρω κι' ὁ Μιχάλης πῆγαν στὸ φίλο τους τὸ Χημικὸ, που ἤξερε τόσα καὶ τόσα πράγματα θαυμαστά. Ἐκεῖνος τοὺς καλωσόρισε πρόσχαρα. Ἦξερε τί περιμέναν ἀπ' αὐτόν.

2) —Τί θὰ μὰς πῆτε σήμερα; ρώτησε ἡ Μάρω ἀνυπόμονα. Θὰ μὰς δείξετε τὸ ἐργαστήριό σας;
Ὁ Χημικὸς τὴν ἀκούγε χαμογελώντας.

— Τί σοῦ εἶναι αὐτὰ τὰ παιδιὰ. Παντοῦ βλέπουνε μυστήριο.

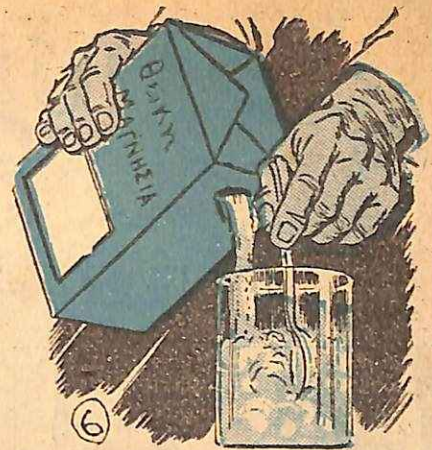
3) —Σὲ κάθε σπίτι, ἄρχισε, ὑπάρχει ἕνα χημικὸ ἐργαστήριο. Μὴ σὰς φανῇ παράξενο. Τὸ ἐργαστήριο αὐτὸ ὀνομάζεται κουζίνα. Δὲν τὸ πιστεύετε, ἔ; Κι' ὅμως πλησιάστε περισσότερο καὶ θὰ δῆτε.

4) —Μέσα στὴν κουζίνα λοιπὸν θὰ βρῆτε ὅτα τὰ χημικὰ ὑλικά που χρειάζεστε γιὰ τὰ πειράματά σας. Μ' αὐτὰ μπορείτε νὰ κάνετε ἀληθινὰ θαύματα. Καλύτερα ὅμως νὰ δοῦμε τὰ ὅσα σὰς λέω στὴν πράξη.

5) —Ἀς πουμε πῶς τὸ παραθύρό σας δρίσκεται χαμηλὰ στὸ δρόμο καὶ πῶς δὲ θέλετε νὰ σὰς κοιτᾶνε ἀπ' ἔξω. Τί θὰ κάνετε; Θὰ θολώσετε τὰ τζάμια σας. Πάλι σὰς φαίνεται ἀκατόρθωτο;

6) —Ἡ μητέρα σας θὰ ἔχῃ δίχως ἄλλο καθαρκτικὴ μαγνησία. Παίρνετε μιὰ ἀρκετὴ ποσότητα καὶ τὴ λειώνετε σ' ἕνα ποτήρι χλιαρὸ νερό. Γιὰ νὰ τὴν λειώσετε, πρέπει νὰ τὴν ἀνακατέψετε καλά.

7) —Ὑστερα, βουτᾶτε μέσα στὴν ὑγρὴ μαγνησία ἕνα πινέλο κι' ἀλείφετε μ' αὐτὸ τὰ τζάμια μας. Νὰ ἔτσι! Καθὼς θὰ στεγνώσῃ, τὸ ὑγρὸ, θ' ἀφήσῃ πάνω στὸ τζάμι ἕνα λεπτὸ ἄσπρο στρώμα.

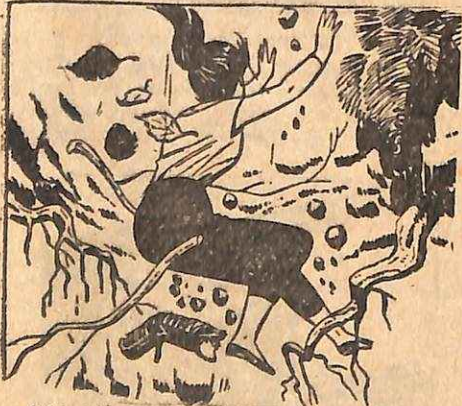
8) —Περίφημα, λέει ὁ Μιχάλης. Νὰ καὶ πραγματικὰ θαυμάσιο. Ἄν ὅμως ἡ μητέρα θέλῃ τὸ τζάμι καθαρό; —Εὐκόλο πράμα, τὸν καθησύχαζε ὁ φίλος χημικὸς. Θὰ πάρῃς ἕνα βρεγμένο πανί, θὰ σκουπίσῃς τὸ τζάμι καὶ τότε ὅλα θὰ γίνουν ὅπως πρὶν.

Ανησυχία ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΚΤΗ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

85) Παρακολουθώντας τον κύριο Ρουά, η Εύα έφτασε στο λόφο του νεκροταφείου. Εκεί, ανάμεσα στα ψηλά δέντρα, είδε κάτι που δε θα το φανταζόταν ποτέ. Ή δεσποινίς Τίκερ και ο κ. Ρουά, καθισμένοι δίπλα-δίπλα, κουβεντιάζαν ήσυχα. Γιατί τόσες προφυλάξεις; αναρωτήθηκε. Πλησίασε περισσότερο, με την ελπίδα ν' ακούσει τί λέγανε. Μά ξάφνου, το έδαφος χάθηκε κάτω από τα πόδια της. Ξαφνιασμένη από το αναπάντεχο αυτό κενό, έκανε να συγκρατηθεί από τις πέτρες. Του κάκου όμως. Ακούστηκε ο θόρυβος από ξεριά κλαδιά που σπάνε.

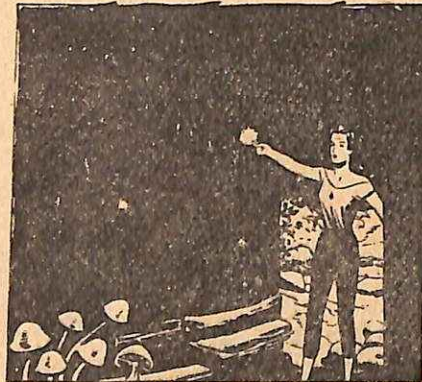
86) Μη μπορώντας πια να κρατηθεί από πουθενά, η Εύα κύλησε βαρειά μέσα σε μια σκοτεινή θαλασσορύπα. Γύρω της, όλα πηγαίνονταν. Έμεινε λίγο ακίνητη, πεσμένη ανάσκελα. Από πάνω της έχασκε το άνοιγμα της παγίδας κι' ανάμεσα στα λίγα κλαδιά που τη σκεπάζανε, ξεχώρισε ένα κομμάτι ούρανο. Ανακάθισε λίγο και τίναξε όποιομα το κεφάλι. Για καλή τύχη, τίποτε δεν είχε πάθει. Αφού δεβαιώθηκε, πώς και τα πόδια της ήταν γερά, σηκώθηκε όρθια. Τώρα; αναρωτήθηκε. Τώρα πώς θα βγώ από δω μέσα; Να ξαναβγώ από το άνοιγμα της τρύπας ήταν αδύνατο. Δεν έμενε τίποτ' άλλο, παρά να προχωρήσει.

87) Όσο προχωρούσε, το φως της μέρας γινόταν ολοένα λιγότερο. Για καλή της τύχη, στην τσέπη της δρισκόταν πάντα ένα κουτί σπίρτα. Άναψε ένα. Από το στόμα της βγήκε μια φωνή όλο έκπληξη.

— Απίστευτο! Έδώ είναι οι περίφημες κατακόμβες των Έξι Καμινιών.

Η Εύα εξακολούθησε το δρόμο της ανάβοντας το ένα σπίρτο μετά το άλλο. Γύρω της βασιλευσε σκοτάδι πυκνό. Σε μία στιγμή το πόδι της σκόνταψε σ' ένα μαλακό αντικείμενο. Ένα μισοκαμμένο κερί! Το άναψε με τρεμάμενα χέρια. Το σκοτάδι κι' η ήσυχία την γεμίζανε μ' ένα παράξενο συναίσθημα.

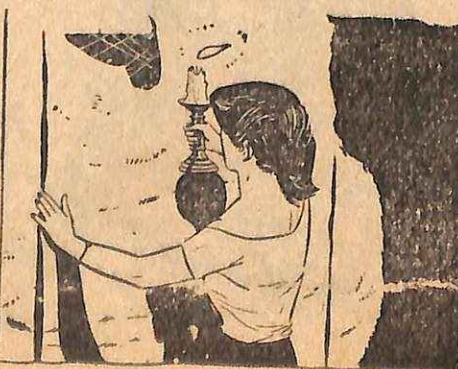
— Ω, Θεέ μου, πότε θα βγώ από δω μέσα;

88) Ξάφνου, μπροστά της όρθώθηκε ένας γρανιτένιος τοίχος. Σαναγύρισε πίσω και χώθηκε στο πρώτο άνοιγμα που βρέθηκε μπροστά της. Λίγα μέτρα πιο πέρα, σκόνταψε πάνω σε μία άτσάλινη πόρτα.

— Τ'είν' ολ' αυτό; μουμούρισε. Που οδηγεί αυτή η πόρτα;

Γύρισε πάλι πίσω, τρεχοντας σχεδόν. Η αγωνία την έπνιγε. Το κερί είχε λειώσει. Από στιγμή σε στιγμή θα έσβηνε. Ξαφνικά τινάχτηκε αλαφιασμένη. Μέσ' απ' τα πόδια της πέρασε σαν άστραπη ένας τεράστιος ποντικός.

89) Ακούμπησε κατάχαμα το υπόλοιμο του κεριού που τρεμόσβηνε κι' έσφιξε το κεφάλι στα χέρια της.

— Πώς θα βγώ μέσα απ' αυτόν τον τάφο;

Στην τσέπη της απόμεναν μόνο δυο σπίρτα. Τί νακανε; Κοίταξε γύρω της μ' αγωνία αναζητώντας μία διέξοδο. Τίποτα. Απ' όλες τις μεριές όρθωνονταν οι μαύροι γρανιτένιοι τοίχοι, που της φράζανε το δρόμο. Κι' όμως ήταν αδύνατο να μείνη εκεί μέσα περισσότερο. Η φλόγα του κεριού τρεμούλιασε ακόμα λίγο κι' έσβησε. Όλα τριγύρω βυθιστήκανε σε πηχτό σκοτάδι.

90) Τη στιγμή που πήρε την απόφαση να χρησιμοποιήσει τα τελευταία της σπίρτα, φάνηκε από μακριά μία μικρή φωτεινή κουκκιδίτσα, που μεγάλωνε ολοένα. Η Εύα δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια της. Κι' η τελευταία της αμφιβολία όμως διαλύθηκε καθώς άκουσε δήματα και φωνές απ' το βάθος της στοάς.

— Ποιοι είναι; Και τί θέλουν εδώ μέσα; αναρωτήθηκε.

Περπατώντας στα τέσσαρα, πλησίασε προς το φως. Και τότε, μπροστά στα κατάπληκτα μάτια της ανοίχτηκε ένας φωτισμένος χώρος, γεμάτος ξύλινα τετράγωνα κασόνια.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Η Εύα Σαρλέ, ιδιωτική ντέτεκτιβ, αναλαμβάνει να ξεκαθαρίσει τι γίνεται στην «Ακτή των Γλαρών», στο χωριό Έξι Καμινιά. Την πρώτη βραδιά ανακαλύπτει έναν πληγωμένο, που εξαφανίστηκε όσο να είδωποιήσει την Αστυνομία. Την άλλη μέρα ανακαλύπτει πάνω στην άμμο ίχνη αίματος και παίρνει ένα ανώνυμο απειλητικό γράμμα. Χωρίς να δώσει σημασία, γυρνάει στο ξενοδοχείο της, όταν ξάφνου ένα φορτηγό προσπαθεί να την σκοτώσει. Αργότερα ακούει μία συνομιλία του δρ. Χάρμαντ μ' ένα μοτοσυκλετιστή και γυρίζοντας στο ξενοδοχείο, βρίσκουν το σκύλο νεκρό. Η Εύα αρχίζει να παρακολουθεί το γιατρό και έθελά της τον κ. Ρουά.

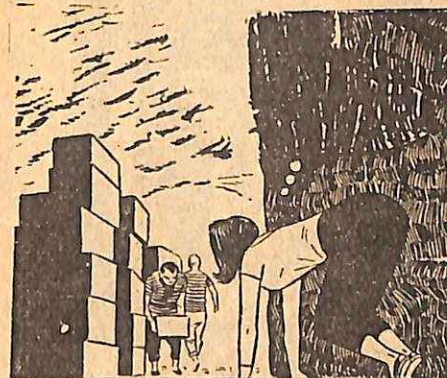
91) Τρεις άγνωστοι μεταπορίζανε τα κασόνια με θόρυβο.

— Άντε, παιδιά, να τελειώνουμε, είπε ο ένας, τα λεπτά τα πήρα, αλλά δε θα ήσυχάσω πριν ξαναδρεθούμε στη θάλασσα.

— Όστε, εδώ είναι αποθήκη λαθρεμπόρων, μουμούρισε η Εύα μέσ' απ' τα δόντια της. Το ζήτημα είναι τώρα πώς θα βγώ από δω μέσα.

Οι άγνωστοι τελειώσανε τη δουλειά τους και ξεμακρύνανε. Με χίλιες δυο προφυλάξεις, η Εύα γλίστρησε ανάμεσα στα κασόνια.

— Ίσως τώρα να κρατώ το κλειδί του αινίγματος, ψιθύρισε με σφιγμένα δόντια.

92) Στη μέση του υπογείου βρισκόταν ένα περίεργο καζάνι. Ένας-ένας, οι τρεις άντρες σκαφάλωσαν μέσα στην καμινάδα που ανοιγόταν από πάνω του.

Από τις κινήσεις τους η Εύα υποθέσε πώς ανεβαίνουν πάνω σε σκονί. Σκάλα δεν υπήρχε. Ο τελευταίος σήκωσε ψηλά τη λάμπα που κρατούσε κι' έρριξε μια εξεταστική ματιά γύρω του. Ύστερα την άπλωσε σ' ένα κασόνι, φύσηξε τη φλόγα και χώθηκε με τη σειρά του στην παράξενη εκείνη καμινάδα.

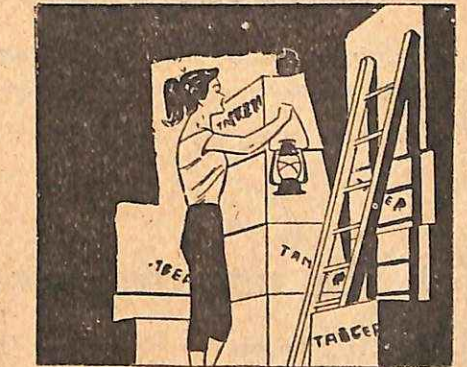
93) Πριν ακόμα άνεβη για καλά, έσυρε με τα πόδια του το καζάνι κάτω από την καμινάδα. Ύστερα έγινε απόλυτη ήσυχία.

Η Εύα με σφιγμένη καρδιά αναλογίστηκε με φρίκη πώς θα έμενε πάλι μόνη, μέσα σ' εκείνον το σκοτεινό τάφο. Η παρουσία των αγνώστων, την είχε κάνει να ξεχάσει για λίγο την απελπιστική της κατάσταση. Βγήκε απ' την κρυψώνα της και με άργες διασταχτικές κινήσεις πλησίασε στη λάμπα και την άναψε.

94) Το φως την καθυσέχασε κάπως. Ύστερα πήγε κοντά στα στοιβαγμένα κασόνια. Τί να κλείνανε μέσα τους; Κάτι μεγάλες χάρτινες ταινίες κολλημένες στα πλευρά των κασονιών, γράφανε: ΤΑΓΓΕΡΗ. Αυτό της κέντρισε περισσότερο την περιέργεια. Αρπάξε από χάμω ένα λαστό και βάλθηκε ν' ανοίξει το πρώτο κασόνι. Η περιέργειά της δεν άργησε να ικανοποιηθεί. Οι κάσες ήταν γεμάτες τσιγάρα. Στά κωνικά κι' ασυνήθιστα τσιγάρα. Στα ρουθούνια της μπήκε μία δυνατή ανυπόφορη μυρωδιά: Ναρκωτικά! μουμούρισε.

95) — Αν οι λαθρέμποροι με δρουν, δε θα βγώ ζωντανή από δω μέσα, σκέφθηκε. Λίγο πιο πέρα βρισκόταν ακουμπισμένη μία ξύλινη σκάλα. Η Εύα τη φορτώθηκε και προσπάθησε να ξαναβρῇ το σημείο απ' όπου είχε πέσει. Περπάτησε πολλή ώρα. Κάθε τόσο σταματούσε να πάρη ανάσα και να σημειώσει σ' ένα χαρτί πόσες στοές περνούσε. Τέλος στο βάθος του διαδρόμου ξεχώρισε το φως της μέρας που γλιστρούσε άχνό από την είσοδο που άθελα χρησιμοποίησε. Είχε σωθεί. Ακούμπησε τη σκάλα κι' ανέβηκε.

96) Φτάνοντας απάνω άναψε μ' ανακούφιση. Επί τέλους. Ξάφνου, πέρα στο μονοπάτι ξεχώρισε τρεις άντρες.

— Μπά, μπά, τί μικρός που είναι ο κόσμος! Να ο φίλος μου ο γιατρός που φιλοκουβεντιάζει με το μυστηριώδη μοτοσυκλετιστή και έναν από τους τρεις λαθρεμπόρους.

Η Εύα τραβήχτηκε πίσω να μη την δούν. Το κεφάλι της δούριζε από τις αλλεπάλληλες εντυπώσεις. Όταν οι τρεις άντρες ξεμακρύνανε, άνασχηκώθηκε και γύρισε στο ξενοδοχείο τρεχοντας.

(Το τέλος στο επόμενο)

Για όσους αγαπούν το σχέδιο

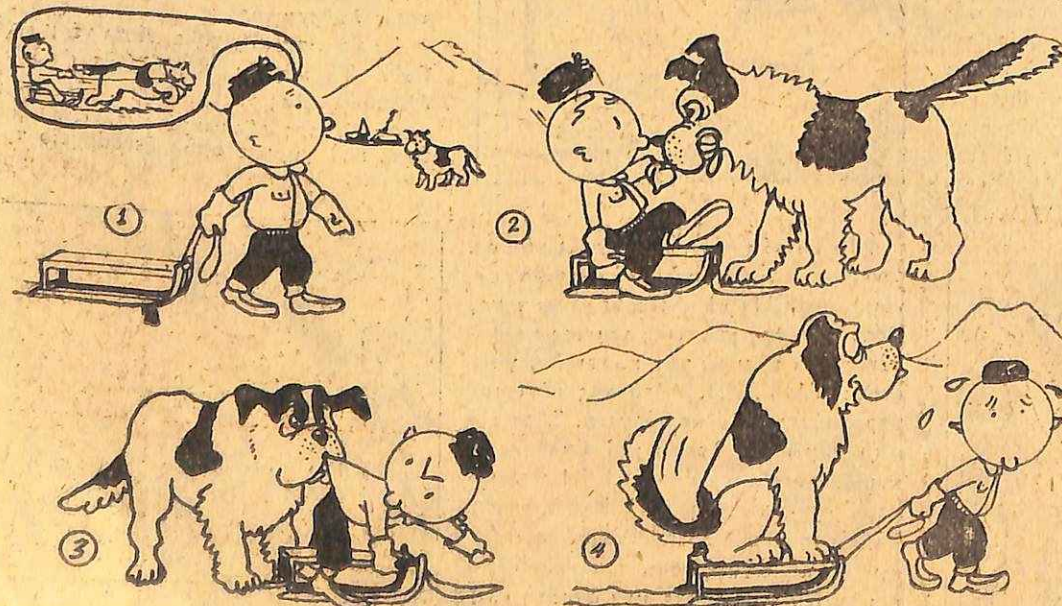
Μπορείς να κάνεις το παραπάνω σχέδιο χωρίς ούτε μία στιγμή να σηκώσεις το μολύδι, ούτε να ξαναγυρίσεις πάνω στη γραμμή που έχεις ήδη τραβήξει; Και βέβαια μπορείς. Φτάνει να προσπαθήσεις

Είδε παρατηρητικό παιδί;

Κοιτάξετε προσεκτικά τον πίνακα. Θα βρήτε πέντε ζεύγη αντικείμενα, που μοιάζουν απόλυτα μεταξύ τους. Ποιά να είναι άραγε;

ΛΥΣΗ

Τα πέντε ζεύγη είναι: Δύο όμοια κουμπιά, με τις ίδιες τρύπες, δύο όμοια κλειδιά, δύο όμοια κάρτες, δύο όμοια κάρτες, δύο όμοια κάρτες.

Ο Πατάτας

ο σκύλος

και το

έλκηθρο

Γ' ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ

"Ένα πανάρχαιο θρησκευτικό έθιμο

Κάθε χρόνο, το Μάη, σε όρισμένα χωριά της Θράκης και της Μακεδονίας, γίνεται μια θρησκευτική γιορτή, που κρατάει μέρες πολλές και προκαλεί την κατάπληξη με τα περίεργα έθιμά της: τ' Αναστενάρια.

Ίσως να έχετε ακούσει κάτι για αυτά. Τ' Αναστενάρια είναι ο κύκλος των εκδηλώσεων που γίνονται για να τιμηθούν δυο από τις μεγαλύτερες μορφές της Χριστιανικής Εκκλησίας: ο Άγιος Κωνσταντίνος και η μητέρα του η Αγία Έλένη. Υπάρχει η γνώμη για αυτά, πως έχουν ειδωλολατρικό χαρακτήρα και πως κατάγονται από τις όργιαστικές γιορτές που αφιέρωναν οι αρχαίοι Έλληνες στο Διόνυσο. Και για αυτό το λόγο ίσα-ίσα, αρκετοί κληρικοί τα στιγματίζουν σαν μια μικρή αίρεση της Ορθοδοξίας. Παράλληλα όμως με αυτούς, πολλοί φωτισμένοι επιστήμονες — λαόγραφοι και ιστορικοί — όχι μόνο δεν τα καταδικάζουν, αλλά και κάνουν ό,τι μπορούν για να τα διατηρήσουν ανέπαφα απ' το χρόνο και το νεωτερικό πνεύμα της εποχής μας.

Αυτοί δεν ενοχλούνται απ' το γεγονός, πως οι θρησκευτικές τούτες γιορτές μοιάζουν κάπως με τα ξεφρενα πανηγύρια του Διονύσου. Αντίθετα μάλιστα ενθουσιάζονται γιατί διαπιστώνουν δεσμούς ανάμεσα στην αρχαία και στη σύγχρονη χριστιανική Ελλάδα. Για τους επιστήμονες αυτούς, εκείνο που έχει σημασία στ' Αναστενάρια, είναι η βαθύτατη πίστη των ανθρώπων που παίρνουν μέρος σ' αυτά, χορεύοντας ευπρόλητοι πάνω στη φωτιά δίχως να καίγονται!...

Ας ρίξουμε όμως μερικές φευγαλέες ματιές στ' Αναστενάρια, για να κατατοπιστούμε κάπως: Όπως είπαμε, γίνονται προς τιμήν του Αγίου Κωνσταντίνου που προστάτεψε τη Χριστιανική πίστη, χωρίς όμως να καταργήσει και τις άλλες θρησκείες, κι έτσι έγινε συνδυετικός κρίκος ανάμεσα στο Χριστιανισμό και στη λατρεία των Έθνικών. Με το πέρασμα των αιώνων, τ' Αναστενάρια χάσανε κάθε τι που θύμιζε τους θεούς του Ολύμπου και πήραν μια βαθύτατη χριστιανική ιερότητα. Μά για κακή τύχη, δεν υπάρχουνε ξεκάθαρες μαρτυρίες για την ιστορία τους. Μόνο από ένα κείμενο του παλαιού συγγραφέα Χωνιάτη μαθαίνουμε πως το δωδέκατο και το δέκατο τρίτο αιώνα τ'

Αναστενάρια γιορτάζονταν σε πολλά χωριά της Βορείου Θράκης. Το 1923 όμως, ύστερα από το σκληρό Έλληνοτουρκικό πόλεμο, καθοριστήκανε νέα σύνορα κι έγινε η ανταλλαγή των πληθυσμών. Τότε, πολλοί Έλληνες πρόσφυγες φέρανε το θρησκευτικό αυτό έθιμο στα μέρη που εγκαταστάθηκαν. Έτσι, από το μοραίο εκείνο χρόνο, τ' Αναστενάρια, άλλοτε κρυφά, κι άλλοτε φανερά γιορτάζονται στους αγροτικούς συνοικισμούς της Αγίας Ελένης Σερρών, της Μαυρολευκής Δράμας, της Μελικής Βερροίας, της συνοικίας Μπεχτινάρ της Θεσσαλονίκης και σε μερικά άλλα Θρακικά και Μακεδονικά χωριά.

Οι άνθρωποι που πρωτοστατούν στις γιορτές αυτές λέγονται Αναστενάρηδες. Αν και απλοί, αγράμματοι χωριάτες, θεωρούνται απ' όλους πρόσωπα αναμάρτητα και σεβαστά. Αυτοί κρατούν σαν ιερό χρέος τη μακραίωνη παράδοση του έθιμου και τηρούνε κάθε χρόνο απόλυτα το τυπικό μέρος της γιορτής.

Η λατρεία στα περισσότερα αναστενάρια χωριά αρχίζει στις 2 Μαΐου. Τη μέρα αυτή οι γυναίκες φορούν τα γιορτινά τους ρούχα, παίρνουν το ιερό εικόνισμα του Αγίου Κωνσταντίνου και της Αγίας Ελένης, που το φυλάει στο σπίτι του, σε ιδιαίτερο δωμάτιο, που λέγεται κονάκι, ο πιο σεβασμιος αναστενάρης του χωριού και το πηγαίνουν έξω από τα σπίτια, σε μια πηγή. Εκεί γίνεται αγιασμός κι ακολουθεί χορός. Κατόπιν φορτώνουνε στα ζώα ξύλα και τα φέρνουνε στην πλατεία του χωριού. Από εκείνη την ημέρα ως την παραμονή της γιορτής του Αγίου Κωνσταντίνου, κάθε φορά που βασιλεύει ο ήλιος, ήχουν το τύμπανο, ή λύρα, ή ζουρνάς και η γκάιντα κι όλοι γλεντούν με χορό κι αναστενάρικο τραγούδι γύρω από το σαρφ των ξύλων. Την τελευταία Κυριακή πριν από τη γιορτή, θγαίνουνε, σά σε λιτανεία, όλοι οι κάτοικοι από τ' αναστενάρια χωριά και μαζεύονται σ' ένα ερημικό τόπο. Εκεί βρίσκεται ιερό ξωκκλήσι. Ο αρχιαναστενάρης δίνει σ' όλους αγίασμα να πιουν και να νικηθούν. Ύστερα από αυτή τη συμβολική εκδήλωση, όλοι αδελαφωμένοι και καθαροί, περιμένουν τη μεγάλη ιεροτελεστία.

Στις 20 Μαΐου παίρνουν απ' το κοινό αναστενάρικο ταμείο ένα δό-

δι που δεν έχει ποτέ του ζευτή. Το στολίζουνε σά νύφη με κορδέλλες, και το φέρνουνε όλοι μαζί στον παπά για να του διαβάση ευχή. Όσοι έχουν κάνει τάματα, προσφέρουν για το γλέντι του πανηγυριού κι άλλα δικά τους ζώα. Οι Αναστενάρηδες, όσοι δηλαδή έχουν τη χάρη των Αγίων, παίρνουν με κατανύξη κι ευσέβεια τις εικόνες και με τη συνοδεία όλου του κόσμου τις προσκομίζουνε στον τόπο όπου θ' ανάψη η φωτιά και θα γίνη η μεγάλη ιεροτελεστία του χορού. Στο σημείο αυτό πρέπει να πούμε, πως οι αναστενάρηδες έχουν δικά τους εικονίσματα του Αγίου Κωνσταντίνου και της Αγίας Ελένης που λέγονται παπούδες ή χάρες. Είναι διαφορετικά από όλα τ' άλλα, ζωγραφισμένα μόνο σε ξύλο από όρισμένο δέντρο, στολισμένα με τάματα — δαχτυλίδια, σκουλαρίκια, φλουριά και παλιά νομίσματα που ονομάζονται Κωνσταντινάτα — κι έχουνε στο κάτω μέρος τους μια ειδική προεξοχή, για να τα κρατούν οι Αναστενάρηδες.

Όταν ανάψη η φωτιά και γίνη θράκα, όλοι οι Αναστενάρηδες ξεχύνονται ευπρόλητοι πάνω στα πυρωμένα κάρβουνα κι αρχίζουν να χορεύουν, ενώ τα όργανα χτυπούν έντονα και υποδλητικά. Χοροπηδούν με παράφορη έξαψη, ώρα πολλή, δίχως να καίγονται οι πατούσες τους. Του κάκου οι επιστήμονες προσπάθησαν να το εξηγήσουν. Οι ίδιοι οι Αναστενάρηδες λένε πως δεν παθαίνουν τίποτα, γιατί η Αγία Έλένη είναι αθάνητη κοντά τους και σβήνει τη θράκα, ρίχνοντας μ' ένα λαγήνι νεράκι δροσερό. Πιστεύουν μάλιστα, πως η συμπαράσταση των δυο Αγίων δεν περιορίζεται μόνο στον επικίνδυνο χορό τους, μα συνεχίζεται κι όλο το χρόνο με την ευφορία των χωραφιών και την ευτυχία των σπιτιών τους.

Κ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Σηκώνοντας τις ιερές εικόνες οι Αναστενάρηδες, μπαίνουν μετασχηματισμένοι στη φωτιά και χορεύουν ευπρόλητοι.

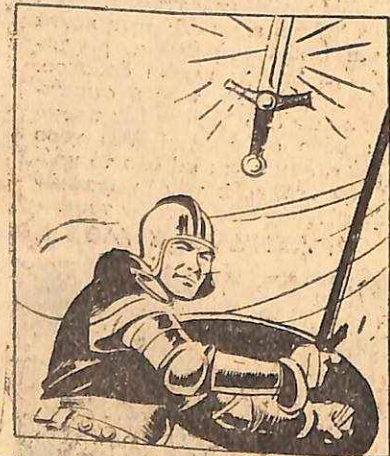
Ο ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ

ΣΕ κείνα τα παλιά τα χρόνια, ή μεσαιωνική Εύρωπη δε χαιρότανε καθόλου, μήτε ειρήνη, μήτε ήσυχία. Γύρω στα 1350, ληστές γυρίζανε στα χωριά και στα κτήματα της Γαλλίας, ανήμεροι στρατοκόποι, που κυνηγούσαν το πλιάτσικο και διψούσαν αίμα. Ώστόσο, είχαν αφήσει απείραχτη την περιφέρεια του Γκρανφόν, γιατί ο πύργος εκείνος ήταν αληθινό φρούριο, που γεννούσε στην καρδιά τους τον τρόμο. Οί ληστές υποψιάζονταν, πως ο πυργοδεσπότης του Γκρανφόν είχε μέσα στο φρούριο μεγάλη στρατιωτική δύναμη.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΠΟΥ ΑΦΗΝΙΑΖΕΙ

Ξένοιαστος ο πυργοδεσπότης, έβγαине κάθε πρωί καβάλλα στ' αλόγο κι' έκανε τον περίπατό του στα κτήματα και στα γύρω δάση, μαζί με την κόρη του Ισαβέλλα.

Ένα πρωί, πατέρας και κόρη βγήκανε στο κυνήγι, μαζί με άλλους κυνηγούς. Μά τ' αλόγο της Ισαβέλλας φοβήθηκε σε μία στιγμή από τ' άγρια κυνηγόσκυλα κι' αφήνιασε, τραβώντας σ' ένα φαράγγι, όλο δράχια. Ήτανε φανερό, πως ή Ισαβέλλα κινδύνευε.

Ξάφνου, μία παλληκαρίσια φωνή αντίλαλησε:

— Κρατήσου γερά, αρχόντισσα Ισαβέλλα!

Ένας λεβέντης χωρικός, πέταξε την αξίνα χάμω κι' όρμησε. Με κίνδυνο της ζωής του, άρπαξε τ' αλόγο από τη μπουσούδα και κατάφερε να το κρατήσει, να το ήσυχάσει, να το μερώσει, χαϊδεύοντας το ιδρωμένο του κεφάλι.

Πάνω στην ώρα, έφτασε ανήσυχος και ο πυργοδεσπότης.

— Μη φοβάσαι, πατέρα, φώναξε, ή Ισαβέλλα. Τό παλληκάρι μου έσωσε τη ζωή.

Ο ΥΜΠΕΡ ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ

— Πως σε λένε, παλληκάρι μου; ρώτησε ο πυργοδεσπότης.

— Υμπερ, αρχοντά μου. Είμαι γιός του Ζάκ Σαρπενάτ.

ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ

— Είσαι επιδέξιος και γενναίος. Να έρθης στον πύργο μου. Θα σου διδάξουμε την τέχνη των όπλων. Θα γίνης ιπποκόμος.

Ο Υμπερ άφησε το πατρικό του κτήμα και πήγε στον πύργο. Τρεις μήνες αργότερα, με την καθημερινή άσκηση, τα γερά του μπράτσα μεταχειρίζονταν άψογα το σπαθί. Και τόσο καλά μονομαχούσε, που έφτασε μία μέρα να νικήση τον ίδιο το δάσκαλό του.

— Α, Υμπερ! του είπε ο δάσκαλος. Αυτό δεν το παραδέχομαι. Θέλω να μονομαχήσουμε και πάλι για να βγάλω από πάνω μου την άποτυχία.

— Σύμφωναι, δάσκαλε, είπε

ΣΤΟΥ ΓΚΡΑΝΦΟΝ

ο Υμπερ. Μά όχι σήμερα! Υποσχέθηκα στον πατέρα μου να πάω απόψε να περάσω τη βραδιά στο σπίτι.

Σε μία ώρα, ο Υμπερ έφευγε από το κτήμα, ενώ ο δάσκαλος του του φώναζε:

— Στο καλό, Υμπερ. Και μη ξεχάσης πως πρέπει να μονομαχήσουμε και πάλι.

— Σύμφωναι, σύμφωναι! φώναξε ο Υμπερ, ενώ έβγαине από τον πύργο. Διάβηκε την κρεμαστή γέφυρα και μπήκε με τ' αλόγο στο ποτάμι, που δρισκετότανε δυο χιλιόμετρα, πέρα από τον πύργο. Μά ξάφνου, καθώς πήρε τον άνηφορο, ξεχώρισε φάτα στην ποδιά του αντίκρινού δάσους.

ΛΗΣΤΕΣ!

Έδεσε τ' αλόγο, γλιστρησε σαν ήσκιας ανάμεσα στα δέντρα και ζύγωσε να κοιτάξει.

— Ληστές! ψιθύρισε. Ήρθαν και στα δικά μας τα μέρη! Τί κακό θέλουν άραγε να κάνουν;

Έβαλε αυτί. Ο αρχηγός των ληστών ρωτούσε τον ύπηρέτη του, ένα μονόφθαλμο:

— Λοιπόν, Γκουρνταίν; Έμψαξες;

— Ναί, αρχηγέ μου. Τό κτήμα είναι απομονωμένο. Ένας γέρος μένει μονάχα μέσα, και κάτι γυναίκες! Το κελλάρι και ή κάβα του είναι γεμάτα!

— Θέ μου! Το πατρικό μου κτήμα! ψιθύρισε ο Υμπερ, ενώ ο αρχηγός άπαντούσε στο μονόφθαλμο.

— Θα φροντίσουμε να τ' αδειάσουμε δίχως άρματορία, φίλε μου Γκουρνταίν. Σου δίνω το λόγο μου, εγώ, ο Κροσμάιγ.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ο Υμπερ βγήκε από την κρυψάνα του, μά καθώς έφευγε, τον ανάκαλυψε ένας ληστής. Ο Υμπερ δεν έχασε μητε την ψυχραιμία μήτε και τον καιρό του.

— Άρπα την, άθλια! είπε. Κι' έ-

φερε μία τόσο γερή γροθιά στο στήθος του ληστή που τον έρριξε κάτω.

Ο ληστής όμως δεν άργησε να ξαναβρής τη μιλιά του:

— Τό νου σας, μάς κατασκοπεύουνε! φώναξε.

Ο Υμπερ έφυγε τρέχοντας. Αλλά, καθώς έτρεχε, είδε πως ήτανε κυκλωμένος. Οί ληστές είχανε ξεσηκωθεί. Κραυγές άγριες άντηχούσανε πίσω του.

Ο Υμπερ ανέβηκε σ' ένα δέντρο να κρυφτεί. Από κει είδε πως οί ληστές ανάκαλύψαν τ' αλόγο του, τον Κερβέν. Τον πήρε ένας ληστής και τον πήγε στον Κροσμάιγ.

— Κάπου θα κρυφτηκε ο καβαλλάρης, είπε αυτός.

Και πρόσταξε το ληστή να πάη τ'

αλόγο στο μέρος που είχανε και τα δικά τους.

Πάνω από το δέντρο του, ο Υμπερ έβλεπε το ληστή να πλησιάζει. Ζυγιάστηκε καλά και, στην κατάλληλη στιγμή, πήδηξε σπάνω του. Κι' ήτανε τόσο τό βάρος του Υμπερ κι' έτσι άναπάντεχο τό χτύπημα, που δέχτηκε, κατάρτηθα ο ληστής από τη μπότα του Υμπερ, που γκρεμίστηκε κάτω από τη ράχη του Κερβέν, δίχως να προλάβη να βγάλει ούτε φωνή. Την άλλη στιγμή, ο Κερβέν χλιμίντρισε χαρούμενα, καθώς ένιωσε τον Υμπερ πάνω στη σέλλα, να του χαϊδεύη στοργικό τό κεφάλι λέγοντας:

— Μπράς, Κερβέν, μου! Γρήγορα για τό σπίτι!

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΥΜΠΕΡ ΚΑΙΓΕΤΑΙ

Δρασκελώντας τις άποστάσεις, τα

γνώριμα χωράφια και τα περάσματα, ο Υμπερ έφτασε στο πατρικό του.

— Τί τρέχει, παιδί μου, τον ρώτησε ανήσυχος ο Ζάκ, όταν είδε την όψη του.

— Γρήγορα, πατέρα! Έρχονται ληστές να πατήσουνε το σπίτι και να τό κάψουνε!

— Παναγιά μου, βόηθα! φώναξε ή μητέρα του. Τί θα γίνουμε; Θα χάσουμε όλο τό δίκι μας.

— Τό πιό μεγάλο δίκις είν' ή ζωή, μητέρα. Να πάτε να κρυφτήτε, δίχως να χάσετε στιγμή, στο δάσος. Εγώ θα τρέξω στον πύργο να πάρω ένισχύσεις.

— Καλά, και τα ζώα μας; Οί προμήθειές μας; είπε ο Ζάκ.

— Όσο πιό γρήγορα φύγουμε, τόσο πιό μεγάλη έλπίδα ύπάρχει να τα γλυτώσουμε, άποκρίθηκε ο Υμπερ.

Αλλά, όταν ύστερα από μίαν ώρα γύρισε μαζί με δέκα άντρες, δρέθηκε μπροστά σε φοβερή καταστροφή: Τό πατρικό του σπίτι καιγότανε σαν πυροτεχνήμα.

Τού κάκου πάσχισε όλονυχτίς, μαζί με τους στρατιώτες να σβήση τη φωτιά. Οί φλόγες, λαίμαργες, θρεμμένες από τις σοδειές και τα σανά για τα

ζώα, ανεβαίνανε ψηλά, βάφανε κόκκινα τα πέπλα της νυχτας, ώσπου κουρασμένες πιά την αύγη, χαμηλώσανε, πέσανε, σβήσανε. Πίσω τους, αφήσανε κάρβουνα και στάχτες. Κι' όταν ή μέρα έλαμψε, ή μάνα του Υμπερ έσκυψε πάνω στον ώμο του παιδιού της με πικρό άναφυλλητό, ενώ ο πατέρας του παρατηρούσε με άμετρη λύπη, τό καμένο του σπίτι, τό τσαλαπατημένο του χωράφι, τους μαύρους σκελετούς των βοδιών του.

— Μη στενοχωριέσαι τόσο, μάνα, είπε ο Υμπερ, ούτε κι' εσύ, πατέρα. Έλάτε μαζί μου στον πύργο. Δίχως άλλο, κάτι θα γίνη για μάς...

ΤΟΛΜΗΡΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Ο πυργοδεσπότης του Γκρανφόν δέχτηκε τους γονείς του Υμπερ στον πύργο. Κι' ο νέος, αφού τον ευχαρίστησε, του μίλησε για την άπόφασή του να τιμωρήση τον Κροσμάιγ, για τό κακό που έκανε στους γονείς του και για τα τόσα του έγκλήματα, σε βάρος των χωρικών.

Ο πυργοδεσπότης προσφέρθηκε να δώση στον Υπερ στρατιωτική δύναμη, ώστε να επιτύχη τό σκοπό του. Μά ο Υμπερ δέ δέχτηκε.

— Όχι, είπε. Θα τα βγάλω πέρα καλύτερα, μοναχός μου.

Καβάλλα στον Κερβέν, ξεκίνησε την άλλη μέρα, αναζητώντας τον έχθρο. Άπ' όπου κι' άν περνούσε, έβλεπε τη δυστυχία. Καμένα τα χωριάτόσπιτα, ρημαγμένα τα κτήματα, ανθρώπους δυστυχισμένους, πεινασμένους, βοσκούς χωρίς τα ζώα τους, καλλιεργήτες χωρίς χωράφι, χωράφια, χωρίς εργασία και βοδία να τα καλλιεργήσουν από την άρχη. Από έναν τέτοιο, βασανισμένο χωρικό, πληροφορήθηκε ο Υμπερ πως ο Κροσμάιγ δρισκετότανε τρία χιλιόμετρα παρακάτω, στο Λυκόβαλτο. Ανακάλυψε τα ίχνη των ληστών και βάλθηκε να τους παρακολουθή.

Ένα βράδι, ενώ ήτανε δυθισμένος σε στοχασμούς, άκουσε μία σπαραχτική φωνή:

— Βόηθεια! Πνίγομαι!

Δίχως να χάση στιγμή, έτρεξε στην άκροποταμιά. Ένας άνθρωπος χαροπάλευε μισοπνιγμένος. Ο Υμπερ μπήκε στο ποτάμι και κατάφερε να τον γλυτώση.

— Μου έσωσες τη ζωή, είπε ο άνθρωπος. Ό,τι κι' άν μου ζητήσης θα τό κάνω. Καλά που δρέθηκες εσύ... Τού τό είχα πει του Κροσμάιγ να μη με στείλη να περάσω από τό γιοφύρι...

— Ποιανού είπες;

— Του Κροσμάιγ. Είναι αρχηγός μου.

Ο Υμπερ άρπαξε την ευκαιρία. Έξηγησε πως ήτανε πολεμιστής, κυνηγμένος από έναν άρχοντα της περιφέρειας. Και του ζήτησε να μεσολαβήση για να τον πάρη ο Κροσμάιγ στη συμμορία του.

ΤΟ ΠΑΛΕΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑΣ

Ο Κροσμάιγ είπε πως θα τον δεχτή μονάχα αφού τον δη να παλεύη με τό πρωτοπαλληκάρό του. Τό πρωτοπαλληκάρο ήταν αληθινός κολοσσός, άντρακλας πελώριος, γυμνασμένος στην πυγμαχία. Μά ο Υμπερ είχε ένα μεγάλο πλεονέκτημα: Ήταν ευκίνητος σαν άγριογόατος κι' είχε γροθιά γερή, γυμνασμένη και δυνατή, από τη δουλειά που έκανε από παιδί στα χωράφια.

Με την πρώτη έπίθεση του κολοσσού, ο Υμπερ, αλαφρύς σαν πουλί, έξφυγε μ' ένα καταπληκτικό πήδημα, ενώ ή σιδερένια του γροθιά βρήκε τον κολοσσό στο σαγόνι. Αυτός τρίκλισε κι' έπεσε χάμω φαρδύς-πλατύς.

— Κόλπο ήτανε! φώναξε τότε ο Μονόφθαλμος, ο ύπηρέτης του Κροσ-

μαίγ. Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά ο Υμπερ, άρπαξε διαστικά τό τόξο και τό βέλος του και ώπ! τό βέλος τρύπησε τό σκούφο του μονόφθαλμου.

— Άληθινά; είπε πειραχτικά στο μονόφθαλμο.

Αυτός μόνιασε:

— Θα μου τό πληρώσης! φώναξε. Και τραβώντας τό σπαθί του, χύμη-

ξε σαν άγριος λύκος καταπάνω στον Υμπερ.

Έσυρε τότε και ο Υμπερ τό σπαθί του. Οί κοφτερές λεπίδες διασταυρώθηκαν. Τό ξίφος του ληστή τινάχτηκε σε λίγο στον αέρα από τη σπαθιά του Υμπερ.

— Τί λες τώρα; Είναι κόλπο κι' αυτό; φώναξε.

— Μά την πίστη μου! Δεν είσαι δουτυρένιος! φώναξε ο Κροσμάιγ.

— Άξιος! φώναξε όλη ή συμμορία.

— Άξιος! είπε κι' ο Κροσμάιγ.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Κι' από κείνη τη στιγμή, ο Υμπερ μπήκε στη συμμορία και μάθαινε, από τη μία στιγμή στην άλλη τα μυστικά της. Έπαιρνε μέρος σε κάθε συζήτηση. Μία μέρα, ο Κροσμάιγ παραπονέθηκε, πως οί δουλειές δεν πηγαίνανε πολύ καλά. Οί χωριάτες αδειάζανε, στον έρχομό της συμμορίας, τα σπίτια τους και φεύγανε. Ένας ληστής μίλησε για ένα κοντινό αγρόκτημα. Πετάχτηκε τότε ο Υμπερ και είπε:

— Γνωρίζω εδώ τριγύρω μία μεγάλη βίλλα. Ξέρω όλα τα κατατόπια της, μέσα κι' έξω. Ξέρω τις ύπογειες κρυφώνες της. Θα βρούμε κεί μέσα τό πιό σπουδαίο πλιάτσικο, που μπορεί να φανταστή ή νους.

— Μπά! είπε ο Κροσμάιγ. Μόλις μάς ύποψιαστούνε...

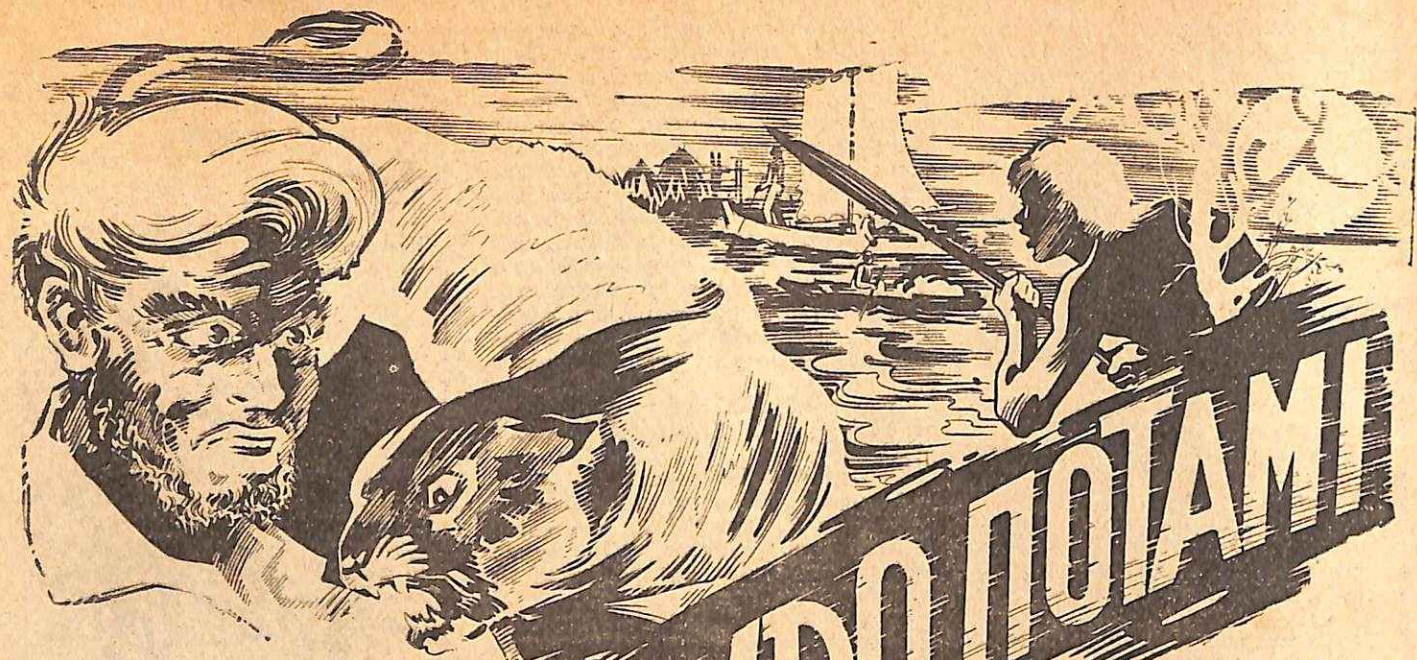
— Είπα πως ξέρω τα κατατόπια, είπε ο Υμπερ. Άν θέλεις, αρχηγέ, πάμε να σου τα δείξω κι' εσύ θ' αποφασίσης τότε τί πρέπει να γίνη.

— Μά...

— Τί, φοβάσαι;

— Εγώ να φοβηθώ. Δεν ξέρεις τί λές, νεαρέ μου. Άειντε πάμε.

Σε μία ώρα, καβάλλα στα δυό τους αλόγα, αφήσανε την κατασκηνώση. Προχώρησαν κάμποσα χιλιόμετρα. Ο Κροσμάιγ άρχισε να χάνη την ύπομονή του. Ο Υμπερ τον βεβαίωσε πως ή βίλλα δρισκετότανε πίσω από τό δάσος. Αλλά όταν φτάσανε κεί, δίχως να ύπάρχη κτίσμα ανθρώπινο, ως εκεί που έφτασε τό μάτι, τον έπιασε φοβε-

Μυθιστόρημα του ΜΑΡΤΙΝ ΓΚΡΕΓΚ 25ο

Οι σπόροι γίνανε δέματα μέσα στα ίδια τα φύλλα, όπου ήτανε στοιβαγμένοι. Κατόπι μπήκανε μέσα σε χοντροσακούλια πλεγμένα με αναρριχητικά φυτά. Τα φορτωθήκανε τότε στη ράχη τους οι σαραπιέρος και τα κουβαλήσανε.

Τραβήξανε νύχτα-νύχτα κατά το ποτάμι, όπου φτάσανε τα χαράματα. Σάμπως να βάλθηκε πιά η τύχη να του χαμογελάσει του Μάικ, βρέθηκε άραγμένο στην ακροποταμιά, σε κείνο κανό, μακρύ κάπου δεκαπέντε μέτρα. Το «μπόγκο» δεν ήτανε φορτωμένο. Το πλήρωμά του είχε παραδώσει κάτι εμπορεύματα σ' ένα σημείο παρακάτω στην όχθη του Ταπάγιος. Έτσι ο κυβερνήτης δέχτηκε με μεγάλη ευχαρίστηση να φορτώσει τα σακούλια του Μάικ και να τον πάει μαζί με τον Άννα στο Μπέλεμ.

Αλλά το ταξίδι κείνο δεν κράτησε πολύ. Δύο ώρες περάσαν από τότε που κινήσανε για το Μπέλεμ, όταν ακουστήκανε καθαρά οι βλιές βαποριού που ταξίδευε. «Η καρδιά του Μάικ, για μια στιγμή, σφίχτηκε. Ύστερα θυμήθηκε.

— Τι στενοχωριέμαι; μουρμούρισε. Ο Ντόμ Χοσέ είναι νεκρός.

Παρακάτω, σε μια καμπή του ποταμού, βρέθηκαν αντίκρυ στο βαπόρι. Ήτανε του Ντόμ Χοσέ. Μόλις το γνώρισε ο Μάικ, ένιωθε δυσάρεστα προσήματα. Η υπόθεσή του πήρε τελευταία πάρα πολύ εύκολο δρόμο. Το μεγάλο άσπρο κότσο αλάκωνε με άσπρο άφρο τα σκούρα νερά. Ένα κοπάδι μικρά φλαμίγκο πετούσανε στον αέρα. Τα φτερά τους ήταν ακόμα άσπρα. Δεν είχανε κοκκινίσει όπως τα φτερά των μεγάλων φλαμίγκο. Ένα ταπίρ έτρεξε με το κεφάλι αντίπερα, στον όχτο. Μαϊμούδες από ράτσα Γκούακό τσιρίζανε και φλυαρούσανε στα δέντρα.

Ο Μάικ δεν τις άκουγε. Όλη του η ύπαρξη ήτανε συγκεντρωμένη στα μάτια του. Και η ψυχή του έβαζε τα δυνάτα της, προσπαθώντας να πιστέψει αυτό που βλέπανε τα μάτια του.

Γιατί, στη γέφυρα του βαποριού στεκόταν ο Ντόμ Χοσέ.

«Όχι, ο Μάικ δεν έκανε λάθος. Έδλεπε καλά το στοργυλό πρόσωπο, το μικρό μουστάκι, τα μαύρα, απληστα μάτια. Όλα φαινότανε καθαρά από κείνη την απόσταση. Ωστόσο, ο Μάικ δεν ένιωθε έκπληξη. Δεν τον είχε φανταστή, στα κατάβραθα της καρδιάς του, νεκρό, τον «πατράο». Ο Ντόμ Χοσέ ήτανε πάρα πολύ κακό πλάσμα και δεν μπορούσε να πεθάνει τόσο εύκολα. Ένας επίδεσμος, σαν άσπρο, σκληρό κολλάρο, ήταν η μοναδική απόδειξη για τη συνάντησή του με το Μελικάντη.

Κάποια άμυδρή ελπίδα χάραξε στην καρδιά του Μάικ, όταν είδε πως η ρότα του βαποριού τραβούσε κάπου διακόσια μέτρα πέρα από το «μπόνγκο». Υπήρχε πιθανότητα να μη τον δει ο Ντόμ Χοσέ ή κι αν τον έδλεπε να μην τον αναγνωρίσει. Το βαπόρι βρισκότανε τώρα στο ίδιο πλάτος με το «μπόγκο». Ίσως να συνέχιζε την πορεία του.

— Στρίψε λιγάκι κατά την ακροποταμιά, πρόσταξε ο Μάικ.

Ο τιμονιέρης διαμαρτυρήθηκε:

— Μά σενιόρ, υπάρχει φράγμα από άμμο.

— Να κάνης ό,τι σου λέω.

Το «μπόγκο» άρχισε να στρίβει. Αλλά η ακροποταμιά ήταν ακόμη ά-

κετά μακριά. Από το άμμόφραγμα που βρισκότανε παραπάνω, γλιστρούσανε στο νερό πάνω από καμιά δεκαριά κροκόδειλοι.

Πάνω στο κατάστρωμα, ένας από τους μαύρους, του Ντόμ Χοσέ έδειξε το «μπόγκο». Το βαπόρι άρχισε να στρίβει.

— Τραβάτε κουπί! φώναξε ο Μάικ. Τραβάτε όλοι κουπί, μ' όλη σας τη δύναμη.

Το πλήρωμα του «μπόγκο» δεν καταλάβαινε πολύ γρήγορα, ωστόσο τραβούσε τώρα με δύναμη τα κουπιά. Το βαπόρι δλο ζύγωνε. Ο Μάικ άκουγε τη φωνή του μαύρου, να λήν στον Ντόμ Χοσέ:

— Σενιόρ, σενιόρ, αυτός είναι. Αυτός είναι που ήτανε παρέα με το Μελικάντη. Γνώρισα και κείνον τον ινδιάνο, που πάει πάντα μαζί του.

Από πέρα, έρχότανε προς το μέρος τους, από την αντίθετη κατεύθυνση ένα άλλο βαπόρι. Ο Μάικ πρόσεξε πως έπλεε με μεγάλη ταχύτητα.

— Ο Σενιόρ Μόρτον, φαντάζομαι, είπε περιγελαστικά από τη γέφυρα ο Ντόμ Χοσέ. Μά πως άλλαζες έτσι, σενιόρ;

Ο Μάικ γύρισε το κεφάλι του κι αντίκρυσε τα γεμάτα κακία μάτια του Περέιρα.

Ευχάριστη έκπληξη, αλήθεια, να σε ξαναβρίσκω τόσο σύντομα, είπε ο σεριγκαλίστας. Κι' εγώ έλεγα πως έπρεπε να ψάξω μέσα στη ζούγκλα για να σε τσακώσω, την ώρα που θα καταπιανόσουν με την ευχάριστη σχολία να μαζεύεις λαστιχόσπορους. Ω ναι, ήξερα που έπρεπε να βρίσκεσαι. Δεν υπάρχουν άλλα δέντρα με ωριμους σπόρους, σ' ολάκερο τον Ταπάγιος. Ούτε και θα βρεθούν άλλες, προτού περάσει μια ολάκερη βδομάδα. Βλέπεις, τις ξέρω λιγάκι τις φυτείες μου. Δεν είμαι κανένας άμαθος αίματορουφητής, όπως θα με νομίσες. Κι' όταν έμαθα πως ήσουν στη Σάντα Ρίτα — ζήτημα μερικόν άπλων συλλογισμών — ήξερα που θα πήγαι-

Το Μαύρο ποτάμι

νες. Λοιπόν, τί λές, ανεβαίνεις άπάνω;

— Κι' αν υποθέσουμε, πως δεν ανεβαίνω;

— Α, νάρθης, σάρκασε ο Ντόμ Χοσέ. Είναι τόσο εξευτελιστικό να πεθάνης μέσα σ' ένα καραβάκι, όπως είναι το «μπόγκο». Είναι και τούτοι οι άθωοι θεατές. Δε θέλεις, δέβαια, να χάσουν άδικα τη ζωή τους.

Ο Μάικ άπλωσε να πιάσει το άπλωμένο καραβόσκοινο του βαποριού. Πεντέξη μαύροι τον εκάλυπταν με τα τουφέκια τους. Αυτός άρχισε άργα-άργα να ύψωνη το σώμα του.

Κι' άξαφνα το βαπόρι τραντάχτηκε κι' έγειρε. Οι άντρες πέσανε φαρδιά-πλατιά στο κατάστρωμα. Είχαν όλοι τόσο καρφωμένα τα μάτια τους στο «μπόγκο», που δεν προσέξανε πως τ' όρέμα έσπρωχνε και τα δυο πλεούμενα στο άμμόφραγμα. Η καρίνα του καραβιού χτύπησε πάνω σ' αυτό και προσάραξε.

Μ' ένα μικρό πήδημα, βρέθηκε ο Μάικ στο κατάστρωμα. Αντιμέτωπος του βρέθηκε μονάχα ο Ντόμ Χοσέ, που είχε πιασθή από την κουπαστή καθώς έγερνε το βαπόρι, κρατώντας σφιχτά το πιστόλι του. Δεν πρόλαβε όμως να ρίξη. Ο Μάικ τα κατάφερε κι' έφτασε στη γυρτή μεριά της γέφυρας, σαν ν' ανηφόριζε λόφο.

— Και τώρα, Ντόμ Χοσέ, είπε, έδω θα γνωριστούμε καλύτερα.

Τίναξε το πιστόλι από τα χέρια του άλλου κι' έφερε με δύναμη τη γροθιά του στο περιγελαστικό πρόσωπο του «πατράο». Κάτω από τη γέφυρα έφτασε σ' ατύχια του το πολεμικό τραγούδι του Άούκα, που ρίχτηκε καταπάνω στους μαύρους.

Ο Μάικ δεν είχε καιρό να ιδη τι έκανε ο Άννα. Ο Ντόμ Χοσέ ήτανε χοντρός, είχε όμως δυνατό κορμί. Και καθώς έσκυψε για ν' αποφύγη τη δεύτερη γροθιά του Μάικ, άπλωσε τα κοντά του χέρια και τον άρπαξε από τη μέση. Ο Ντόμ Χοσέ είχε τρομαχτική δύναμη στα χέρια του κι' ο Μάικ ένιωθε τη ραχοκοκκαλιά του να τριέη κάτω από τη πίεση.

Για μια στιγμή ο Μάικ κόντεψε να παραλυση. Αλλά έφτασε το μουγκρητό του θριάμβου που βγήκε από τα

χείλη του Ντόμ Χοσέ, για να μαζέψη όλη του τη δύναμη και να σπάσει εκείνον το θανατερό κλοιό. Τα κατάφερε μια χαρά. Κι' όπως αποσπάστηκε από το σφίσιμο του σεριγκαλίστα, όπισθοχώρησε στην άλλη μεριά της γέφυρας. Παραπάτησε κι' έπεσε. Ο Ντόμ Χοσέ έκανε δυο γρήγορα βήματα και πήδησε, με το σκοπό ν' άρchiση τον Μάικ στις κλωτσιές. Αυτό θα έδινε τέλος στον τσακωμό. Ο Μάικ δεν είχε μέρος να γυρίσει ούτε προλάβαινε να σηκωθή. Ένα μονάχα μπορούσε να κάνει.

Σήκωσε ψηλά τα πόδια και πέτυχε το Ντόμ Χοσέ στο στομάχι. Δεν έδωσε δύναμη στην κλωτσιά του. Έκανε μονάχα ένα. Άλλαξε την κατεύθυνση που είχε το πήδημα του Ντόμ Χοσέ. Κι' αντί να πέσει με τα δυο του πόδια πάνω στο Μάικ λιανίζοντάς τον με το βάρος του, έπεσε πάνω από την κουπαστή, έξω από το κότσο.

Τα σκοτεινά νερά του ποταμού पि-δακίζανε, καθώς σηκώθηκε ο Μάικ κι' έσκυψε να ιδη. Είδε το πρόσωπο του Ντόμ Χοσέ, αλλαγμένο από τη μανία, να βγαίνει στην επιφάνεια. Κι' είδε να ύψωνεται, σχεδόν ξοπίσω του το μακρολό, άπαίσιο κεφάλι ενός κροκόδειλου.

— Πρόσεξε, άνθρωπε! φώναξε ο Μάικ. Πίσω σου.

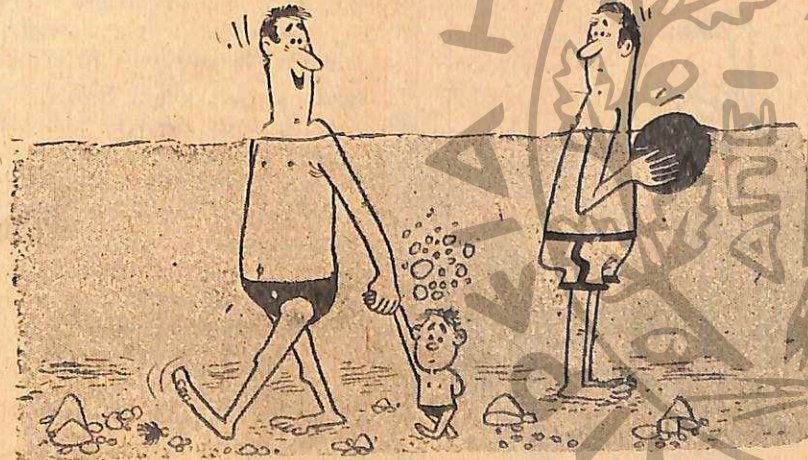
Ο Ντόμ Χοσέ δεν έδειξε, αν την άκουσε τη κραυγή του Μάικ. Αυτός κοίταζε τριγύρω του να βρη το πιστόλι του Ντόμ Χοσέ. Το είδε στα πόδια του. Έσκυψε και το πήρε. Όταν όμως κοίταξε άλλη μια φορά στο ποτάμι, ο κροκόδειλος είχε χαθή. Το ίδιο κι' ο Ντόμ Χοσέ.

Στο μεταξύ, πλησίασε το βαπόρι, που είχε ξεχωρίσει πρωτότερα ο Μάικ. Είχε βάλει πλώρη ανάμεσα στο Μάικ και στον Άννα, που με την άηδία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο, έσπρωχνε τους μαύρους κατά την πλώρη.

— Δεν έχει μάχη, παραπονέθηκε. Δεν έχει μάχη. Ούτε λιγάκι...

— Αχά! μάστερ Μόρτον, φώναξε μια φωνή από το δεύτερο καράβι. Θα μπής στο καράβι ή όχι;

Ο Μάικ γύρισε σαν τη σκούρα και τί να δη; Το χαρούμενο κοκκαλιάρικο πρόσωπο του Μάκ Άλίστερ.

— Πού πάς;
— Πάω ένα μικρό περίπατο το γιό μου!

Η ΑΠΟΡΙΑ

— Αχ! είπε ο Μάκ Άλίστερ, όταν το βαπόρι του φορτωμένο με τους πολύτιμους λαστιχόσπορους έπλεε ήσυχα στα νερά του Ταπάγιος. Όταν έφτασε ανήσυχος στο Μπέλεμ ο Πέντρο Χοσποντάλες κι' έφερε το μήνυμα πως ο Ντόμ Χοσέ έπιασε το Μελικάντη, με ζώσανε τα φίδια. Είπα λοιπόν, μέσα μου: Αφού χάθηκε ο Μελικάντης, θα βρίσκεται σε δύσκολη θέση το παιδί. Κι' έτσι ναύλωσα καράβι κι' ήρθα να σε δω.

— Και πού τους μαζέψες τους κουρσάρους; χαμογέλασε ο Μάικ, κοιτάζοντας ολόκληρη συμμορία από άγριους πειρατές, μαζεμένους στην άκρη της κουβέρτας.

— Τι μου λές, παιδί μου, είπε ο Μάκ Άλίστερ τονώνοντας τα πόδια με άνεση. Κανείς τους δεν είναι πειρατής. Είναι στρατιώτες. Στρατιώτες της Κυβέρνησης. Γινήκανε μερικές αλλαγές στο Μπέλεμ από τότε που έφυγες. Έχομε νέα Κυβέρνηση τώρα και μερικοί από τα μέλη της είναι φίλοι μου. Έτσι πέτυχα να πάρω το καράβι μαζί με στρατό και νάρθη από τατάμι. Άνθρωπέ μου, άφησες τ' άγνωρια σου απ' όπου κι' αν πέρασες.

— Και τί γίνεται τώρα; ρώτησε ο Μάικ. Θέλω να πω, τί γίνεται με τον Ντόμ Χοσέ και όλα τ' άλλα.

— Μπά, είπε ψυχρά ο Μάκ Άλίστερ. Λίγως να θέλω να γίνω προφήτης ή τίποτα τέτοιο, βρίσκω πως οι σεριγκουέρο θα συνεχίσουν να χαρτακιάζουνε τα λαστιχόδεντρα. Πως ένας άλλος «πατράο» θα ξεφυτρώσει στην θέση του Ντόμ Χοσέ και πως τα πράματα θα εξακολουθήσουν πάνω κάτω όπως ήταν ως τώρα.

— Όταν του κάκου πήγαν όλα όσα έκανε ο Μελικάντης;

— Όχι, όχι, είπε πολύ σοβαρά ο Σκωτσέζος. Αυτό να μην το πής ποτέ σου. Όχι, αγαπητέ μου. Βλέπεις, ο κατοπινός «πατράο» θα έξη κάποιο φόβο για τους σεριγκουέρο. Θα ξέρη πως αυτό που έκανε ο Μελικάντης μπορεί τώρα να βρεθή και κάποιος άλλος να το κάνει, με μεγαλύτερη επιτυχία, ίσως.

Ο Μάικ αναστέναξε. Κοιτούσε το ποτάμι, χωρίς να προσέχη ένα πελώριο ψάρι ένα «τάμπια κουί» που πηδούσε έννοιαστο, ψηλά πάνω από το νερό.

— Τι αυτό πέθανε ο Μελικάντης, είπε. Πέθανε για να καλύτερηψη τα πράματα, ως είναι και λιγάκι.

— Τι άλλο μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος, είπε ο Σκωτσέζος. Κι' αν θα το κάνει αυτό, έχει κάνει πολλά. Έσύ μπορεί να νομίζης ότι απέτυχε. Αλλά απέτυχε γιατί έταξε στον έαίτο του πολύ υψηλές επιδιώξεις. Και πάλι όμως αν δεν είχε τόσο ύψηλό, νεύρα, ίσως να μην πετύχαινε τίποτα.

Κάθισανε λίγη ώρα σκυθρωποί. Ο Μάικ ένιωθε μέσα του κάποιο παράξενο κενό. Το έργο του είχε πετύχει. Ωστόσο, το μυαλό του το κυνηγούσε η ανάμνηση του Μελικάντη.

Τότε είπε ο Μάκ Άλίστερ:

— Πού ξέρεις; Μπορεί και να πέτυχε ο Μελικάντης. Γιατί δοθήσε έσένα. Παίρνεις το λαστιχο έξω από την Μπραζιλία.

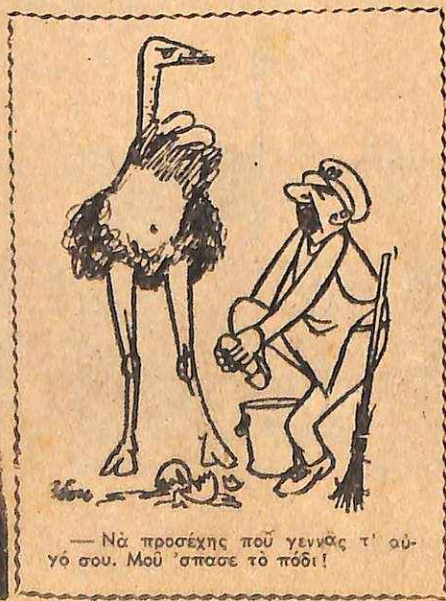
ΤΕΛΟΣ

Μετάφραση:
ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ-ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

"Έτσι, όλοι σχεδόν οι Άμερικανοί νέοι αποπηκτούν αθλητικά προϊόντα (ταχυπόδα, αντοχή, ελαστικότητα, δύναμη), που είναι απαραίτητα για οποιοδήποτε σπορ άσκηση απαιτήσει αργότερα. Δεν είναι υπερβολή να πούμε πως ένας καλός Άμερικανός παίκτης του μπάσκετ-μπολ θα μπορούσε να κερδίσει στην Ελλάδα πρωτάθλητης στα 100 μέτρα."

— Να προσέχης πού γεννιάς τ' ού-
γό σου. Μου 'σπασε το πόδι!

Σ. Γ. Τ.

Στο μεταξύ, ο Ντένις έγενεψε στὸν Μπλαιζ πῶς ὅλα ἦταν ἑτοιμα, ἐνῶ ὁ ντὲ Μαρσνούαρ ἀπαντοῦσε, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς συνέπειες:

στον ὄμο καὶ τ' ἀλόγῳ του, νιώθοντας
τὸ σπηρροῦνι τοῦ ἀφέντη τοῦ σὸτά πλευ-
ρά, ἔβηκε μπρὸς ὀρμητικῶ, διὰ δέκε καὶ
ἑνὸ καὶ προέλασε τὴν Κρινούλα καὶ

Το μυστικό της χρυσής κούνιας

το Ντένις σ' ένα δρόμο πα-
ρακάτω.
Εκείνη την
ἐποχή, οι δρό-
μοι του Πα-
ρισιού ήτανε σωστός λαδύρινθος.
Πλεκόντανε φιδωτά ανάμεσα στα στε-
νάκια, τότε σκοτεινά και τότε φωτι-
σμένα. Τα τρία ἀλογα καλπάζανε σὲ
κείνα τὰ στενά. Τα πέταλά τους δγα-
ζανε σπίθες. Ὡστόσο, κι' ἄλλων
ἀλόγων ὅπλες ἤχουσανε τὸκ, τὸκ,
τόκ! μ' ἕνα ρυθμὸ ὁλοένα πιὸ γοργό
μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύκτας. Ἦτανε
φανερὸ. Οἱ σωματοφύλακες εἰδοποιή-
σανε τὸν Ντέ Μαρσινουάρ κι' αὐτὸς κυ-
νηγοῦσε τώρα σὰν τρελλὸς τὸν ἐχθρό
του, ἐνῶ οἱ σωματοφύλακες τὸν ἀκο-
λουθοῦσαν ἀπὸ πίσω. Μὰ γιὰ καλὴ τύ-
χη, ὄχι ὅλοι. Πολλοὶ εἶχανε μείνει στὸ
δρόμο, μὲ τ' ἄλογά τους πεσμένα κάτω
ἀπὸ τὸ ξέφρενο τρέξιμο.

Ὅλα γίνανε μέσα σὲ λίγα λεπτά.
Οἱ δύο ἐχθροὶ, ὁ Μπλαϊζ κι' ὁ Μαρ-
σινουάρ, ἀλλάξανε τὸ ἀσάμι τῶν ματιῶν
καὶ τῶν σπαθίων τους. Μὰ τούτῃ τῇ
φορᾷ, ὁ Μπλαϊζ δὲν εἶχε καμμιὰ διά-
θεση νὰ κάνῃ μιὰ μονομαχία-παιχνίδι.
Οἱ χειρισμοὶ του ἦταν ἀσφαλτοί, τὸ
χέρι του γοργό, ἡ τεχνικὴ του σοφὴ. Ὁ
μυανιασμένος ντὲ Μαρσινουάρ δὲν μπό-
ρεσε ν' ἀντέξῃ σὲ κείνη τὴ θυσίᾳ καὶ
δὲν ἄργησε νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ τ' ἄλο-
γὸ του, βαρὺς, νεκρός.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἐξ ὁμοφύλα-
κες στρίψανε τὴ γωνιά. Ὁ Μπλαϊζ
ἄρχισε νὰ ξιφομαχῇ μὲ δύο ἀπὸ δαύ-
τους, ἐνῶ τρεῖς ἄλλοι τρέχανε καταπά-
νω του, μὲ τὰ σπαθιά τεντωμένα. Χω-
ρὶς ἄλλο, τὸν εἶχανε γνωρίσει. Ἐνας
ἐκτός ἔτρεχε καταπάνω στὴν Κρινου-
λά. Αὐτὴ τότε δὲν εἰδείε διαταγμὴ.
Σημάδεψε τὸ σωματοφύλακα στὸν ὅμο
καὶ τράβηξε τὴ σκανδάλη.

Σημάδεψε τ' ἄλογα, Κρινουλά!
τῆς φώναξε κείνη τὴ στιγμή ὁ Ντένις,
ἐνῶ ὁρμοῦσε καταπάνω στοὺς σωματο-
φύλακες, πού ἀπειλοῦσαν τὴ ζωὴ τοῦ
Μπλαϊζ. Ξεπέζεψε μ' ἕνα πῆδημα ἀπὸ
τ' ἄλογό του καὶ χύμηξε καταπάνω σὲ
δύο σωματοφύλακες, πού βρεθήκανε
κάτω ἀπὸ τ' ἄλογό τους, καθὼς ἡ Κρι-
νουλά σημάδεψε κατάστηθα τὰ ζῶα
καὶ τὰ πέτυχε. Οἱ σωματοφύλακες οὐ-
τε προλάβαν νὰ χρησιμοποιήσουνε τὰ
σπαθιά τους. Μέσα σὲ λίγη ὥρα, βρε-
θήκανε δεμένοι χειροπόδαρα, ἐνῶ ὁ
Μπλαϊζ εἶχε χτυπήσει βαρεῖα ἕναν ἄ-

πὸ τοὺς τρεῖς ἀντιπάλους του καὶ χτυ-
πιότανε με τοὺς ἄλλους δύο.
Σαφικὰ, ἡ Κρινουλά πρόσεξε πὼς ὁ
ἕνας σωματοφύλακας ἔφερε τὸ ἕνα χέ-
ρι στὴν τσέπη καὶ σημάδεψε ἀπὸ κεί,
δίχως νὰ φαίνεται, τὸν Μπλαϊζ.
— Σήκωσε τ' ἄλογό σου, Μπλαϊζ!
τοῦ φώναξε.

Ὁ Μπλαϊζ μόλις ἐπρόλαβε. Ἡ σφαί-
ρα βρήκε τ' ἄλογό του κατάστηθα κι'
ὁ ἴδιος βρέθηκε πεσμένος χάμου. Ὁ
κίνδυνος ἦταν ἄμεσος. Ἀλλὰ ὁ Ντένις
χύμηξε σὰ σίφουνας ἀπάνω στὸ σωμα-
τοφύλακα, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ δύο
μπράτσα καὶ τὸν γκρέμισε κάτω.

Ἀπόμεινε μονάχα ἡ Κρινουλά κα-
βάλλα στ' ἄλογό της, γιὰ ν' ἀντιμετω-
πίσῃ τὸν τελευταῖο ἱππότη. Ὁ Μπλαϊζ
γεμάτος ἀγωνία, παρακολουθοῦσε τὴ
μονομαχία, δίχως νὰ μπορῇ νὰ κάνῃ
τίποτε. Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ καθ' ἑαυτὸν
ἐγείρε τὸ πλάι γὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν
Κρινουλά καλύτερα. Παρὰ λίγο νὰ τὴν
τρυπήσῃ στὸ λαίμ. Ἀλλ' αὐτὴ ἔσκυ-
ψε καὶ τὸ σπαθὶ μονάχα τὸ κατέλλο
τῆς τρύπησε, ριχνόντας τὸ καταγής.
Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ λάμπανε τότε
τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά. Ὁ σωματοφύλα-
κας ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα:

— Γυναίκα! εἶπε.
Μὰ ἔφτασε κείνη ἡ φευγαλέα στι-
γαλὰ στιγμή, γιὰ νὰ μπηξῇ ἡ Κρι-
νουλά τὸ σπαθὶ τῆς στὸ δεξιὸ τοῦ ὁμο
ἡ σωματοφύλακας πέταξε τὸ σπαθὶ
τοῦ με κραυγὴ πόνου.

— Κερδίσατε, μαρκήσιε ντὲ Ὡλιέ,
φώναξε. Παρακαλῶ μονάχα νὰ μὴν πῇ-
τε στὸ Παρίσι, πὼς μοῦ πήρε τὸ σπα-
θὶ μου μιὰ γυναίκα! Οἱ φίλοι μου θὰ
μὲ κοροϊδεύουν ἄσκημα.

— Ἐχεῖς τὸ λόγο μου, κ. ντὲ Ρόβ...

Κανεὶς δὲν τοὺς ἐνόχλησε πιά στὸ
δρόμο τους.

— Ἀχ, πές μου, Κρινουλά, εἶπε ὁ
Μπλαϊζ, ποῖ εἶσαι; Λιγοστὲς μεγάλες
κυρίες μονάχα ἔχουνε χαρίσματα σὰν
τὰ δικά σου.

— Μὴν τὰ παραλές, Μπλαϊζ. Διδύ-
χθηκα τὴν ξιφομαχία ἀπὸ τὸν μπάρμπα
Ντυλόν, πού μ' ἀνάθεψε. Ἐμαθα γαλ-
λικά καὶ λατινικά ἀπὸ τὸν παπὰ τοῦ
χωριοῦ. Γιὰ τὴν ἀντροπὴ μου φροντί-
ζει ἡ νονά μου... Αὐτὴ ξέρεῖ καὶ τὸ μυ-
στικὸ τῆς καταγωγῆς μου... Τὴ γνωρί-
σεις, Μπλαϊζ. Εἶναι ἡ δούκισσα ντὲ
Σαρμερέ!

— Ὁ! Ἀλήθεια! εἶπε ὁ Μπλαϊζ.
Τώρα καταλαβαίνω γιατί μοῦ ζήτησε
νὰ χτυπηθῶ μὲ τὸν Μαρσινουάρ. Μά, ἔ-
σύ, πού τὸ ξέρεις πὼς τὴ γνωρίζω;

— Σὲ εἶδα στὸ μέγαρό της.
— Παραξένο, πολὺ παράξενο, εἶπε
ὁ Μπλαϊζ καὶ βυθίσθηκε σὲ σκέψεις,
ἀποφεύγοντας νὰ ρωτήσῃ τίποτε ἄλλο,
μπροστὰ στὴν ὁλοφάνερη ταραχὴ τῆς
Κρινουλάς.

Φτάσανε στὸ Μορφονταίν. Φάγανε
κεί, πήρανε καινούργια ἄλογα καὶ τὸ
ἄλλο πρωὶ φτάσανε στὸ Φουζόλ. Δὲν
πῆραν ὅμως τὸν κεντρικὸ δρόμο γιὰ νὰ
πᾶνε στὸν πύργο. Δέσανε τ' ἄλογά
τους βαθειά, σ' ἕνα σύδενδρο καὶ τρα-
βήσανε σ' ἕνα χωριάτσοπιτο, ξεμονα-
χιασμένο, κάπου ἕνα χιλιόμετρο μα-
κριὰ ἀπὸ τὸν πύργο, πού τὸ χάρισε ὁ
Μπλαϊζ στὸν Ντένις, τὴ μέρα πού ἐ-
νηλικιώθηκε.

— Θὰ τὸ ἔχουμε στρατηγεῖο τὸ σπι-
τάκι σου, Ντένις, εἶπε ὁ Μπλαϊζ. Ἐσύ
θὰ παρουσιάστῃς ἀλλὰ θὰ πῇς πὼς
πήρες ἄδεια καὶ ἦρθες νὰ ξεκουρασθῇς.
Ἡ Κρινουλά κι' ἐγὼ θὰ φορέσουμε ρού-

χα χωριάτικα γιὰ νὰ μὴ μᾶς γνωρίσῃ
κανένας.

Ὁ Ντένις προχώρησε πρῶτος νὰ δε-
βαιωθῇ ἀν τὸ σπῆτι τοῦ ἦταν ἄδειο, ἐνῶ
ὁ Μπλαϊζ καὶ ἡ Κρινουλά σταθήκανε
κρυμμένοι παρακάτω νὰ περιμένουνε
τὴν ἀπάντησή του.

— Ξέρεις, Κρινουλά, εἶπε σὲ μιὰ
στιγμὴ ὁ Μπλαϊζ, εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγ-
κη νὰ ξεκαθαρίσω τὸ μυστήριό πού μᾶς
τριγυρίζει. Γιατὶ ὁ ντὲ Μαρσινουάρ ἤ-
θελε νὰ μὲ συλλάβῃ; Γιὰ ποῖο πράγμα
μὲ κατηγοροῦσε; Τί ἔχει μάθει τάχα ὁ
βασιλιάς γιὰ μένα; Ποῖα συκοφαντία.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, γιὰ ποῖο λόγο θέλησε
νὰ σὲ κλέψῃ ὁ ντὲ Μαρσινουάρ; Καὶ
γιατὶ ἤθελε νὰ τὸν ξεφορτωθῇ ἡ δού-
κισσα; Δὲ σου φαίνεται παράξενο πού
ἔχει στενὲς σχέσεις μὲ τὸν ἐξαδέλφο
μου, τὸν βαρόνο ντὲ Τρανάρ; Κάποιο
κοινὸ στοιχεῖο πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀνά-
μεσα σ' ὅλα αὐτά.

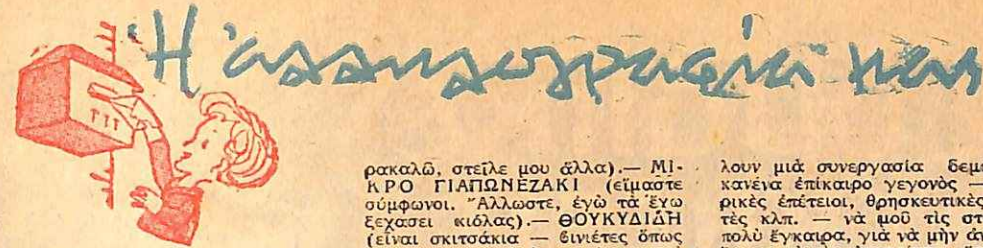
— Ἀν σκεφθῇς μάλιστα πὼς ἡ δού-
κισσα ντὲ Σαρμερέ μοῦ εἶπε νὰ φυλά-
γουμε ὅσο μπορῶ ἀπὸ τὸ δούκα...
— Τί μοῦ λές! εἶπε ὁ Μπλαϊζ. Μοιά-
ζει σὰ νὰ εἴμαστε ἐμεῖς τὸ θῆραμα καὶ
ὄχι οἱ κυνηγοί, Κρινουλά.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ἕνα
«Κούκου!». Ἦταν τὸ σύνθημα τοῦ
Ντένις. Ὁ δρόμος ἦταν ἐλεύθερος...

Ὁ Ντένις εἶπε σ' ὅσους τὸν εἶδανε,
πὼς πήγε νὰ ξεκουρασθῇ στὸ σπῆτι
τοῦ με ἄδεια, μαζί μὲ τὸν ἐξαδέλφο
καὶ τὴν ἐξαδέλφη του. Ἐφερε ὁλόκλη-
ρα καλάθια τροφίμα καὶ ὁ Μπλαϊζ πε-
ρίμενε γεμάτος ἐγνοια, πότε θ' ἀρχίσῃ
τὸ βασιλικὸ κυνήγι.

Στὸ μεταξύ, στὸν πύργο τοῦ Φου-
ζόλ, ἡ δούκισσα ντὲ Σαρμερέ, συζη-
τοῦσε μὲ τὸ βαρόνο ντὲ Τρανάρ. Τὸν
ρωτοῦσε ἀνῆσυχῃ ἀν θὰ ἔφθαναν ὅλοι
οἱ συνωμῶτες στὴν ὥρα τους. Ὁ βα-
ρώνος τὴ βεβαίωσε πὼς ὁ κόμισις
ντὲ Μολνιού θὰ ἐρχότανε τελευταῖος,
πὼς ὅλοι οἱ ἄλλοι βρισκόντανε κιόλας
στὰ περίχωρα καὶ πὼς ὁ Γκυ ντὲ Ἀρ-
νουέν τοὺς εἰδοποίησε ὅλους γιὰ τὴν
ῶρα τοῦ ραντεβού...

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΑΘΗΝΑΙ Χρίστου Λαδῆ 1
21 Μαΐου 1958

Ἐχω ἐξηγήσει ἅπειρες φο-
ρές, ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΟΛΙΩΤΟ-
ΠΟΥΛΑ, τὸ γιατί δὲν πρέπει νὰ
μοῦ γράφετε ἀπὸ τὶς δύο μεριές
τοῦ φύλλου. Ἀν θέλῃς, κοίταξε
στὸ φύλλο ἀριθμ. 8 τῆς 25 Ἰα-
νουαρίου 1958, στὴ στήλη Ἀλ-
ληλογραφίας, τὴν ἀπάντησή πού
ἔδωσα στὸ Πύρινο Ζ, σχετικὰ
μ' αὐτὸ τὸ θέμα. Ἡ σελίδα πού
προτείνεις, ἔχει πολλὲς δυσκο-
λίες, γιὰ τὴν ὥρα. Γιὰ τὸ «Θά
συντάξῃς ἕνα τεύχος», μπορεῖς
νὰ πάρῃς συνέντευξη, ἀπ' ὅπου
κι' ὅποιον θέλεις.

Εὐχάριστες φήμες κυκλοφο-
ροῦνε, φίλη μου, ΛΟΥΛΟΥ-
ΜΠΕΛ. Εἶν' ἀλήθεια, πὼς βάρ-
θης καὶ μάλιστα γρήγορα; Ἐ-
τσι... μοῦ εἶπανε οἱ φίλες σου
ὅλα κ.κ. Δὲν ξέρεις πόσο θὰ
χαράζω, νὰ σ' ἐβλεπα στὸ
σαλονάκι τῆς Διάπλασης. Καί,
πού ξέρεις; Μπορεῖ τόσο νὰ σ'
ἀρέσῃ, πού νὰ μὴ θέλῃς νὰ
ξαναφυγῇς μακριά. Ἐ, τί λές,
δῶσε τοὺς χαιρετισμούς μου στ'
ἄλλα παιδιά κι' ἰδιαίτερα στὴν
Κρίστη.

Εὐχάριστὸ πολὺ-πολὺ, ΓΑΛ-
ΛΙΔΟΥΛΑ, γιὰ τὰ καλά σου
λόγια. Πραγματικὰ, ὁ σκοπὸς
μου εἶναι μὲ τὸν νῦν ἡ πνευματι-
κὴ καλλιέργεια καὶ καθόλου τὸ
ἐμπορικὸ κέρδος, ὅπως σὲ ἄλλα
περιοδικά. Οἱ συνεργασίες δὲν
πληρώνονται κι' ὅσο γιὰ τὶς ἀγ-
γελίες ὁ λὸ τὸ ποσὸν μπορεῖ νὰ
στελεῖται σὲ γραμματόσημα.

Ὅπως θὰ ξέρῃς, ὑπάρχουν
γραμματοσῆμα καὶ τῆς δεκά-
ρας.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζε-
ται τοὺς φίλους τῆς:

ΤΡΕΧΑΝΤΗΡΙ (τὸ σταυροῦλερο
μέτρο) — ΕΥΖΩΝΑΚΙ (ἡ ἀκάλυ-
πτος δὲ δημοσιεύσῃ). — ΑΤΡΟΜΗ-
ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣ ΣΟΠΟΥΛΑ (ἔλαθε
τὸ γράμμα σας μὲ τὸ καταστατικὸ
κ.κ. Ἐμπρὸς τώρα νὰ δοῦμε τὴ
δράση σας). — ΣΑΛΠΙΓΓΑ (πολ-
λὴ δύσκολη ἡ ἰδέα σου γιὰ τὴν
ἐκπομπή. Ἡ ἀσκήσῃ σου μέτρη-
τά ὁποῖα ταξῶσα στὸν εἰδικὸ
τοῦ «Θά συντάξῃς ἕνα τεύχος»). —
ΜΙΚΡΑ ΑΡΑΧΝΙΔΙΑ (τὰ ἀνέκδοτα
γινώσκῃ, οἱ Μ. Εἰκόνας εὐκολες). —
ΔΗΜΗΤΡΙΗ ΔΕΝΙΟΖΟ (καὶ τὰ
τρία ψευδώνυμα ὑπάρχουν. Στελεῖ
μου ἄλλα). — ΑΝΩΝΥΜΗ (ἡ ἀκού-
στικὴ δὲ δημοσιεύσῃ). — ΜΑΓ' Ὁ
ΓΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ (μιὰ ἀσκήσῃ
θὰ δημοσιεύσῃ). — ΚΙΤΡΙΝΟ Α-
ΣΤΡΟ (ἀπ' τὶς ἀσκήσεις σου ὁ
ρόμβος δὲ δημοσιεύσῃ. Τὰ ἀνέκδο-
τα λίγο... ἀνοῦσα). — ΧΑΡΤΙ ΚΑΙ
ΚΑΛΑΜΑΡΙ (τὸ σταυροῦλερο πολὺ
ἐσκόλο). — ΚΡΟΤΑΛΙΑ (μιὰ ἀσκή-
σῃ θὰ δημοσιεύσῃ). — ΑΛΑΝΤΙΝ
ΚΑΙ ΒΕΘΡΑ (ἡ ἀσκήσῃ σας θὰ
δημοσιεύσῃ). — ΠΑΛΗΝΤΗ ΚΡΟ-
ΝΟ (μιὰ ἀσκήσῃ θὰ δημοσιεύσῃ). —
ΤΣΑΛΠΕΤΕΙΝΟ (τὰ ἀνέκδοτα
γινώσκῃ). — ΠΡΑΚΤΩΡ «Ο» (μιὰ
ἀσκήσῃ θὰ δημοσιεύσῃ). — ΤΡΙ-
ΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ (πῆρα τὸ γράμ-
μα σας κι' ἐνέκρινά τὰ ψευδώνυ-
μα). — ΣΤΑΜΑΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΩΤΗ
(τὸ γράμμα σου, δυστυχῶς, θὰ
μείνῃ ἀδιάσπαστο, γιατί εἶναι γρα-
μμένο ἀπὸ τὶς δύο μεριές τοῦ φύλ-
λου). — ΝΗΡΗ-ΙΔΑ (ἡ ἀσκήσῃ
σου μένει). — ΚΥΡΙΑΚΟ ΤΣΑΓ-
ΚΡΙΔΗ (καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα
τὰ ἔχουν ἄλλοι φίλοι μου. Σὲ πα-

ρακαλῶ, στείλε μου ἄλλα). — ΜΙ-
ΚΡΟ ΓΙΑΠΩΝΕΖΑΚΙ (εἰμαστέ
σύμφωνοι. Ἀλλ' ὥστε, ἐγὼ τὰ ἔγω
ἐξαίσι κίολας). — ΘΟΥΚΥΔΙΔΗ
(εἶναι σκιστάκια — εἰνέτες ὅπως
λέγονται — πού δημοφιλοῦνται καὶ
κοσμῶν τὸ περιοδικό. Τὸ ἀνέκδοτο
μέτρο, ἡ ἀσκήσῃ θὰ δημοσιεύσῃ).

— ΛΕΟΝΤΑ ΜΥΡΙΑΝΘΟΠΟΥΛΟ
καὶ ΣΤΕΛΙΟ ΚΑΙ-ΜΑΚΗ (ἐπει-
δὴ ἔτσι εἶναι δύσκολο νὰ εἰρη-
λογαρισμῶ, νομίζω πὼς τὸ καλὺ-
τερό ἀπ' ὅλα, εἶναι νὰ μοῦ στείλε-
τε ἕνα μικρὸ ποσὸν — μιῆς λίρας
ἀς ποῦμε — καὶ ἐγὼ θὰ σὰς πιστώ-
σω μὲ τὸ ἀντίτιμὸ της. Ὅταν δὲ
ἐξαντλήσῃς τὴν πίστωσή σας, νὰ
στελεῖτε πάλι, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς).
ΠΡΟΔΡΟΜΟ ΜΠΑΧΑΤΗΡΟΓΛΟΥ
καὶ Σ. ΚΑΛΑ-ΙΤΣΟΓΛΟΥ (εἰμα-
στε σύμφωνοι γιὰ τὴν κριτικὴ κ.κ.
μόνο πού ἐπειδὴ εἶμαι πνιγμένη
τώρα στὴ δουλειά, θὰ γίνῃ σὲ 15
μέρες). — ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗ (δὲ
συμφωνῶ μ' αὐτὰ πού λές γιὰ τὶς
ἀγγυλίες. Ἐχεῖς τίποτε συγκεκρι-
μένο;). — ΡΟΒΗΡΟ (τὸ ψευδώνυ-
μό σου γράφεται καὶ μὲ ἡ καὶ μὲ
ὑ. Ὅσο γιὰ τὰ ψευδώνυμα, ἔα
σοῦ πῶ τὸ ξέρῃς: Ἀν ἔχῃς ἕνα
φίλο πού τὸν λένε Δημήτρη κι' ἔ-
ναν ἄλλο πού τὸν λένε Μιμη, θὰ
τοὺς μπερδεύεις. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ
γιὰ τὰ ψευδώνυμα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Πάντα Χαρούμενος ἄ. (Γ.Β.).
Παυλίνα κ. (Ν.Θ.). Νανά κ. (Ν.
Ν.). Γαλλιδοῦλα κ. (Μ.Κ.). Ἀπο-
στομύριστη Γαρδένια κ. (Α.Π.).
Λουλούδι τοῦ Ἰονίου κ. (Μ.Π.).
Φωνὴ Φλογέρας κ. (Χ.Χ.). Λευκὴ
Ἀρκουδίτσα κ. (Α.Β.). Βέροια κ.
(Φ.Φ.). Ἀλάντιν ἄ. (Ν.Φ.). Τη-
λέμαχος ἄ. (Μ.Κ.). Ἀλεξανδρου-
πολίτης ἄ. (Ν.Κ.). Λιχουδίτσα κ.
(Ε.Ρ.). Τρισεύγελη κ. (Ν.Τ.). Ἀ-
νώτισμος ἄ. (Γ.Δ.). Πρωταθλητὴς
ἄ. (Φ.Π.). Τζῶννι φιλὰ κ. (Σ.Μ.).
Νηρητὴς κ. (Δ.Ρ.).

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Θέλω νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴ
στοὺς καλὸς μου φίλους, πού μοῦ
στελνουν τὶς συνεργασίες τους, νὰ
ἔχουν ὑπ' ὄψιν τοὺς τίς ἀποθε-
σμίες. Ἀν θέλουν νὰ μοῦ στεί-
λουν μιὰ συνεργασία δεμένη μὲ
κανένα ἐπίκαιρο γεγονός — ἱστο-
ρικὲς ἐπέτειοι, θρησκευτικὲς γιορ-
τὲς κ.κ. — νὰ μοῦ τὶς στέλνουν
πολὺ ἔγκαιρα, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκά-
ζωμαι νὰ τὶς ἀπορρίπτω, ἐστὼ κι'
ἀν εἶναι καλές, γιατί μοῦ ἔφτασαν
ἐκπρόθεσμα κι' εἶχε πιά «κλείσει»
τὸ φύλλο. Σύμφωνοι;

Ἐγκρίνω τὸ ρεπορτάζ σου, Α-
ΝΩΝΥΜΗ. Εἶναι χαριτωμένο! —
Καὶ τὴ δική σου συνεργασία ἐγ-
κρίνω, ΚΟΧΥΛΙ. Ἐχει εὐαισθησία,
ὁμως πρόσθετε ἀκόμη τὸ ὕψος σου.
— Ἡ συνεργασία σου, ἀσπλητῆ
μου ΜΕΛΙ Σ.Σ.Α., γιὰ τὴν 25ῃ Μάρ-
τιου, ἔφτασε πολὺ ἀργά στὰ χεῖρά
μου. Διάβασε τὸ σημείωμά μου
στὴν ἀρχή. — Ἀπὸ τὰ δύο σου ποιή-
ματα, ἀσπλητῆ μου ΛΑΙΚΗ ΛΑΒΕ-
ΡΗ, ἐγκρίνω τὸ «Θάμνο» γιὰ νὰ
σ' ἐνθαρρύνω. Μελέτησε καλὸς
ποιητὴς μας καὶ πρόσθετε τὴν τεχ-
νικὴ τῶν στίχων σου. Πρόσθετε τὶς
διορθώσεις μου. — Πολὺ ἀπέχου
τὸ ποιήμα σου, ΣΑΓΙΟΝΑΡΑ. Γρά-
φε καλύτερα περὶ κείμενα, γιατί
ἔχεις κάποιες δυνατότητες. Ἀνα-
πλήρη μου ΚΟΥΜΒΗΤΡΙΑ, προσ-
πάθησε ἀκόμη πολὺ γιὰ νὰ γρά-
φῃς καλὸς στίχους. Τὸ ποιήμα
εἶναι τὸ δυσκολότερο εἶδος τῆς
Λογοτεχνίας. Μὴν ἀπογοητεύεσαι.

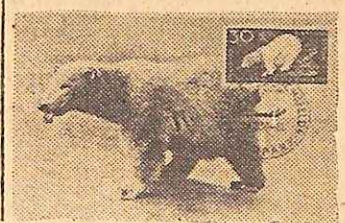
Ἐχεῖς πολλὴν καιρὸ μπροστὰ σου.
Ἐγὼ πάντα θὰ σε παρακολουθῶ μὲ
ἀγάπη. Ὅπως τὸ ποιήμα σου γιὰ
τὴν «Κύπρον» εἶναι ἐντελὸς ἀπέχου.
Ἐμπροστί! — Τὰ ἴδια πού γράφω
στὴν Κολυμβήτρια, ἰσχύουν καὶ
γιὰ σένα, μικρὴ μου φίλε ΞΕΦΤΕ-
ΡΙ. Μελέτησε καλὸς ποιητὴς μας
πρὶν ξαναγράψῃς στίχους. Εἶσαι
μικροῦλης ἀκόμη καὶ σίγουρα κά-
ποτε θὰ γράφῃς δημοσιεύσιμα ποι-
ήματα. — Ἐγκρίνω, ΜΙΚΡΗ
ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΑ τὸ «Ἐλατο». Εἶ-
ναι ἕνα σωστὸ ποιήμα, γραμμένο
μὲ συγκίνησι καὶ εὐαισθησία. —
Γιὰ νὰ σ' ἐνθαρρύνω, καλὴ μου
ΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ, ἐγκρίνω τὸ κείμε-
νό σου. Πρόσθετε ὅμως σ' ὅτι ἔλ-
λο μοῦ στείλῃς. Πρέπει νὰ εἶναι
ἀρτιότερο. — Πολὺ πρωτόλειο καὶ
ἀπλοῦν τὸ ποιηματάκι σου,
ΓΛΑΥΣ. Προσπάθησε ἀκόμη! —
Ἐγκρίνεται, ΣΚΑΡΛΕΤ, ἡ συνεργ-
ασία σου. Μοῦ ἄρεσε!

Ἡ φιλοτελική ΣΤΗΛΗ

Η «ΜΕΙΖΩΝ ΚΑΡΤΑ»

Οἱ φιλοτελιστὲς εἶναι ὑπερ-
βολικὰ πολυμήχανοι ἄνθρωποι.
Ἀνακαλύπτουν ἀδιάκοπα νέα
καὶ ἐρεθιστικά μέσα, γιὰ νὰ
ἐνθουσιάσουν τὸ συλλέκτη. Ἡ
τελευταία τους ἐπινοήσι εἶναι ἡ
«Μείζων Κάρτα». Κανεὶς δὲ
γνωρίζει ἀκόμη γιατί τὴν ἐνό-
μασαν ἔτσι. Μετὰ τὴν ἐμφάνισή
τῆς «Μείζων Κάρτα», κατά-
λογοι καὶ «Λέσχες Μειζονοφι-
λων» ἀκολούθησαν τὴν ἐμφάνισή
της.

Τί εἶναι ἡ Μείζων Κάρτα;
Εἶναι μιὰ εἰκόνα ἡ κάρτ-πο-

Στὴν εἰκόνα μας, ἡ ἀρκουδίτσα
Πάκυ, σὲ «Μείζων Κάρτα», μὲ
ἴδιο γραμματόσημο σὲ μικρὴ
γραφία ἀνω δεξιᾷ.

στάλ, πού φέρει τὸ γραμματό-
σημό της στὴν ἐμπροστίαν ὀψή.
Τὸ θέμα τῆς κάρτας πρέπει νὰ
τὸ ἀναπαριστᾷ καὶ τὸ γραμμα-
τόσημο. Εἰδικὲς σφραγίδες χρη-
σιμοποιοῦνται ἀπὸ τὰ ταχυδρο-
μεῖα, μὲ τὸ σπουδαιότερο θέ-
μα.

Τὰ θέματα τῆς μείζωνος κάρ-
τας εἶναι ἀναπτυκνόμενα. Δεί-
χνουν ἀνθρ, ζωα, φημισμένες ὡ-
σαῖς τοποθεσίες, πίνακες ζω-
γραφικῆς, πορτραῖτα, κτίρια
καὶ πολλὰ ἄλλα. Γιὰ νὰ βοηθῇ
στὸ νέο Ζωολογικὸ κῆπο τοῦ
Βερολίνου, τὸ ταχυδρομεῖο κυ-
κλοφόρησε σ' αὐτὴ τὴν πόλιν
μιὰ εἰδικὴ σειρά ἀπὸ 6 γραμ-
ματοσῆμα καὶ ἐφάμιλλῃ σειρά
μὲ Μείζωνες Κάρτες ἐκυκλοφό-
ρησε λίγον καιρὸ ἀργότερα. Τὰ
κέρδη ἀπὸ τὴν πώλησι ἐπέτρε-
ψαν ν' ἀγορασθῇ μιὰ ἀρκουδίτσα
γιὰ τὸ Ζωολογικὸ Κῆπο. Ἡ ἀρ-
κουδίτσα ὀνομάζεται Πάκυ, καὶ εἶ-
ναι 2 ἐτῶν. Ἡ τετραπλοῦ ἀυτῇ
δεσποινίδα ζυγίζει 120 κιλά καὶ
κοστίζει 2.000 μάρκα, δηλαδὴ
14.000 δραχ. Ἐστὶ μ' αὐτὸν
τὸν τρόπο, οἱ φιλοτελιστὲς μπο-
ρεσαν νὰ βοηθήσουν λίγον, γιὰ
νὰ πλουτισθῇ ὁ θαυμάσιος Ζωο-
λογικὸς κῆπος τοῦ Βερολίνου.

Στὴ Μάλτα, κυκλοφόρησε
μιὰ σειρά ἀπὸ τρία γραμματό-
σημα, μὲ θέματα ἀπὸ τὴν ἐπαγ-
γελματικὴ ἐκπαίδευσι.

Στὴ Γαλλία κυκλοφόρησε
μιὰ νέα σειρά, «Ἡραες τῆς
Ἀντιστάσεως», ἀπὸ τέσσερα
γραμματοσῆμα.

— 8 φρ. Προσωπογραφία τοῦ
Ζᾶν Κουβαγιέ.

— 12 φρ. Προσωπογραφία
τοῦ Φρέντ Σκαμαρονί (πράσινο
καὶ μπλε ἀνοιχτό).

— 15 φρ. Προσωπογραφία
τῆς Σιμόνης Μισελ-Λεδὺ (γκρι-
ζο καὶ καστανό).

— 20 φρ. Προσωπογραφία
τοῦ Ζᾶν Μπενέ.

Ν. ΕΥΒΟΙΩΤΗΣ

Γινεσματικες ΑΣΚΗΣΕΙΣ

278. ΑΙΝΙΓΜΑ

Είμαι νήσος του Αιγαίου
αν με αποκεφαλίσω
κι' άλλο γράμμα μου κολλήσει
στη στιγμή θα αντικρύσσης
νήσο των Δωδεκανήσων.

ΠΡΑΚΤΩΡ «Ο»

279. ΡΟΜΒΟΣ

Σ — Σ
Σ — — — Σ
Σ — — — Σ
Σ — — — Σ
Σ — — — Σ
Σ — Σ

- 1) Προσωπική αντανούμια.
- 2) Υπάρχει σε κάθε διδύμο.
- 3) Νησί της Ελλάδας.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Χθες βράδυ — Λέγεις (δημ.).
- 2) Το είπε (μία λέξη) — "Όργανο του σώματος.
- 3) Στο οικοτροφείο τρώει μόνο το μεσημέρι.
- 4) ... Λέων, αυτοκράτωρ του Βυζαντίου.
- 5) "Αξίες.
- 6) Το δυτικό τμήμα των Η.Π.Α. χωρίς το τελικό Τ.
- 7) "Η σημαία στις ημέρες πένθους.
- 8) Του αυτού μεγέθους — Βγάλε νερό (άρχ.).
- 9) "Εκεί ήτο το χρυσόμαλλο δέρας — Κατάρα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- α) Χρονική περίοδος (πληθ.) — Χωρίς δεύτερη.
- β) Βασική τροφή — Το φαράν οι "Ανατολίτες στο κεφάλι.
- γ) "Επίδραση.
- δ) "Ενωση προσώπων για κοινό σκοπό.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ
"Οριζόντιως: 1) "Αρμα— "Ανέν. 2) Λαυρεντία. 3) "Αχ— "Αρα—ΔΟ. 4) Σία—Ε.Ε. Σ. 5) Της—"Ωαχ. 6) Ε.Ι.Ρ.—Σθ(ες). 7) "Εκ—Πας— "Ι. 8) Σολοικίζω. 9) Νίλα— "Ισας.
Καθέτως: 1) "Αλας—Ε.Ε. Σ.Ν. 2) Ραχίτικοι. 3) Μύ(ς)— "Αήρ—ΛΛ. 4) "Αρά—Πάα. 5) Ε.Ρ.Ε.—Καί. 6) "Ανά—Σκί. 7) Ττ—"Εως—"Ις. 8) Είδε—χίζω. 9) Νάος—"Εως.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

268) Μπάλα—Λάμπα. 269)

612

- 4) Μέγας ποιητής του "Ελληνικού "Εθνους.
- 5) Κάτοικος νήσου του Αιγαίου.
- 6) Μέρος αρχαίου ναού που τοποθετείται το άγαλμα της θεότητας αυτού.
- 7) Σήμα κινδύνου.

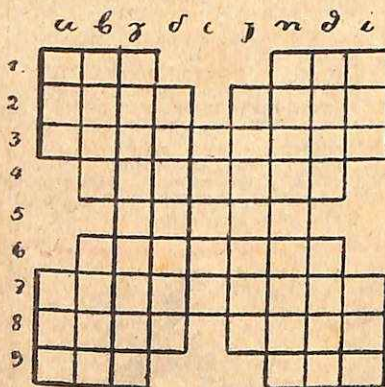
ΚΙΤΡΙΝΟ ΑΣΤΡΟ

280. ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Ζητείται η ανάγνωση της ακόλουθης επιγραφής:
ΠΑ ΡΟΝ Α ΝΜ
ΡΙ ΕΤ ΣΤΟΝ
ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΚΡΟΝΟΣ

281. ΦΥΡΔΗΝ—ΜΙΓΔΗΝ

Από τα παρακάτω γράμματα να σχηματισθεί αρχαίο ρητό:
Υ Ο Ν Ρ Χ Ο — Ι Δ Ε Υ Φ Ο
Ρ Ο Β Υ Ρ Ο Σ

- α) Τη τιμόνη στην καθαρεύουσα.
- β) Κουναί με ρυθμό τα πόδια του.
- γ) Σειρά από μικρά ύψηματα.
- δ) Στάσιμο νερό — Πόλη του Σουλτανάτου του "Ομάν που μ' ένα α στο τέλος σημαίνει μεθύσι.
- ε) Καταστροφικό έντομο — Χωρίς να πάθη τίποτε (θελ.).

ΑΡΗΣ ΜΕΛΑΣ

Κάρδοβου. 270) "Η τράπουλα. 271) "Αγηςάλας, Γη, Λάος "Αγω, "Ασας, "Αλσος, Γάλα, Σάλα. 272) Αισχύλος, "Ισιος, Σ.Ο.Σ., Χυλός, "Υαλος, Λάσσο, "Οχι. 273) Τό Θ. Πόθος, Πάθος, Λίθος, Μύθος, "Εθ. 274) Ο, "Αμε, "Ομοια, είν, Α. 275) Τ, Της, Τήνος, Σ.Ο.Σ., Σ. 276) Κής, Κρης, Κύρος, Κύπρος, Κανάρης, Κάρπαθος, Κουρτίδης, Κρυστάλλης. 277) Θεός, "Ελονοσία, Σύρος, Σύκο, "Ανοιξη, Λύκος, "Ολυμπος, Νάξος, "Ιππος, Κρίκος, "Ηρα (ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗ).

282. ΣΚΑΛΑ

- 1) Α . Σ
- 2) Α . Σ
- 3) Α . . . Σ
- 4) Α Σ
- 5) Α Σ
- 6) Α Σ
- 7) Α Σ
- 8) Α Σ
- 9) Α Σ
- 10) Α Σ
- 11) Α Σ
- 12) Α Σ
- 13) Α Σ
- 14) Α Σ
- 15) Α Σ
- 16) Α Σ
- 17) Α Σ
- 18) Α Σ
- 19) Α Σ
- 20) Α Σ
- 21) Α Σ
- 22) Α Σ
- 23) Α Σ
- 24) Α Σ
- 25) Α Σ
- 26) Α Σ
- 27) Α Σ
- 28) Α Σ
- 29) Α Σ
- 30) Α Σ
- 31) Α Σ
- 32) Α Σ
- 33) Α Σ
- 34) Α Σ
- 35) Α Σ
- 36) Α Σ
- 37) Α Σ
- 38) Α Σ
- 39) Α Σ
- 40) Α Σ
- 41) Α Σ
- 42) Α Σ
- 43) Α Σ
- 44) Α Σ
- 45) Α Σ
- 46) Α Σ
- 47) Α Σ
- 48) Α Σ
- 49) Α Σ
- 50) Α Σ
- 51) Α Σ
- 52) Α Σ
- 53) Α Σ
- 54) Α Σ
- 55) Α Σ
- 56) Α Σ
- 57) Α Σ
- 58) Α Σ
- 59) Α Σ
- 60) Α Σ
- 61) Α Σ
- 62) Α Σ
- 63) Α Σ
- 64) Α Σ
- 65) Α Σ
- 66) Α Σ
- 67) Α Σ
- 68) Α Σ
- 69) Α Σ
- 70) Α Σ
- 71) Α Σ
- 72) Α Σ
- 73) Α Σ
- 74) Α Σ
- 75) Α Σ
- 76) Α Σ
- 77) Α Σ
- 78) Α Σ
- 79) Α Σ
- 80) Α Σ
- 81) Α Σ
- 82) Α Σ
- 83) Α Σ
- 84) Α Σ
- 85) Α Σ
- 86) Α Σ
- 87) Α Σ
- 88) Α Σ
- 89) Α Σ
- 90) Α Σ
- 91) Α Σ
- 92) Α Σ
- 93) Α Σ
- 94) Α Σ
- 95) Α Σ
- 96) Α Σ
- 97) Α Σ
- 98) Α Σ
- 99) Α Σ
- 100) Α Σ

ΑΛΑΝΤΙΝ ΒΕΡΘΑ

283. ΣΚΑΛΑ

- 1) Ρ . Σ
- 2) Ρ . Σ
- 3) Ρ . Σ
- 4) Ρ . Σ
- 5) Ρ . Σ
- 6) Ρ . Σ
- 7) Ρ . Σ
- 8) Ρ . Σ
- 9) Ρ . Σ
- 10) Ρ . Σ
- 11) Ρ . Σ
- 12) Ρ . Σ
- 13) Ρ . Σ
- 14) Ρ . Σ
- 15) Ρ . Σ
- 16) Ρ . Σ
- 17) Ρ . Σ
- 18) Ρ . Σ
- 19) Ρ . Σ
- 20) Ρ . Σ
- 21) Ρ . Σ
- 22) Ρ . Σ
- 23) Ρ . Σ
- 24) Ρ . Σ
- 25) Ρ . Σ
- 26) Ρ . Σ
- 27) Ρ . Σ
- 28) Ρ . Σ
- 29) Ρ . Σ
- 30) Ρ . Σ
- 31) Ρ . Σ
- 32) Ρ . Σ
- 33) Ρ . Σ
- 34) Ρ . Σ
- 35) Ρ . Σ
- 36) Ρ . Σ
- 37) Ρ . Σ
- 38) Ρ . Σ
- 39) Ρ . Σ
- 40) Ρ . Σ
- 41) Ρ . Σ
- 42) Ρ . Σ
- 43) Ρ . Σ
- 44) Ρ . Σ
- 45) Ρ . Σ
- 46) Ρ . Σ
- 47) Ρ . Σ
- 48) Ρ . Σ
- 49) Ρ . Σ
- 50) Ρ . Σ
- 51) Ρ . Σ
- 52) Ρ . Σ
- 53) Ρ . Σ
- 54) Ρ . Σ
- 55) Ρ . Σ
- 56) Ρ . Σ
- 57) Ρ . Σ
- 58) Ρ . Σ
- 59) Ρ . Σ
- 60) Ρ . Σ
- 61) Ρ . Σ
- 62) Ρ . Σ
- 63) Ρ . Σ
- 64) Ρ . Σ
- 65) Ρ . Σ
- 66) Ρ . Σ
- 67) Ρ . Σ
- 68) Ρ . Σ
- 69) Ρ . Σ
- 70) Ρ . Σ
- 71) Ρ . Σ
- 72) Ρ . Σ
- 73) Ρ . Σ
- 74) Ρ . Σ
- 75) Ρ . Σ
- 76) Ρ . Σ
- 77) Ρ . Σ
- 78) Ρ . Σ
- 79) Ρ . Σ
- 80) Ρ . Σ
- 81) Ρ . Σ
- 82) Ρ . Σ
- 83) Ρ . Σ
- 84) Ρ . Σ
- 85) Ρ . Σ
- 86) Ρ . Σ
- 87) Ρ . Σ
- 88) Ρ . Σ
- 89) Ρ . Σ
- 90) Ρ . Σ
- 91) Ρ . Σ
- 92) Ρ . Σ
- 93) Ρ . Σ
- 94) Ρ . Σ
- 95) Ρ . Σ
- 96) Ρ . Σ
- 97) Ρ . Σ
- 98) Ρ . Σ
- 99) Ρ . Σ
- 100) Ρ . Σ

ΕΥΖΩΝΑΚΙ

ΘΑΘΕΛΕΣ ΝΑ ΕΙΣΑΙ

ΤΟΣΟ ΕΞΥΠΝΟΣ.

- Πώς έσπασες το χέρι σου καμμένη;
- Χμ, τις βλέπεις εκείνες τις σκάλες;
- Ναι.
- Ε, εγώ δεν τις είδα...

284. ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

Τὰ αρχικά τῶν ζητούμενων λέξεων σχηματίζουν φάρμακο τῆς μόδας.
1) "Εφεύρε τον νόμο της βαρύτητας.
2) Γίος του "Αγαμέμνονα.
3) Γερμανός μουσικός.
4) Μέγας αρχαίος "Ελληνας ραψωδός.
5) "Ηταν από τους καλύτερους εξερευνητές.
6) Θεός Αιγυπτίων.
7) Πατέρας της Ιατρικής.
8) Συγγραφέας του "Ολιβερ Τουϊστ.
9) "Ενας από τους 12 "Ολυμπίους θεούς.

ΑΝΩΝΥΜΗ

285. ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

Το ζητούμενο σχηματίζει το όνομα Ρωμαίου αυτοκράτορα:
1) Νήσος των Κυκλάδων.
2) Βασιλέας της Σπάρτης.
3) Στενή λωρίδα γης μεταξύ δύο θαλασσών.
4) Φρούτο.
5) "Αρχαίος "Ελληνας φιλόσοφος.
6) Ποταμός της Γερμανίας

ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ

286. ΑΥΤΟ ΤΟ ΞΕΡΕΤΕ :

Ποιον όνομα αντιστοιχεί σε κάθε επώνυμο:
Πολέμης "Απόστολος Οικονόμος "Αγγελος "Αδερφω Δημήτριος "Ασάκης "Ιωάννης Βλάχος Γεώργιος Βικέλας Κωνσταντίνος

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

287. ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

- 1) Γιατί λέμε άστακοί και όχι άστα δώ;
- 2) Γιατί λέμε μαχαίρι και όχι μαπόδι;
- 3) Γιατί λέμε "Ιπποκράτης και όχι όνοκράτης;
- 4) Γιατί λέμε Πολυκράτης και όχι λιγοκράτης;
- 5) Γιατί λέμε Λονδίνο και όχι Λονπαίρνο;
- 6) Γιατί λέμε Βερολίνο και όχι Βεροδέννο;
- 7) Γιατί λέμε κινηματογράφος και όχι κινηματοσθόνα;
- 8) Γιατί λέμε μετοχή και όχι με το ταύ;

ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Σελις Συνεργασις Συνανωδων

ΕΑΜΝΟΥ ΜΟΙΡΑ

Θάμνος στην άμμο τη ζεστή,
δίχως δροσιά και ήσκιο,
δίχως της αύρας της γλυκειάς
το χάδι στο κορμί του,
ξεφύτρωσα κάποιο πρωί.
Τα πόδια μου ριζώσαν
σ' αυτό το χώμα, που στοργή
δὲ δείχνει στα παιδιά του.
Και μένω εδώ, ζηλεύοντας
λίγης αγάπης δακρυ,
που πέφτει πλούσιο σ' άλλη γη,
και εδώ ποτέ δὲ φτάνει.
Κάποτε, στάθη σύννεφο,
να σκύψη, να τηράξη
πώς έχω όλόφερα κλωνιά,
δίχως, ούτ' ένα φύλλο,
και πάλι διάθη κι' έφυγε
Πώς να σταθῇ το σύννεφο,
τί τάχα να ζηλέψῃ;
—Τράβα το δρόμο σου
ψηλά, έλπίδα της ζωής μου.
Τράβα κι' ἄς μείνω ἔρημος,
δίχως ανθούς και φύλλα,
θα στηριχθῶ στον πόνο μου,
θα πάρω ακόμη θάρρος
και θα ριζώσω μέσ' στη γῆ
μ' αληθινή μανία.
Θα τῆνε σφίδες όσο μπορώ,
θα δώσω τὴν ζωῇ μου,
κι' ἀπ' ἄμμο εύκολόσυρτη
θα τῆνε κάνω βράχο.

ΛΑΚΗΣ ΛΑΒΕΡΗΣ

ΤΟ ΕΛΑΤΟ

Τὸ ἔλατο ὅλη τὴ χρονιά
εἶν' ἴδιο, δὲν ἀλλάζει.
Δὲν τὸ φοβίξῃ ἡ χειμῶνια.
τὸ χιόνι, τὸ χαλάζι.

Στέκει ἀντίκρυ στὸ βοριά,
γέρνει στὸ φύσημά του,
ὅμως τὰ φύλλα ἀπ' τὰ κλαδιά
στὴ γῆ δὲ ρίχνει κάτου.

Πῆρ' εὐλογία ζηλευτῇ
ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι
τὰ φύλλα του νὰ τὰ κρατῇ,
χειμῶνα, καλοκαίρι.

ΜΙΚΡΗ ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΑ

ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΑ

"Ολόδροση ἡ Πλάση, φρεσκοπλεγμένα τὰ
φύλλα τῶν δένδρων και χίλιες μεθυστικές
μυραδιές ξεχυμένες στ' ἀπέραντο τῆς Φύ-
σης. "Ασπρο τὸ φεγγάρι, σὰν ξεφτισμένο
καί τ' ἀστέρια, πού ἀχνά διαγράφονται στὸν
εὐρᾶνὸ τὸ βαρμένο μὲ τὸ βαθὺ γαλάζιο
χρῶμα τοῦ σύνορου τῆς μέρας μὲ τὴ νύχτα.
Φάνηκε ψηλά ὁ Αὐγερινός, φώτισε κόμπα-
σο μὲ τὸ λαμπρὸ του φῶς και χάθηκε μετὰ
κι' αὐτός, καθὼς ἡ νύχτα παράδεισε τὴ βα-
σιλεία στὴ μέρα.
"Ακούστηκε ἡ φωνὴ κάποιου κόκορα κι' ὁ
μέσας τὴν ἀκολούθησαν κι' ἄλλες ὁμοίες,
πού συνθέταν μιὰ χοροῦμένη προῖνη συμφω-
νία...

Ἐπύνησε τὸ χωριὸ και φάνηκε στὸ μονο-
πάτι μιὰ σειρά ἀπὸ χωρικούς, πού ἐφευγαν
γιὰ τὰ χωράφια. Βελάσματα ἀρνιῶν, χλι-
μιντρίσματα ἀλόγων και μουγκαλιτὰ τῶν
γελαδιῶν.

Κατέβαιναν τὰ πρόβατα νὰ πιούν τοῦ
ποταμοῦ τὸ γάργαρο νερὸ και βάφονταν
κόκκινα τὰ θούνα ἀπ' τὸ χρώμα τοῦ ἡλίου,
πράγγελο τὸν ἔρχομὸ τῆς μέρας.
Κάποιο γαϊδουράκι προχωροῦσε τριποδι-
ζοντας στὸ πέτρινο μονοπάτι και σταμα-
τοῦσε πότε-πότε μεθυσμένο ἀπὸ τοῦ πρωῒνου
τὴς εὐωδίας και τραβοῦσε μὲ μιὰ ἀπότομη

τοῦ κεφαλοῦ του κίνηση κάποιον κλωνarioῦ
κορφῇ και μετὰ ἀνοίξε διάπλατα τ' ὄπορία
τὰ μεγάλα του μάτια και κοιτάζε παραξενε-
μένο κατὰ τὰ θούνα μὲ τὰ κόκκινα χρώματα.
"Υστερὰ δάθθηκε νὰ γκαρίζῃ μ' ἕνα χαρού-
μενο τόνο, σὰν νὰ χαιρετοῦσε τῆς μέρας
τὸν ἔρχομὸ και τὴ μεγαλόπρεπη τοῦ ἡλίου
ἐμφάνιση. Κι' αὐτὸς σὰν χρυσὸς δίσκος ἔ-
παιζε τὴς ἀχτίνες του στ' αὐτιά τοῦ μι-
κροῦ-Μέντιου. Κι' ὁ Μέντιος ἔκλεινε μ' ὁ-
γαλλίαση τὰ μάτια, μέσα σὲ κόσμους ἀφάν-
ταστης εὐδαιμονίας κι' εὐχαρίστησης...

ΑΝΑΒΡΥΤΟΠΑΙΣ

Η ΓΛΥΚΕΙΑ ΜΟΥ ΜΑΝΟΥΛΑ

Μανά! Μιά μικρή λεβούλα, πού κρύβει
μέσα της έναν όλόκληρο κόσμο ἀπὸ αἰσθή-
ματα.

Μανά! Σὲ κάθε μας ἀρρώστεια αὐτὴ ξα-
γρυπνὰ τὸ προσκέφαλό μας!

Θὰ ἦθελα νὰ ἦμουν λογοτέχνης νὰ πλάσω
ποιήματα και νὰ γράφω διδλία γι' αὐτὴν!...

Θὰ ἦθελα νὰ ἦμουν ζωγράφος νὰ κάνω τὸ
πορτραῖτό της και νὰ τὸ ἀφῶσω ἀθάνατο
στους αἰῶνες!...

Θὰ ἦθελα!... Θὰ ἦθελα!... "Αλλὰ δὲ μπο-
ρῶ νὰ τῆς προσφέρω τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά.
Μόνο ἄπλές, ἀγνές εὐχές, πού δογαίνουν σύ-
θρομητὰ ἀπὸ τὴν παιδικὴ ψυχὴ μου!
Ἐσὺ παραστήκεσαι κοντὰ μου και εἰσαι
ὁ καλὸς σύντροφός μου. Ἐσὺ με βοηθᾷς νὰ
ξεπεράσω ὅλα τὰ ἐμπόδια πού μου τυχάι-
νουν!

Ἐσὺ εἰσαι ὁ φωτεινὸς ὁδηγὸς τῆς ζωῆς
μου! Μ' ἐξένα πλάϊ μου μ' ἀνοίγεται χρυ-
σὸς ὁ δρόμος τῆς ζωῆς, ροδοσπαρμένος.

"Αλοιμόνο! "Αμα σὲ χάσω, ἀγκάθια και
πίκρες με περιμένουν!
"Οποῖος τὴ μάνα ἔχασε τὸν ἥλιο ἔχει χάσει
δὲν κελαιδοῦνε τὰ πουλιὰ στους κάμπους
και στὰ δάση.

Πραγματικά, ὁποῖος ἔχει χάσει τὴ μάνα
τοῦ ἔχει χάσει τὸν ἥλιο τῆς ζωῆς του.

"Η μάνα εἶναι ὁ ἥλιος τῆς ψυχῆς μας,
πού δὲ θαμπάνουν οὔτε οἱ συννεφιασμένες
ἡμέρες.

Πρῶτὴ ἐσὺ χαίρεσαι, γλυκεία μου μανού-
λα σὲ κάθε χαρὰ μου! Ἐσὺ πάλι λυπᾷσαι
σὲ κάθε λύπη μου.
"Αλλὰ και πάνω ἀπ' ὅλες τὴς μάνες εἶναι
ἡ μάνα τοῦ ἀπελπισμένου.

Μητέρα τοῦ "Ησοῦ!

"Οταν θὰ μεγαλώσω κι' ἐγώ, θὰ προσπα-
θῶ νὰ γίνω ἕνας καλὸς ἄνθρωπος στὴν κοι-
νωνία, γιὰ νὰ δώσω χαρὰ στὴν πολυαγαπημένη
μου μανούλα!!! Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ καλύτερη
ἀνταμοιβὴ στους κόπους της, θὰ εἶναι τὸ με-
γάλο «εὐχαριστῶ» μου γιὰ τὴν "Αγάπη της!

ΟΛΓΑ ΚΟΣΜΙΔΟΥ

ΑΝΟΙΞΗ

Σήμερα τὸ πρῶτ' ἄν ξεναξῶνησα
κι' εἶδα ἀνοιχτὰ τὰ κρίνα στὸ παράθυρό
μου,
θέριας, ἔγινε φλόγα ὁ πόθος μέσας μου.
να δῶ μιὰν ἀνοιξὴ στὸν κῆπο τὸ δικό μου.

Και θὰ γὰι μ' "Ανοιξὴ πανῶρια ἀλλοτι-
νῇ,
πού θείο φῶς μεσ' τὴν ψυχὴ μου θὰ σκορ-
πίση,
θὰ ξεριζώσῃ ἀγκάθια πού τὴν πνίγανε
και κρίνα εὐωδιστὰ λευκὰ θὰ τὴν γεμίση.

Σήμερα τὸ πρῶτ' ἄν ξεναξῶνησα
κι' εἶδα ἀνοιχτὰ τὰ κρίνα στὸ παράθυρό
μου,
θέριας, ἔγινε φλόγα ὁ πόθος μέσας μου.
να δῶ μιὰν "Ανοιξὴ στὸν κῆπο τὸν δικό
μου.

ΑΠΡΙΛΗΣ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΕ ΤΙΣ ΟΜΟΡΦΙΕΣ

Τὸ χωριὸ μου εἶναι μικρὸ, ἀσήμαντο. Δὲν
ἔχει ἐκκλησία, δὲν ἔχει σχολεῖο.

"Αλλὰ ὁ Θεός, μὲ τὴ μεγάλη του ἀποχε-
ρία, τοῦ ἔχει χαρίσει περισσεῖες ὀμορφίες.

Εἴκοσι ὀλόασπρα σπιτάκια, σὰ χιονάτα
πρόβατα, ἔχουν καθίσει στὴν ὀλοπράσινη πα-
διά ἑνὸς λόφου, γεμάτου ἀπὸ ἀμυγδαλιές.

"Αχ, ποῖα ὀμορφιά σου νὰ πρωτοπῶ, πολυ-
γαπημένο μου χωριουδάκι! Σὰν ἔρῃ ὁ γέρο
Χειμῶνας μὲ τὰ παγερά του χιόνια και σὲ
περιτυλίξῃ, μοιάζεις σὰ νὰ πέταξε και νὰ ἔ-
φυγε μακριὰ ἡ ζωὴ σου. "Αλλὰ οἱ ἀμυγδαλιές
σου, πού τὸ κρύο τ' ἀψήφουν, ἀνοίγουν τὰ
πάλλευκα ἀνθάκια τους, μέσα στὰ κρύα τοῦ
χειμῶνα, δινοντάς σου παρηγοριά κι' ἐλπίδα.

"Αληθεῖς, πόση παρηγοριά δὲ σοῦ δίνουν,
μὲ τὴν ὀσπρη φορεσιά τους, πού μοιάζει, λες
και κάθισαν ἐπάνω στὰ κλώνια τους χιλιά-
δες χιονάτες πεταλούδες. "Αλλὰ και πόση
ὀμορφιά!

Στὴς φεγγαρόλουστες νύχτες τοῦ Γενάρη,
πότες φορές, χωριὸ μου, δὲ με κράτησε, ὡ-
ρες ἔξω, ἐκατακτιχ, σὰ μαγεμένη, νὰ θαυμάζω
τὴν ὀμορφιά σου!

Σ' αὐτὲς τὴς ὥρες, ἡ ψυχὴ μου αἰσθάνθηκε
τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ και τοῦ ἐπιβύρισαν τὰ
χείλη μου εὐχαριστίες. Πότες φορές δὲ με
πλάνεψαν οἱ ἀνθισμένες σου ἀμυγδαλιές γι'
πρωῖνα, μαζὶ με τοὺς ἀλῆτες τοὺς σπουργί-
τες, νὰ κάθουμαι νὰ χαζεύω τ' ἄνθη και ν' ὁ-
κούω τὰ πουλιὰ νὰ τιτιδίζουν. "Αχ, πόσο θὰ
ἦθελα νὰ ἦμουνα κι' ἐγώ ἕνα ἄνθος ἀμυγδα-
λιάς ἢ ἕνας ξενίστοτος σπουργίτης.

Τ' ἀρνάκια και τὰ κατσικάκια, πού μόλις
τώρα γεννηθήκανε, στὰ κρύα τοῦ χειμ

Σελίσουν
εργασίες

νη... Τό άμοιρο τετράδιο μέριμνοι και ήταν όλοι τους ψαράδες. Μού έκανε έντύπωση ή καλωσύνη τους και ή φιλο-
ξενία τους.
Μά τί κρίμα! Όταν, σέ λίγο, ό ήλιος βα-
σίλευε βάφοντας μέ κατακόκκινα χρώματα την
πλάση, μπήκαμε στό καΐκι και φύγαμε, άπο-
χαιρετώντας τό εύχυσμένο «Ψαρονήσι», τό
χαριτωμένο αύτό νησάκι.
ΧΛΩΜΗ ΓΚΕ-Ι-ΣΣΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Νοστάλησε τό σπιτάκι της. Ένα λευκό
σπιτάκι, σέ μία δουνοπλαγιά, μέ τή ρόδινη
άμυδαλα, πού άγκάλιαζε τό παράθυρό της
τήν άνοιξη. Νοστάλησε τίς θνινοπαρινές με-
λαγχολικές νύχτες, τό δειλινό του καλοκαι-
ριού, κι' όλο τό χωριό της. Κάποια πράσινη
ραχούλα δουνοπλαγιάς, την κρυστάλλινη δρύ-
ση μέ τό καθαρίο νερό, τ' άπέραντα λιβάδια,
τούς άγρούς, τό γαλάζιο ούρανό της πατρί-
δας της. Νοστάλησε τή θάλασσα, μέ τά ή-
συχά κύματα της και τή ζεστή άμμουδια. Τό
λευκά μαρμάρια σκαλοπάτια πού οδηγούν
στόν "Αη Γιάννη, στό μικρό παρεκκλήσι. Νο-
στάλησε κάποια χρυσά άστέρια, πού της
χαμογελούσαν τίς νύχτες, όταν στό κατώφλι
τού μικρού σπιτιού της καθόταν, ένα σεντό-
δρομάκι, πού έκοβε μέσα από τίς λαγκαδιές
της, τή φύση του χωριού της. Νοστάλησε τό
χρυσό της ήλιο, πού μέ τά φίλια του την κα-
λημέριζε. Νοστάλησε μία γέριχη έλιά, έναν
κισσό, πού σκέπασε την αλή της. Νοστάλ-
γησε τή ρόδινη τριανταφυλλία, τό χρυσό φεγ-
γάρι, την καταπράσινη γή, τά ψηλά κυπα-
ρίσσια, τό λιγοστό φώτα της πλατείας και
τά κουνουπίσματα τών βοδιών και τών προβά-
των. Νοστάλησε τίς χειμωνιάτικες νύχτες
κοντά στό τζάκι, τίς ζεστές κόκκινες φλόγες,
πού χοροπηδούν και φέρνουνε στό νού της πα-
λιά παραμύθια. Νοστάλησε τό μικρό λιμάνι
του χωριού της, μέ τ' άσπρα καραβάκια, τά
γλυκά κελιάσματα τών πουλιών και τό μουρ-
μουρητό τών φύλλων. Νοστάλησε μία λευκή
πορτούλα, την πόρτα του σπιτιού της.
Μέ μάτια κλειστά, ταξίδευε μέ συντροφιά
τίς άναμνήσεις κι' όνειροποιούσε τά περα-
σμένα χρόνια, έζησε μία καινούργια μέρα της
ζωής της.
ΑΤΑΧΤΟΥΛΑ

ΤΟ ΤΥΦΛΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Όλοι μου λένε πώς υπάρχει φώς. Φώς τό-
σο πολύ πού φτάνει γιά όλη τή γή και περισ-
σεύει. Όλοι μου λένε, πώς υπάρχει χρώμα-
τα και διάφορα σχήματα γιομάτα όμορφιά και
χάρη. Νά άκούστε και εσείς τόν Τάκη, πού
μιλά γιά τήν όμορφιά. Μού λέει ό Τάκης:
«Άλέξανδρε, τώρα πού έχουμε άνοιξη. Ή γή
χαμογελάει, τά έβρα κλαδιά γιομίζουν μπου-
μπουκιά. Τ' άγριολούλουδα πάνω στό δελου-
μπίκι δένια πέταλα τους στραφταλίζουν από τίς
στερνές σταγόνες της δροσιάς. Ή ζωή ευ-
πνιά, ξετυλίγεται, όργιάζει όλουθεν. Μού λέει
ό Τάκη: «Άλέξανδρε, έφτασε τό θέρος. Τά
κλαδιά γέρνουν από τό βάρος τών μεστωμέ-
νων καρπών. Τά στάχυα ματωμένα από τίς
παπαρούνες, σκύδουν, λικνίζονται σ' άγέρι,
καθώς περνάς φιλάει σά μία άπέραντη ξαν-
θειά θάλασσα». Μού λέει ό Τάκης: «Άλέξαν-
δρε, ήρθε τό θνιόντωρο. Τά φύλλα πού προ-
βάλλουν την άνοιξη στό ζωντανέμενα κλαδιά
κιτρινίζουν και πέφτουν. Τό σύννεφο κάνει τό
δρεγμένο χάμα νά μοσκοβολά σά λιβάδι σέ
λειτούργια, τό νιούθει κι' έσύ».
«Υστερα, δέν είχα πιά τόν Τάκη νά μου λέη.
Έφυγε γιά τή Θεσσαλονίκη. Λίγο πριν φύγη
τόν ρώτησα:
— Τάκη, πώς τά βλέπουν όλοι οι άνθρωποι;
— Τους φωταίνει ένα μεγαλό άστέρι πού
κρέμεται πάνω άπ' τή γή. Ό ήλιος, μου ά-
πήντησε.
— Τάκη, γιά μένα δέν υπάρχει πουσθενά έ-
να τέτοιο άστέρι;
Τό καράβι σφύριζε διαπεραστικά. Ή προ-
πέλα έστειλε στό μάλο άφρους, δουπό. Ό
Τάκης μου φώναξε:
— Άλέξανδρε, τώρα έρχεται ό χειμώνας.
Τό σύννεφο γίνεται χιόνι, κρύβει τό φωτεινό
άστέρι. Μά έσύ... σ' έχεις τό άσπιλο κι' ά-
μώλετο άκτινοβόλημα της ψυχής σου.
Και... έφυγε.
Υστερα, άκουσα πώς έρχεται πάλι ή ά-
νοιξη κι' ό ήλιος. Μά έγώ μάταια πάσχιζα

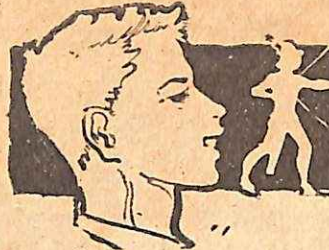
νά τόν δω. Καί έμεινα νά κοιτώ τό μικρό μου
σκοτάδι, μέ τά μάτια της ψυχής μου.
ΑΝΟΙΓΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ

ΑΝΟΙΞΗ

Όλα μυρίζουν φρεσκάδα και ζωή.
Τά μικρά μούβ μπουμπουκία της βερυ-
κοκιάς μας άνοίγουν τίς άσπρες τους άγκα-
λίτσες, γιά νά υποδεχτούνε τίς μέλισσες, τίς
πεταλούδες και την "Ανοιξη.
Τά μικρά χελιδόνια σερπινίζουν στον ού-
ρανό κι' έτσι, όπως είναι μούρα, μ' άσπρα κο-
λάρα και μαύρο φράκο.
Τά σύννεφα παραμερίζουν και άφήνουν τόν
ήλιο νά φανή όλοκαθάρως και νά στείλη τίς
άχτίδες του νά χαϊδέψουν τά φύλλα τών δέν-
τρων.
Ό άέρας έγινε έλαφρός. Τόσο έλαφρός,
πού λές και είναι ή άνάσα της "Ανοιξης, πού
περνά ανάμεσα από τά φυλλώματα και τους
φιθυρίζει γλυκόλογα.
Ήρθε ή "Ανοιξη! Ήρθε και κάθισε άπα-
λά μέσα στις φωλιές τών πουλιών και μέσα
στις καρδιές τών ανθρώπων.
Όπως τά χελιδόνια χτίζουνε φωλιές κάτω
άπ' τίς σκεπές τών σπιτιών, έτσι και ή "Α-
νοιξη ήρθε κι' έχτισε φωλιά γιά νά καθίση
μέσα στην καρδιά μου.
ΧΑΡΤΙ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΑΡΙ

Ο ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΜΦΟΝ

(Συνέχεια από τή σελίδα 605)
ρός θυμός. Μά και ή όργη του Ύμ-
πέρ δέν ήτανε μικρότερη.
— Ήρθε ή ώρα νά πληρώσης γιά
τά έγκλήματά σου, Κροσμάγι. Έκα-
ψες τό πατρικό μου και θά τιμωρηθής.
Σταθήκανε τότε κι' οι δύο κατάντι-
κρα, σπληνουιάσανε τ' όλογά τους και
χυθήκαν ό ένας πάνω στόν άλλο. Ό
Κροσμάγι, σήκωσε τό πολεμικό του
τεσεκούρι νά χτυπήση τόν Ύμπερ. Αύ-
τός πρόταξε τό ξίφος του, γιά νά έμ-
ποδίση τό χτύπημα. Κι' ήτανε τέτοια
του τεσεκουριού ή όρμή, πού γίνηκε τό
ξίφος κομμάτια.
— Σέ κρατάω! φώναξε ό Κροσμάγι.
— Όχι άκόμα! άποκρίθηκε ό Ύμ-
πέρ.
Προτού προλάβη νά σηκώση τό χέ-
ρι γιά τή δεύτερη τεσεκουριά, ό Κρο-
σμάγι δέχτηκε κατάστηθα όλάκερο τό
κορμί του Ύμπερ. Οι δύο άντρες δέν
όργησαν νά βρεθούνε στό χάμα. Πρώ-
τος σηκώθηκε ό Ύμπερ. Μέ μία κλω-
τσιά, έστειλε πέρα τό βαρύ τεσεκούρι.
Χύμηξε τότε ό Κροσμάγι άγριέμενος,
σφίγγοντας στό χέρι τό κοφτερό κοντό
μαχαίρι του.
Πάλι μ' ένα πήδημα ξέφυγε ό Ύμ-
πέρ. Ρίχτηκε καταπάνω στόν Κρο-
σμάγι από τό πλάι και τό πήρε τό
μαχαίρι.
— Καί τώρα δε θά μου ξεφύγης πιά,
ληστή, είπε.
Τόν έδεσε πισθάγκωνα και τόν πή-
γε, δεμένο σά σκυλι, στόν πύργο. Στο
δρόμο του μαζεύονταν οι χωρικοί φω-
νάζοντας:
— Νά είσαι καλά, Ύμπερ. Μας
γλύτωσες από τό φοβερό ληστή.
Ό Ύμπερ παράδωσε τόν Κροσμάγι
στόν πυργοδεσπότη του Γκρανφον γιά
νά τόν τιμωρήση. Ή συμμορία τών λη-
στών, φοβισμένη, χωρίς άρχηγό, σκόρ-
πισε στους τέσσερις άνέμους.
Κι' ό πυργοδεσπότης είπε στόν Ύμ-
πέρ:
Πήγαινε, παλληκάρι μου, νά βοη-
θήσης τους γονείς σου νά ξαναχτίσουν
τό σπίτι τους. Πές τους νά περιφα-
νεύονται γιά τό παιδί τους. Κι' ό-
ταν τελειώσετε, έλα νά βρής την Ίσα-
βέλλα. Δέν πιστεύω νά έχης αντίδραση
νά γίνης γαμπρός μου...

ΜΙΚΡΕΣ
ΑΓΓΕΛΙΕΣ

1810
ΛΥΚΕΙΟΠΟΥΛΟ, Μυστηριώδης
Βολιωτοπούλα, ώραιές τούμπες
κάνετε. Μπράβο! Φιλικά.
ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

1811
ΝΤΑΝΙΕΛ Μπουόν, άμφιβάλλω
(1504). Είχα καλύτερη γνώμη γιά
σένα.
ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

1812
ΕΜΜΥ, πάρε ψευδώνυμο. Γρήγο-
ρα!
ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

1813
ΧΑΙΡΕΤΩ τους Ύπερανθρώπους
και ζητώ νά γίνει μέλος.
ΖΟΡΡΟ

1814
ΑΟΥΤ, τά ψυχρά ρεύματα γνω-
στά... Παλαιόθεν καταψύχουν τή
στήλη...
ΑΣΤΕΡΙ

1815
ΑΓΑΠΗΤΕ Όσκαρ, σέ έβρα. "Ε-
γραφα (1355). Έρχεσαι στό σύλ-
λογο τών Στρογγυλοκέφαλων;
ΒΟΛΙΣ

1816
ΓΑΛΑΖΙΟ κύμα, καλώς ήρθες.
Έστρελίτα, δεχόμαστε τήν πρό-
τασή σου. Φιλικά.
ΒΟΛΙΣ

1817
ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ τήν παροιμία
«κάλλιο έργα παρά ποτέ», μπαί-
νω κι' έγώ στό σαλονάκι της Διά-
πλασης. Σκοπός μου: Νά γνωρι-
στό μέ όλους-ες τους άνεξάρτη-
τους-ες Άθηνών.
ΤΖΑΚ

1818
ΠΡΙΝΟ Φωτόνιο — Ήλεκτρόνιο,
ποτέ.
ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ

1819
ΤΕΛΑΜΩΝΙΟΣ = Μαλεβίτης.
Σάρρα Μπερνάρ = Κολοκύθα.
ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ

1820
ΤΟΣ-ΤΟ, έτοιμάσου, πλησιάζει
καλοκαιράκι. Στράους, γιά χα-
ρά. Θεορροαντικήχαιρετώ: Βελούδο,
Χλωμή Γκέισσα.
ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

1821
ΠΡΟΣΧΩΡΩ στό σύλλογο Εύθυ-
μα Νιάτα.
ΜΙΚΡΗ ΚΥΔΩΝΙΑΤΙΣ
(Εύθυμα Νιάτα)

1822
ΠΡΟΣΧΩΡΩΝΤΑΣ στό σύλλογο
Εύθυμα Νιάτα, χαιρετώ τό Σκί-
ουρο, Θρύλο, Ροδοπέταλο, Μυκο-
νιατάκι, Κολυμβήτρια. Άλκιμο.
ΜΙΚΡΗ ΚΥΔΩΝΙΑΤΙΣ
(Εύθυμα Νιάτα)

1823
ΜΑΝΘΑΙ Κολοματιανό, σέ χαί-
ρετώ! Μαγγελάνε, θέλω νέα γιά
τό σύλλογο.
ΑΤΡΟΜ. ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΠΑΙΣ

1824
ΝΤΑΝΙΕΛ Μπουόν = Πρίγκιψ Χ
= Καρολίδης.
ΑΝΑΜΠΟΥΜΠΟΥΛΑ

1825
ΚΑΝΕΙ, δέν πήρα άπάντηση σέ
δύο γράμματα. Θράκης Θρύλος =
Ταταρ... ή μάλλον μέγας δουτυ-
ρομπιμπές. Πρόσεχε, δε μιλούν
έτσι σέ συμμάχους.
ΣΩΦΕΡΑΚΙ
(Άτρώμ. Διαπλάσπουλα)

1826
ΔΕΧΘΗΤΕ ένα μπουκέτο εύχαρι-
στό, μαζί μέ μύρια χαιρετίσματα

τα άγαπητές μου: Άθηνά (1001),
Βολίς (823), Λυκείο ο υ λ ο
(1008), Γλυκεία Βολιωτοπούλα
(1255, άντευχόμαι), Άστέρι
(849 εύχαρίστως), Γαλάζιο Κύ-
μα (1462). Σάν άπάντηση στή
1051, "Εμιλυ (έξυπνη... μπρά-
βο!), μου επιβάλλει ή γνωριμία
μας ένα χαιρετισμό. Τί θές νά
πής, Τριστάνε; (926). Θρησι-
δευί Χισκό Άκρογιάλι (1381).
Άς όψεται ή γλώσσα μου ΑΕΚ
(1149).
ΤΟΣ-ΤΟ
(Στρογγυλοκέφαλος)

1827
ΘΕΡΜΟΑΝΤΙΧΑΙΡΕΤΩ Γαλάζιο
Όπτασία, Μεγάλη Ούρα, Κάκι-
νη Βιολέτα, Λευκό Άραπάκι, Ά-
νοιξιότικο Λουλούδι (ή 1406 πολ-
ύ δυσνόητο). Ουδέποτε συμπα-
θησα τίς άποκαλύψεις. Μερσί
πολλά σέρ Νέστορ (1110), παρ-
ρόμοια συγχαρητήρια γιά τό:
«Παρέα μέ Διαπλάσπουλα». Ζωή
σέ σένα ΑΕΚ (1143). Μ' εύχαρί-
στηση σάς δέχονται οι Στρογγυ-
λοκέφαλοι, άξιαγάπητοι: Όσκαρ
(1357), Γαλάζιο Κύμα (1626).
ΤΟΣ-ΤΟ
(Στρογγυλοκέφαλος)

1828
ΡΟΒ. ΚΡΟΥΣΣΕ (532), άσα-
φούσου! Μυστ. Βολιωτοπούλα
(821) άσαφούσου2! Τάμ Σάγερ
(847) άσαφούσου3! Φύλες Κύ-
κλε (901) άσαφούσου4! Καντρί-
λια (1038) άσαφούσου5! Ντεκι-
ρέ (1112) άσαφούσου6! Παιδί
Φάντασμα (1214) άσαφούσου7!
Δικ Σάνδ (1359) άσαφούσου8!
Άδελφοί Χ (1153) άσαφούσου9!
Τζέρρυ (1363) άσαφούσου 10!
Φρίζε (1512) άσαφούσου 11!

Κουκλίτσα (1538) άσαφούσου
ου 12! (Συνεχίζονται).
ΤΟΣ-ΤΟ
(Στρογγυλοκέφαλος)

1829
ΠΟΥΠΟΥΛΟ, είχα προμαντέψει...
Οί Θεσσαλονικείς ξεχωρίζουν
πάντα! Νά έλλίξω σέ γνωριμία;
ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

1830
ΘΡ. Θρύλε, Μ. Στρογγύφ, ή πα-
ρέα άληγορήντη. Εύχαριστώ έγώ,
φίλοι! Λείμακα, Φιδούλια. Μ.
Μπίλ. Άντιχαιρετώ. Μήπως σέ
ξέρω Τζάκυ;
ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

1831
ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ μου άδελφέ, Άρλε-
κίνε, μύρια «καλώς ήλθε»...
ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

1832
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ (φιλοτελι-
σται) του έξωτερικού. Άποστεί-
λατε ένα κάρτ-ποστάλ μέ τή δι-
εύθυνή σας και θά λάβετε άμέ-
σως άπάντηση. Όδός Γερανίου 4
Άθηναι, Α. Σειρήνιαντή. Ήλικία
και διεύθυνση άπαραίτητα.
ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

1833
ΑΓΑΠΗΤΟΙ φίλοι, μήν παραξε-
νέυσθε (1713), πού σάς άντι-
χαιρετά ένας άγνωστος. Παρέλει-
ψαν νά τωπώσουν, Ματαντόρ (Τρι-
στάνος).
ΜΑΤΑΝΤΟΡ
(Τριστάνος)

1834
ΚΟΛΥΜΒΗΤΡΙΑ, τό ξέρεις πώς
είμαστε συνάδελφοι; Άς επιθυ-
μούσα πολύ νά μάθω περισσότερα
γιά σένα μέ άλληλογραφία.
ΜΥΣΤ. ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

1835
ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΑ, Ίβανόη, τό

φτεινό Πάσχα θά ήταν τό καλύτε-
ρό σου. Όσο γιά τό ποιος είσαι,
θά ήμουν άδικαιολόγητη άν δέν
τό ήξερα.
ΜΥΣΤ. ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

1836
ΜΕ έκπληξε βλέπω, Βολιώτικε
Σπούτνικ, ότι προσγειώθηκες μο-
λακώτερα από ό,τι τό περίμενα.
Φαντάζομαι νά έξακολουθήσουμε
νά συμφωνούμε όπως και στα
άλλα.
ΜΥΣΤ. ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

1837
ΤΩΡΑ πού άρχισαν οι έξοστες
δρήκες νά εξαφανιστή Τοσ-τέ;
ΜΥΣΤ. ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

1838
ΟΛΟΙ οι διαπλάσφευδωνομώ-
χοι προσκαλείστε στό σύλλογο
Κεραυνού. Στείλτε τά στοιχεί-
σας στό Νικόλαο Ι. Μπαλτζάκη,
Τρυφίτσου Ι, Ήρώδειον Κρήτης.
ΤΡΕΧΑΓΥΡΕΥΕ
(Κεραυνός)

1839
ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ έγκαιρώς, όλες οι
θέσεις θά διανεμηθούν μέ ψηφο-
φορία.
ΤΡΕΧΑΓΥΡΕΥΕ
ΤΡΕΧΑΡΩΤΑ
& ΣΙΑ

1840
ΝΤΑΝΙΕΛ, 1548 γιά άπάντηση.
Άνόητο είσαι έσύ. Γιαννιώτες-
ισσες τριγυρνούσα τό Πάσχα μέ
μαύρο ποδήλοτο (άρ. κυκλ. 2424)
και Διάπληση στό χέρι. Με εί-
δατε! Γιατί δε μιλήσατε; Θά
γνωρίστούμε τό καλοκαίρι. Σου-
λιώτισσα, εύχαριστώ.
ΑΝΑΒΡΥΤΟΠΑΙΣ

1841
ΕΙΜΑΙ κατά τών άποκαλύψεων.
Επομένως κατά τών άποκαλυ-
πτών. Χιωτόπουλο γιά σένα λέω.
(1708).
ΦΙΒΟΥΛΙΟΣ
(Άναβρύται)

1842
ΠΡΟΣΧΩΡΩ στό σύλλογο Έλεύ-
θεροι Νικητές. Ντάνιελ Μπουόν,
άν συνεχίσεις τίς άποκαλύψεις,
άλλοίμονό σου.
ΓΩΑΝΝΗΣ ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ
(Έλευθερών Νικητών)

1843
ΝΕΣΤΟΡΑ συμμάχοι;
ΠΡΑΚΤΩΡ Ο
(Όλυμπιακός)

1844
ΝΤΑΝΙΕΛ Μπουόν, πειράξεις σύμ-
παντας γιά νά σέ προσέξουμε.
Σέ προσέχουμε. Άμφιβάλλουμε ό-
μως άν θά σ' άνεχόμαστε γιά πο-
λύ. Μ. Στρογγύφ γιά χαρά.
ΑΝΑΔΡΟΜΑΡΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΤΗΣ

1845
ΠΡΟΣΧΩΡΟΥΜΕ σ' Άνάδρυ-
τα. Άνατολικόπαιδες, γυαλίστε
καλά τό κύπελλο! (Φιλικά δέ τόν
άγανα).
ΑΝΑΔΡΟΜΑΡΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΤΗΣ
(Άναδρύται)

1846
ΠΥΡΙΝΟ Ζ, θέλω νά συζητήσου-
με. Όρισε συνάντηση. Και οι ό-
λοι Άλεξανδρουπολίτες έπίσης.
Τί λέτε γιά μία όλική συγκεν-
τρωση;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΤΗΣ
(Άναδρύται)

1847
ΧΑΙΡΕΤΩ διαπλάσπουλα-ες. Ζη-
τώ άλληλογραφία, μέ "Αρτεμη, ό-
δός Λυκαβηττού 5 Μαρία Νομι-
κού. Δείγμα δυνάμεως: Ψαράκι
καλο = Γκόλντυ Σαφάρακι

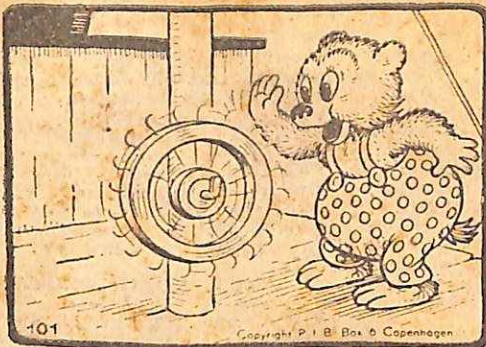

Έρεύρεση

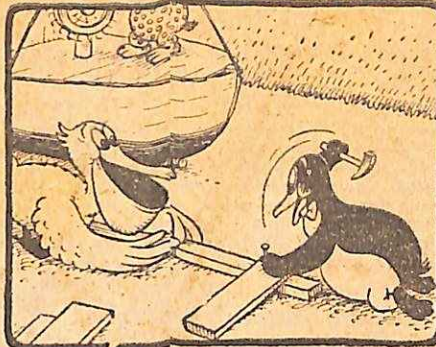
Έκανα μία ανακάλυψη, πού έόν την
είχαν κάνει οι αρχαίοι, θά πραγματοπο-
ούσανε τεραστίες οικονομίες. Δυστυχώς,
τώρα είναι άργα και παραδίδω την ανα-
κάλυψή μου στην ιστορία και στό Διαπλά-
στούλα.
Λοιπόν:
"Άλλά πώς ν' άρχισω; Τά μπέρδεψα κι'
έγώ μπροστά στη μεγαλοφυΐα μου.
Λοιπόν: Κρατήστε τήν άναπνοή σας νά
σας άναπτύξω τήν ανακάλυψή μου. Παίρ-
νουμε ένα σασκούλακι και ρίχνουμε μέσα
κάμποσους κλήρους μέ αριθμούς. Κατόπι,
καλούμε τους φίλους μας και πάμε έξω
άπό μία πόλη. Έκει, παρακαλούμε έναν
άπό τους φίλους μας νά τραβήξη έναν
κλήρο.
— Έχεις τύχη, του λέμε μόλις τραβή-
ξη. Κέρδισες.
Τόν άφήνουμε τό φίλο μας μέ τήν τύ-
χη του και προχωρούμε τρέχοντας μέ τους
άλλους, πιά κάτω, πάντα έξω από τήν πό-
λη. Έπαναλαμβάνουμε τό ίδιο:
— Καί σ' έχεις τύχη. Εύγε!
Άφήνουμε κι' αυτόν τό φίλο μας και
προχωρούμε. Μέ τό σύστημα αυτό πάμε
γύρω στην πόλη, δάζουμε τους φίλους μας
νά τραβάνε κλήρους, τους λέμε ότι έχου-
ν τύχη και κατόπι στεκόμαστε άρκετά
μακριά και κοιτάζουμε τό άποτέλεσμα τών
ένεργειών μας.
Βλέπουμε ότι γύρω από τήν πόλη υπάρ-
χουν τεί χη. Πώς ύψώθηκαν; Μά, άπλού-
στατα, παιδιά μου: Άπ' τήν τύχη τών
φίλων μας.
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

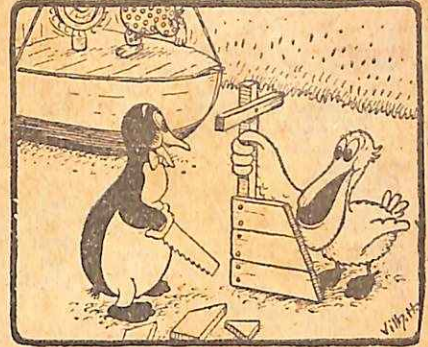
Ο ΠΕΤΣΥ Ναυπηγός

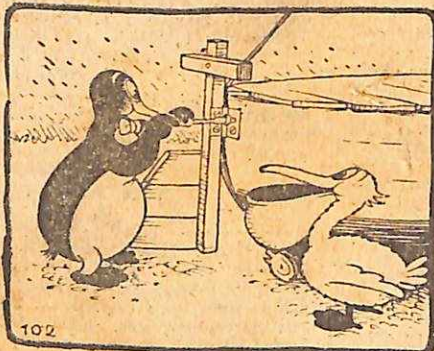
— Σπουδαία ρόδα! Κοιτάτε πώς γυρίζει, παιδιά! Γυρίζει!

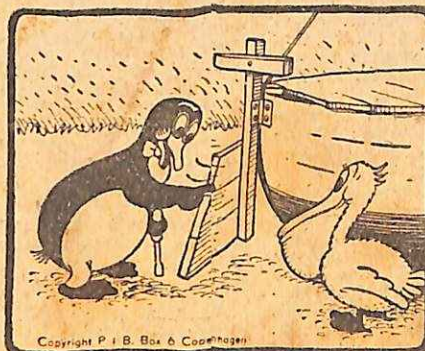
— Μια βδομάδα τώρα θα παίξω, μευ φαίνεται, με το τιμόνι του ό Πετσυ.

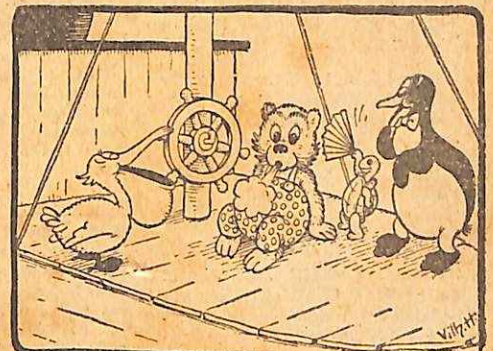
— Τι λές, Πίνγκο;
— Τι νά πώ, Ρίκι! Συγχαρητήρια!

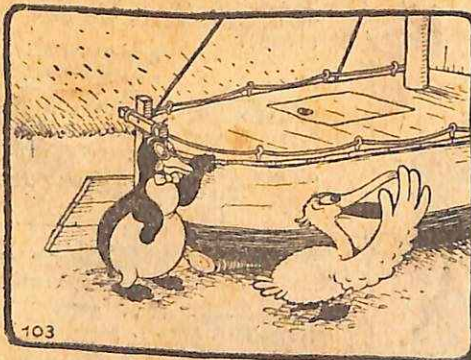
— Έχεις ξανακάνει κι' άλλη φορά αυτή τη δουλειά, Πίνγκο;

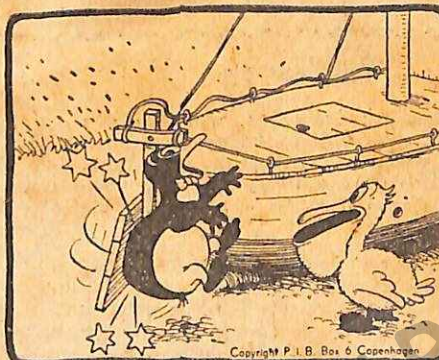
— Όχι, πρώτη φορά. Σπουδαίος είμαι ε; Δες πώς κουνιέται!

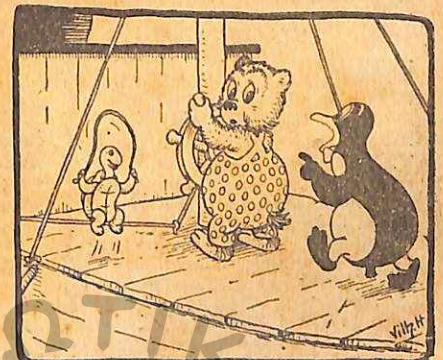
— Έ, κύρ Πετσυ, σταμάτησες νά γυρί-
ζης τη ρόδα; Άντε νά μάς βοηθήσης πιά.

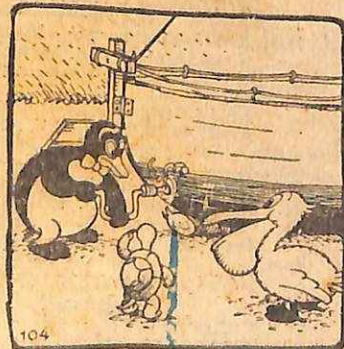
— Έτοιμο, Πέτσυ. Γύρισε τώρα
το τιμόνι άριστερά, νά δούμε.

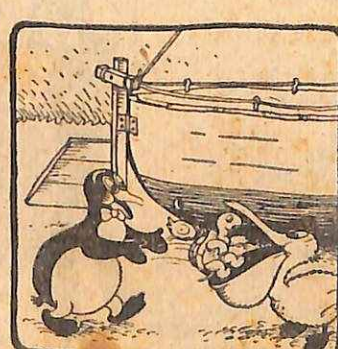
— Μπάμ! Τό χαζό, δέν ξεχωρίζει
ούτε τó δεξί άπό τ' άριστερό.

— Άριστερά γύρισα, Πίνγκο.
— Όμως όπως κάθεσαι γίνεται δεξί.

— Γιατί άνοίγεις τρύπες έ-
κει κάτω, Πίνγκο;

— Δίνε του Λέα! Όλο στά
πόδια μου βρίσκεσαι.

— Έν τάξει. Η τρύπα έγι-
νε άρκετά μεγάλη.

— Έτοιμο! Νά δούμε τώρα
πού έβαλε τη ρόδα ό Πετσυ.